

(ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူခံစားရအောင်)

နှင်းမဟာ

ယမ်းငွေမပြယ်သေးသော ကျည်တစ်တောင့်

BURMESE CLASSIC

10 FEB 2015

သစ္စာမွန်စာပေတိုက်

၂၁၁၊ ဒုတိယထပ်၊ (၃၂)လမ်းအထက်

ပန်းပဲတန်း၊ ငြိမ်းရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း - ၀၁ - ၅၄၁၄၂၁

သစ္စာမွန်စာပေတိုက်

ရဲ့

စင်တင်ကလောင်ရှင်

နှိုင်းမဟာ

ယမ်းငွေမပြယ်သေးသော ကျည်တစ်ထောင့်

(လျှို့ဝှက်စွာ စာရေးဆရာ နှိုင်းမဟာ)

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေခြင်း
အုပ်စု
တန်ဖိုး
ထုတ်ဝေသူ

အတွင်းနှင့်ပျက်စားပုံနှိပ်သူ

ပျက်စားပုံနှိပ်သူ
ကွန်ပျူတာ
ပြန်ဆိုရေး
အတွင်းလောင်
စာအုပ်ချုပ်

- ၂၀၁၄ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ပထမအကြိမ်
- ၅၀၀
- (၁၀၀) ကျပ်
- ဦးသက်လွင် (သစ္စာမွန်စာပေ) အမှတ်(၃၈)၊ မလ္လာတန်းလမ်း၊ ကျောက်စင်ပြင်း၊ တာပေ။
- ဒေါ်အိမ်မွန်သက်လွင် (မြဲ-၀၈၀၄၂) သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၀၆)၊ တာပေလမ်း၊ တာပေကြီး(က+၁)ရပ်ကွက်၊ တာပေမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- Lလင်း
- ပန်းအိမ်
- တူးတူး (သစ္စာမွန်)
- ကိုအောင်ကျော်
- သစ္စာမွန်

သစ္စာမွန် (T.S.M) Publishing Centre မှ တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

၀၉၅.၀၃

နိုင်ငံမဟာ
ယမ်းငွေပြယ်သေးသောကျည်တစ်ထောင့်၊ နိုင်ငံမဟာ - ရန်ကင်း
သစ္စာမွန်စာပေ၊ ၂၀၁၄။
၂၁၀ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ ဝင်တီး၊
(၁)ယမ်းငွေပြယ်သေးသောကျည်တစ်ထောင့်

www.burmeseclassic.com

“ဆရာကားကိုရင်လိုက်တော့”

“ဗျာ...ဝိုလ်ကြီးဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါဒီနေရာကနေလမ်းလျှောက်သွားချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဝိုလ်ကြီး”

“ဝူး...ကျီး”

သက်ဆိုင်ရာဌာနသုံး ကားလေးမှာ လမ်းဘေးတွင် ထိုးရပ်

၂ အနင်းစတာ

ထိုက်သည်နှင့်စစ်ငြိမ်းနိုင်တစ်ယောက် ကားပေါ်မှ သူ့ကျောပိုးအိတ်
ထိုးထိုင်လှယ်ပြီးဆင်းလိုက်သည်။

“ဒီလိုကြီး ကျွန်တော် သွားရတော့မလား”

စစ်ငြိမ်းနိုင်ခေါင်းကို အသာညိတ်ပြလိုက်ပြီး လမ်းဘေးရှိ
ဆောင်တန်းကြီးများဝိုင်းရံလျက်ရှိသော မြို့ကလေးကိုလှမ်းပြီး ကြည့်
လိုက်သည်။

ထိုမြို့ကလေးမှာ နယ်စပ်ဒေသရှိ မြို့ကလေးတစ်မြို့သာဖြစ်
သည်။ စီးပွားရေးသမားတွေ၊ ခြေရင်းလိမ်ပြီး ဥပဒေနှင့်လွတ်ကင်းတာ
တွေ ရော၊ မလွတ်ကင်းတာတွေရော လုပ်ကိုင်နေသော နေရာလေး
ဆိုရင် မှားနိုင်ပေ။

တိုင်းပြည်ရဲ့စနစ်တိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ ဖွံ့ဖြိုးမှုတွေဖြစ်
လာတာ တူးသန်းရောင်းဝယ်မှုတွေလည်း စီးပွားရေးသမားတွေ
အတွက် အကြိုက်ဆုံးအခြေအနေ တွင် ရှိနေသည်။

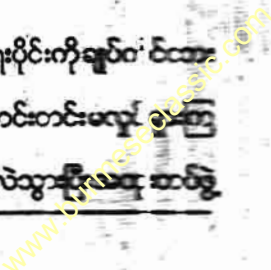
တိုင်းပြည်ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် နယ်စပ်ဒေသတွေရှိ လက်နက်
ထိုင်များနှင့် အပစ်အခတ်ရပ်စဲပြီး ဆွေးနွေးပွဲများပြုလုပ်ကာ လွတ်

လပ်စွာစီးပွားရေးလုပ်ပိုင်ခွင့်တွေကို ပေးထားတာကြောင့် နယ်စပ် ဒေသရှိ ကုန်ကူးမှုပိုင်းတွေမှာ ဥပဒေကို လက်တစ်လုံးခြားလည်ပတ် ပြီး လုပ်ကိုင်သူတွေရှိနေခဲ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ထိုဒေသတွင် မူးယစ်ဆေးဝါး၊ လက်နက်မှောင်မိုက်ကမ်းတွေကတော့ အသွင် နှစ် မျိုးဖြင့်လှုပ်ရှားနေကြသည်။

တစ်မျိုးကတော့ ဥပဒေဘောင်အတွင်းမှ တရားဝင်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ကိုင်ကြပြီး တခြားတစ်ဖက်တွင် ဥပဒေနှင့် ဆန္ဒမတူကင်းသော အလုပ်တွေကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုဒေသ၏ ကြောက်စရာကောင်းသော ကိစ္စတစ်ခုကတော့ နယ်စပ်ဒေသတွင် တာဝန်ကျနေသော အဖွဲ့တွေကို လက်နက်နှင့် ဖြေ ချင်းနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့လောက၏ စကားအဆိုအရ ငွေနှင့် တူညီဆံ တစ်ခုခုကို ရွေးချယ်တတ်မှ ထိုနယ်မြေတွင် တာဝန်ထမ်း ဆောင်ဆိုသော စကားပင်ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်က စစ်တပ်ဘက်မှ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းကိုချုပ်ကိုင်ထား သောကြောင့် ဥပဒေမဲ့ဒုစရိုက်သမားတွေ ရဲရဲတင်းတင်းမလှုပ် ညှဉ်း ချောင်းယခုနောက်ပိုင်း အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ကြော်ငြာလဲသွားချိန်ထိ ဆက်ခွဲ

မှနယ်စပ်တာဝန်ကိုယူပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ဒုစရိုက်သမားတွေမှာ အကဲ
စမ်းသည့်သဘောဖြင့် လက်ရဲဇော်ရဲ လုပ်ကိုင်လာကြသည်။ ဒါပေမဲ့
ပေါ်ပေါ်တင်တင်တော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။

တောင်ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ အောက်ကို ဆင်းသော ကားလမ်း
အတိုင်း လျှောက်လာရင်း မြို့၏သာယာမှုလေးကို ငေးမောကြည့်နေမိ
ခဲ့သည်။ မြို့အဝင်နားကို ရောက်တော့ ဗိုက်ဆာသလို ဖြစ်လာတာ
ကြောင့် စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

စားသောက်ဆိုင်လေးမှာ သိပ်ပြီး ကြီးသော ဒိုင်ကလေး
မဟုတ်ပေမဲ့ ဆိုင်အတွင်း အပြင်မှာတော့ ပြင်ဆင်ထားမှုတွေက စမ်း
စမ်းနားနားရှိလှသည်။ စားသောက်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော ကား
အမျိုးအစားတွေက မော်ဒယ်မြင့်ကားတွေပင်ဖြစ်သည်။ တရုပ်ပြည်
ဘက်ကနေ ဝင်လာသော ကားတွေဖြစ်သလို နယ်စပ်မြို့ကလေး
အတွင်း မောင်းနှင်ခွင့်ရထားသော ကားများပင်ဖြစ်သည်။

တချို့သော ကားတွေမှာ ငြိမ်းချမ်းရေးတပ်ဖွဲ့တွေအတွက်
ဒေသတွင်း စီးနင်းခွင့်ပေးထားသော ကားများပင်ဖြစ်ကြသည်။
နယ်စပ်မြို့ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ငွေကြေးသုံးဖွဲ့မှုတွေကတော့

တခြားမြို့တွေနဲ့ လုံးလုံးမတူသော မြို့ပင်ဖြစ်သည်။ မြန်မာငွေ၊ တရုတ်၊
ထိုင်း၊ လာအို၊ ဒေါ်လာ၊ ယူရို စသော နိုင်ငံပေါင်းစုံငွေကြေးတွေနဲ့
ဆော့ကစားနေသော မြို့ဆိုရင် မမှား။ အများဆုံး သုံးစွဲတဲ့ ငွေကြေးက
တော့ မြန်မာ၊ တရုတ်၊ ထိုင်း ငွေကြေးတွေပင်ဖြစ်သည်။

“ဆရာ...ဘာသုံးဆောင်မလဲ၊ မြန်မာ၊ တရုတ်၊ ယိုးဒယားအစား
အသောက်စားရင်တာကို မှာလို့ရတယ်”

အသက် (၂၀) ဝန်းကျင်လောက် ရှိမည့် စားပွဲထိုးကလေးက
စားပွဲနားလာပြီး မေးတာကြောင့်

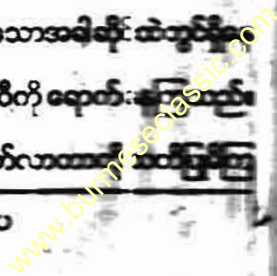
“မြန်မာထမင်းဟင်းကောင်းကောင်းရမလား”

“ရစေမယ်ဆရာ...ဘာနဲ့စားမလဲ”

“ကြက်သားနဲ့ချက်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

စားပွဲထိုးကောင်လေးထွက်သွားပြီးမှ ဝစ်ငြိမ်းနိုင် သည်မိမိ၏
ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါဆို ဆဲတွင်ရှိ
ကြသော လူတွေ၏ မျက်လုံးတွေက သူ့ဆီကို ရောက်...
ထိုမြို့ကလေးကို လူစိမ်းတစ်ယောက်ရောက်လာတာ...
သတိပြုကြ

၆ နိုင်းမဟာ

သောသဘောကိုဆောင်နေသည်။

“ဂျိုင်း...ဂုန်း...”

“ဟင်...”

စားသောက်ဆိုင်တံခါးကိုပြင်းပြင်းထန်ထန်ဆောင့်ဖွင့်လိုက်သည့်အသံကြောင့် လှည့်ပြီးကြည့်လိုက်တော့ ကောင်းဘွိုင်စတိုင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူ (၃)ယောက် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“လူဝါး...လူဝါး...”

“ဈာ...”

ကောင်တာတွင်ထိုင်နေသော လူဝါးဆိုသူမှာ ကြောက်ရွံ့သောမျက်နှာအမူအရာနှင့်ကောင်တာမှထွက်လာသည်။

“ဆရာမိုးကောင်းတို့ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“လူဝါး...မင်းဘာအမျိုးမျိုးတာလဲ...ပြောစမ်း”

“ကျွန်...ကျွန်တော် ဘာလုပ်မိလို့လဲ ဆရာမိုးကောင်း”

“ဘာ...မင်းဘာလုပ်သလဲဆိုတာကိုမင်းမသိဘူးလား”

“ခွေးမသား သွားတွေကျွတ်မှ မှတ်မိမယ်ထင်တယ်”

စစ်ငြိမ်းနိုင် အခြေအနေကို အကဲခတ်ရင်း ကြည့်နေလိုက်

www.burmeseclassic.com

သည်။

“တကယ်မသိတာပါ”

“ကဲ...ကွာ...မသိဦး...ဖြောင်...အား...”

ဆိုင်ထဲကိုဝင်လာသော (၃)ယောက်ထဲမှ

ခေါင်းစောင်းလို့ထင် ရ သော သူက လူဝါးပျက်နာကို လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဝေ...ဝေ...”

အပြင်မှဝင်လာသော မိန်းကလေးတစ်ဦးက ကြမ်းပြင်တွင်လဲ ကျနေသော လူဝါးကိုပြေးပွေ့လိုက်ပြီး

“ရှင်...ရှင်တို့ မတရားမလုပ်နဲ့၊ ဒါ ဥပဒေမဲ့နေတဲ့နိုင်ငံပဟုတ် ဘူး၊ ခု...ဆိုင်ထဲက ထွက်သွား”

“ဟား...ဟား...ဟား... ဘာဥပဒေ ဟုတ်လား၊ ကြားရတာ ရယ်စရာ ဟာသဖြစ်နေသလိုပဲ၊ ဒီဒေသမှာ ဥပဒေဆိုတာ ဒီလောက် မထိရောက်ဘူးကွ”

ထိုလူပြောလိုက်သည့်စကားသည် မခံရင်စရာဝင် ဘာ...နေ သည်။ ဥပဒေသည် ငွေလောက်မထိရောက်ဘူးဆိုတာ ခု...ဆိုတို

၈ နိုင်းမဟာ

ပြောလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

စစ်ငြိမ်းနိုင်သည် စားလက်စထမင်းကို ရပ်လိုက်ပြီး နောက်
ဆက်တွဲအခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့လူပါးသိပ်ပြီးမဝနဲ့၊ ခုထွက်သွားကြ”

“ဒီမယ်ကောင်မလေး... ငါတို့ကို အမိန့်ပေးလို့မရဘူး၊ ခု ငါတို့
လာတာ နင့်အဖေပေးရမယ့်ငွေတွေကိုလာပြီးယူတာကွ”

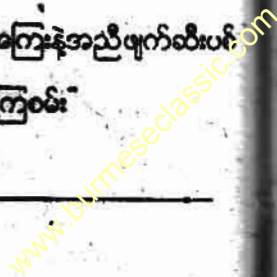
“ငါ့ဆီမှာ ဒီလအတွက် ပေးစရာငွေမရှိဘူး၊ မင်းတို့သူဌေးကို
ပေးခဲ့တဲ့အတိုးငွေတွေက များနေပြီ”

“ဒါတွေလာပြီးပြောမနေနဲ့လေ၊ ခင်ဗျားမပေးနိုင်ရင် ပေးနိုင်
တဲ့နည်းကိုပြောမယ်၊ ဟောဒီက ခင်ဗျားသမီးအလှမယ်လေးကိုဆက်
သလိုက်ပေါ့”

“ဘာ...”

“ခွေး...ခွေးလိုကောင်တွေ”

“ဒီလိုမဟုတ်ရင် ဆိုင်ကိုတန်ရာတန်ကြေးနဲ့အညီ ဖျက်ဆီးပစ်
မယ်၊ ဆိုင်ထဲကကောင်တွေအပြင်ကိုထွက်ကြစမ်း”

ယမ်းငွေ့မပြယ်သေးသော ကျည်တစ်ထောင့် ၉

“ရှင်...ရှင်တို့ကိုရဲတိုင်မယ်”

“ဟုတ်လား...တိုင်...တိုင်...ဟား...ဟား...”

ဆိုင်ထဲတွင် စားသောက်နေသူတွေ အသီးသီးထွက်သွားကြပေမဲ့ စစ်ငြိမ်းနိုင်ကတော့ ရေသန့်ဘူးထဲက ရေကိုစပ်အေးအေးဆင်မော့ပြီးသောက်နေသည်။

“ဟိုကောင် မထွက်သေးဘူးလား”

“တော်တော်ကို ယဉ်ကျေးမှုမဲ့ပြီး ရိုင်းစိုင်းတဲ့ကောင်တွေပဲ၊ မင်းတို့မိဘတွေက သင်ကြားပေးခဲ့တဲ့ပုံတော့ မပေါက်ဘူး”

“ဘာ...မင်း...မင်း...ဘာစကားပြောလိုက်တာလဲ”

“လူကြည့်တော့ တကယ့်ဆရာကြီးလိုလိုဘာလိုလိုနဲ့နားလေးပဲကွ”

“တောက်... ဆရာမိုးဘာကောင်လဲဆိုတာ သိစေရမယ် ဟေ့ကောင်တွေ ဆုံးမလိုက်စမ်း”

“ဟားဟားဟား... တကယ်အံ့သြစရာပဲ၊ ကိုယ်တို့သား... ခင်တော့ မရဲ့ဘဲ ပါလာတဲ့ကောင်တွေကို ရှုခိုင်းတယ်၊ သတ္တိတော်တော်ကောင်းပုံရတယ်”

www.burmeseclassic.com

စစ်ငြိမ်းနိုင် စားပွဲပေါ်မှ မထဘဲ စင်ပြီတိုက်ခိုက်တဲ့ နှစ်ကောင်
ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး

“ဖြောင်...ခွမ်း...အီး...အား...ဝုန်း...”

ပြေးစင်ပြီတိုက်ခိုက်သော နှစ်ယောက်ရင်ဝဆီသို့ စစ်ငြိမ်းနိုင်
ခြေထောက်တန်ချက်တွေက လှလှပပလေး ရောက်သွားပြီးနောက်
ဘက်ရှိ စားပွဲတွေပေါ်ကို နောက်ပြန်ကျသွားကြသည်။

“ကဲ...ခုတ်...ဖြောင်...အီး...အင့်”

စစ်ငြိမ်းနိုင်သည် ထိုနှစ်ယောက်ကို နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ပြီး
မထနိုင်အောင် ဆက်တိုက်ပင် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ လက်ရုံးနှစ်ကောင်တော့ အနားယူသွားပြီ၊ ဒီတစ်ခါ
မင်းအလှည့်ပဲ”

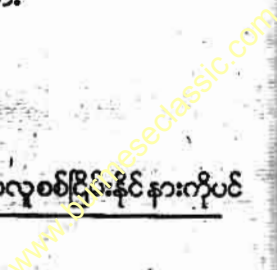
“ရောက်...”

“အလဲ့...မင်းက ဓားကိုင်တတ်လို့လား”

“သေစမ်းကွာ”

“ခွမ်း...အား...”

နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ ဆရာမိုးဆိုသော လူစစ်ငြိမ်းနိုင် နားကိုပင်

ယမ်းငွေမပြယ်သေးသော ကျည်တစ်ထောင့် ၃၀၀ ၁၁

မရောက်လိုက်၊ အရက်ဖန်ခွက်လေးက လေထဲတွင် ပျံ့ဝဲသွားပြီး မျက်နှာတည့်တည့်ကို ထိမှန်သွားသည်။

“ခွေးမသား...”

“ဝိုး... ခြောင်း... အား... ခွမ်း...”

ဒီတစ်ခါ ထိုလူ၏ နံဘေးကို စစ်ငြိမ်းနိုင် ကန်ချက်ကြောင့် လွင့်စဉ်သွားပြီး မှန်တွေနဲ့ အတူ ကားလမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွားတော့သည်။

စစ်ငြိမ်းနိုင် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လိုက်ပြီး

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာသမား... ကားလမ်းပေါ်မှာ အိပ်မနေနဲ့၊ ကားတွေက မင်းပထွေးမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို ငရဲပြည်ပို့ဆောင်ပေးနေဦးမယ်၊ ထ စမ်းပါဦး”

“တောင်း... တောင်းပန်ပါတယ်”

“မင်းတောင်းပန်လည်း ဘာမှမထူးဘူး၊ ငါက ခွင့်လွှတ်တတ်တဲ့ ဆောင်မဟုတ်ဘူး၊ ဆုံးမတတ်တာကွ”

“ဝေါ... တီ... ပေါ... တီ”

နယ်မြေခံရဲတပ်ဖွဲ့ကား ရောက်လာပြီး ကားပေါ်မှ နယ်အုပ်ဆိုင်တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ဆင်းလာသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ၊ ဟင်...ငမိုး...မင်း...မင်း...ပြဿနာရာ
ပြန်ပြီလားကွ”

“ဆ...ဆရာ...ကျွန်တော်ရှာတာမဟုတ်ဘူး၊ သူကပြေးရန်ရှာ
တာပါ”

ငမိုးမှစစ်ငြိမ်းနိုင် ကိုလက်ညှိုးထိုးပြီးပြောလိုက်လေသည်။

“အားလုံးကို စခန်းခေါ်ခွဲကွာ၊ ဟိုကျမှရှင်းမယ်”

“မင်းလည်းကားပေါ်တက်”

“တက်ဆိုလည်း တက်တာပေါ့ဗျာ၊ ခဏနေဦး၊ ကျုပ် ခရီး
ဆောင်အိတ်ကျန်ခဲ့တယ်၊ သွားယူဦးမယ်”

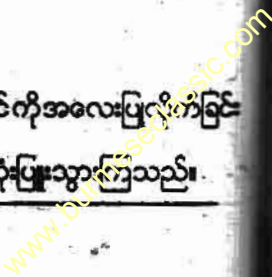
“ဇူး...ကျွမ်း”

ဝမ်းငြိမ်းနိုင် ဆိုင်ထဲကိုပြန်ပြီးဝင်မည်အပြု ဆိုင်ကယ်တစ်စီး
ရောက်လာပြီး

“ဗိုလ်ကြီး...”

“ဆရာလှအောင်”

တပ်ကြပ်ကြီးလှအောင်မှစစ်ငြိမ်းနိုင်ကိုအလေးပြုလိုက်ခြင်း
ကြောင့် စခန်းမှူးအပါအဝင်အားလုံးမျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

“စခန်းမှူး...သူက ကျုပ်တို့နယ်စပ်ဒေသအထူးတပ်ဖွဲ့ကို ပြောင်းလာတဲ့ ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်ပဲ”

“ဗျာ...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

“ရပါတယ်၊ ဒီကောင်တွေကို စခန်းထဲမှာထားလိုက်ဦး၊ ကျုပ် သူတို့နဲ့တွေ့စရာရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ခေါ်သွားကြတော့”

စစ်ငြိမ်းနိုင် ... သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆရာလှအောင်ကို ပေး လိုက်ပြီးနောက် ဆိုင်ရှင်သားအဖနားကို လျှောက်သွားသည်။

“ကျုပ်ကြောင့် ပျက်စီးသွားတာတွေကို လျော်ပေးပါမယ်”

“ရပါတယ်...ဗိုလ်ကြီးရယ်”

“ကျွန်မတို့ကို ခုလို ကူညီတာကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

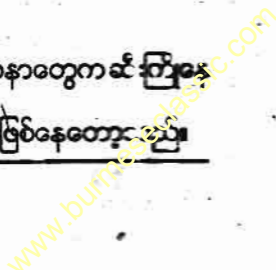
“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့တာဝန်ပဲလေ၊ သွားခွင့်ပြု

~~အ~~နောက်မှပဲ ဆုံကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

စစ်ငြိမ်းနိုင်၏ ခြေလှမ်းအစမှာပင် ပြဿနာတွေက ဆီ ကြီးနေ

~~သ~~လို ဝိန်ခေါ်မှုတစ်ရပ်ကို ကြေညာလိုက် သလို ဖြစ်နေတော့သည်။

၁၄ နိုင်ငံမဟာ

ဒါဟာ စစ်ငြိမ်းနိုင်အတွက် ရာဇဝင်တစ်ခုကို ရေးထိုးဖို့ဖြစ်လား။

ခွဲခြားပင်မဟုတ်လား။

“ဒီဒေသတာတို့တပ်ဖွဲ့ကိုစိန်ခေါ်တဲ့နေရာပဲ”

ရဲရုပ်ကြီးစကားကြောင့်စစ်ဦးစီးရင်ထဲမှာနာကျင်မှုတွေတို
ကြီးဆွပေးလိုက်သလိုဖြစ်နေသည်။ ဥပဒေအပြင်ဘက်မှသု တွေတာ
ဥပဒေဘက်တော်သားတွေကိုမထီမဲ့မြင်ပြုနေခြင်းသည် သူ့အလို
ရနိုင်သောကိစ္စပင်ဖြစ်သည်။

စစ်ဦးစီးရင် ဘယ်လိုမှခွင့်လွှတ်လို့မရနိုင်သောအခါမှာ

သစ္စာမွန်စာပေ

www.burmeseclassic.com

သူ နှင့်အထက်တန်းကျောင်းမှပေါင်းခဲ့ပြီး အထူးထောက်လှမ်းရေး
တပ် ရောက်သည်အထိ အတူတူ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသော
သူငယ်ချင်းဗိုလ်ကြီးမင်းလတ်တစ်ယောက် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းမ
လိုက်ရသော ဒေသဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဗိုလ်ကြီးအနေနဲ့ ဒီဒေသကို အထူးတာဝန်တစ်ရပ်အနေနဲ့
တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမှာဖြစ်လို့ အကောင်းဆုံးလုပ်နိုင်မယ်လို့
ယုံကြည်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကြီးစားပေးပါမယ်”

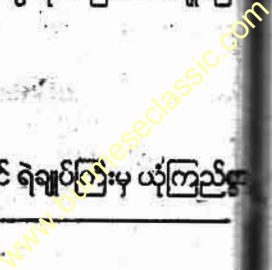
“ဒီနေရာ ဒီဒေသမှာက တစ်ချက်လေး အမှားမပဲတဲ့နေရာဆို
တာကိုတော့ သတိမလစ်ပါစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တို့တပ်ဖွဲ့ကနေ နောက်ထပ်တစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်
တော့သလို ဒီနယ်မြေက ဒုစရိုက်သမားတွေကို အပြီးသတ်ချုပ်ငြိမ်း
နိုင်အောင်လည်း ကြီးစားပါဗိုလ်ကြီး”

“စိတ်ချပါရဲချုပ်ကြီး”

စစ်ဦးစီးနှင့် - ထိုဒေသကိုမလာခင် ရဲချုပ်ကြီးမှ ယုံကြည်စွာ

အပ်နှံခဲ့သောတာဝန်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်တည်းက အနိုင်ကွင့်
မှု၊ မတရားမှုပေါ်မှာ ခါးသီးခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်တာကြောင့်လည်း အထူး
ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး ထူးချွန်သော လူတစ်
ယောက်ဖြစ်အောင်ကြိုးစားခဲ့သူပင်ဖြစ်သည်။

ခု စစ်ငြိမ်းနိုင်ရောက်လာသောဒေသကို သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ
မင်းလတ်ထက် အရင်ရောက်ဖို့ဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ အရှေ့တောင်အရှေ့ဒေသ
ပူးပေါင်းစစ်ဆင်ရေးတာဝန်တစ်ရပ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံအနေဖြင့် ပါဝင်ခဲ့
ရတာကြောင့် သူ့ကိုယ်စား မင်းလတ်ရောက်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
ခုတော့ သူ့သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ရသော မင်းလတ်တစ်ယောက် ဒုစရိုက်
သမားတွေရဲ့သတ်ဖြတ်ခြင်းကိုခံခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

“ဗိုလ်ကြီး...”

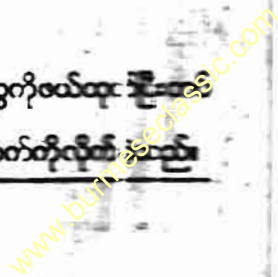
“ဪ...ဆရာလှအောင်”

“ဗိုလ်ကြီးနေရမယ့်အခန်းကို သွားလို့ရပါပြီ”

“ကောင်းပြီ”

စစ်ငြိမ်းနိုင် သူ့အာရုံထဲက အတွေးစတွေကို ဖယ်ထုတ်ပြီး

ပြန်ကြီးဆရာလှအောင်ခေါ်ဆောင်သော ဓာတ်တိုလိုက်ခဲ့သည်။

စစ်ငြိမ်းနိုင်ကိုခေါ်ဆောင်သွားသောအခန်းဆိုပေမဲ့ သီးခြား အိမ်တစ်လုံးမဟုတ်ဘဲ လူပျိုအံ့ရာရှိအခန်းတစ်ခန်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဗိုလ်ကြီး...လို့အပ်တာရှိရင်ပြောပါ”

“ဆရာလှအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ”

“ခဏထိုင်ပါဦး၊ ခင်ဗျားကိုမေးစရာရှိလို့”

“ဗိုလ်ကြီးဘာသိချင်တာလဲမေးပါ”

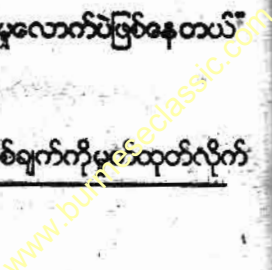
“ဗိုလ်ကြီးမင်းလတ်သေဆုံးတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားသိသလောက်ကိုပြောပြပါ”

“ဗိုလ်ကြီးမင်းလတ်သေဆုံးတဲ့အစီရင်ခံစာကိုဗိုလ်ကြီးမဖတ်ရသေးဘူးလား”

“ဖတ်ပြီးပါပြီ၊ ကျွန်တော်သိချင်တာက မင်းလတ်အပြင်မှာ တကယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်... အစီရင်ခံစာထဲမှာက သိပ်ပြီး ဖြည့်စုံတူး သာမန်သေဆုံးမှုအဆင့်တင်ပြမှုလောက်ပဲဖြစ်နေတယ်”

“ဟင်...”

ဆရာလှအောင် သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ကို မှတ်ထုတ်လိုက်

ယမ်းငွေမပြယ်သေးသော ကျည်တစ်ထောင့် ၃၉

ဒီသူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေကတွေဝေနေသလိုတွေ့နေရသည်။

“ဆရာလှအောင်... ကျွန်တော့်ကို အပွင့်လင်းဆုံးပြောပါ။

ပြောတဲ့စကားတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တာဝန်ယူတယ်”

“ဗိုလ်ကြီးသိပ်ပြီး သိချင်နေမှတော့ ကျွန်တော်ပြောပြပါ့မယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ဗိုလ်ကြီးမင်းလတ်ဟာ အနီးကပ်နေထိုင်ခဲ့ရတဲ့သူတွေပါ။

ဗိုလ်ကြီးမင်းလတ်လုပ်သမျှ ကိစ္စတွေအားလုံးတိုင်းမှာ ကျွန်တော်ပါ

ဆင်ခဲ့ပါတယ်။ ဗိုလ်ကြီးမင်းလတ် အသတ်ခံရတာ တကယ်ဆို မိန်း

ကလေးတစ်ဦးကြောင့်ပါ”

“ဘာ... ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော့်ဆီကို မင်းလတ် မသေခင် တစ်လ

အောက်က စာတစ်စောင်ရေးခဲ့ဘူးတယ်။ ဒီစာထဲမှာ မဒိန္နယ်ဆိုတဲ့ မိန်း

ကလေးတစ်ယောက် အကြောင်းကို ရေးဘူးတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ကြီး... မဒိန္နယ်ကြောင့် ဗိုလ်ကြီးမင်းလတ်

သေဆုံးခဲ့ရတာ”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

“မဒိန္နယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ တရုန်နယ်စပ်ဘက်မှာ

ထိုသူ့သစ်ပိုက်ခေါင်းဆောင်ဦးကျင်လှအောင်နဲ့ သမီးတစ်ယောက်

www.burmeseclassic.com

“ဒါကိုမင်းလတ်မသိဘူးလား”

“သိပါတယ်၊ မဒိန္နယ်ကို အသုံးပြုပြီး မြန်မာပိုင်နက်က မူးယစ် အဖွဲ့တွေကို ဖမ်းဆီးနိုင်ဖို့ကြိုးစားရင်း ဝိုင်းကြီးမင်းလတ်...မဒိန္နယ်ကို သံယောဇဉ်တွယ်သွားခဲ့တယ်၊ အရှင်းဆုံးပြောရရင် မဒိန္နယ်ရဲ့စည်းစိမ် သိမ်းသွင်းမှုမှာယာအောက်ကိုရောက်သွားခဲ့တယ် ဝိုင်းကြီး”

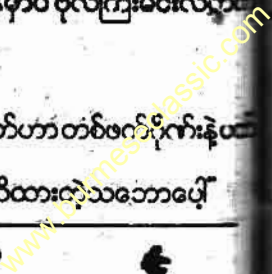
“ဟင်...”

“ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးခဲ့ပေမဲ့ မရဘူးဘူးနော် ဆုံးတစ်ဖက်ဂိုဏ်းကနေ ဝိုင်းကြီးမင်းလတ်တို့အသုံးပြုလို့မတော့မှန်း သိတာနဲ့နှုတ်ပိတ်လိုက်တာပဲ”

“ခင်ဗျားပြောတာ သိပ်ပြီးမရှင်းဘူး၊ မင်းလတ်ကို အသုံးပြုလို့ မရဘူးဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ဌာနချုပ်ကနေ ဝိုင်းကြီးမင်းလတ်ကို လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ ယာယီ ရုပ်သိမ်းပြီး ဌာနချုပ်ကို ပြန်ခေါ်ဖို့လုပ်ချိန်မှာပဲ ဝိုင်းကြီးမင်းလတ်တို့ အပြတ်ရှင်းလိုက်တာပဲ”

“ခင်ဗျားစကားအရဆိုရင် မင်းလတ်ဟာ တစ်ဖက်ဂိုဏ်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အချက်တော်တော်များများကို သိထားတဲ့ သဘောပေါ့”

ယမ်းဝေ့မပြယ်သေးသော ကျည့်တစ်ထောင့် ၂၁

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ဒါတွေကို ဗိုလ်ကြီးမင်းလတ်က လျှို့ဝှက် ထိန်းသိမ်းထားခဲ့တာ”

“ဟာ... ကွာ..”

နိုင်ငံတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ချစ်ခြင်းတရားကြောင့် တာဝန်တွေကို လျစ်လျူရှုခဲ့ပြီ။

“သူ့ကို ရွယ်ကြံသွားတာ စဉ်ကပါနဲ့ အဝေးကနေ ပပ်သွားတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး... ဝေ့ဆိပ်ကို အသွား ကားပေါ်မှာ အပစ်ခံခဲ့ရတာပါ”

“မဒိန္နယ် ဒီနယ်မှာ ရှိလား”

“ရှိပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ နိုက်ကလပ်တစ်ခု ဖွင့်ထားတယ်”

“ဆရာလှအောင်တို့က ရော သူ့ကို ဆက်ပြီး ခြေရာခံ လိုက်သွားလား”

“ဗိုလ်ကြီး”

ဆရာလှအောင် စကားမဆက်ဘဲ တွန့်သွားလေသည်။

“ဆက်ပြီးပြောလေ”

www.burmeseclassic.com

“မဒိန္နယ်ကိုကျွန်တော်တို့အထူးတပ်ဖွဲ့က ခြေရာခံလိုက်ခဲ့ကြတဲ့ (၃) ဦးလုံးက ကြံ့မ္မာဆိုးတွေနဲ့ဆုံခဲ့ရတယ်”

“ဘယ်လိုကံကြံ့မ္မာဆိုးတွေလဲ”

“ဒုတပ်ကြပ်ဆရာမြင့်ဦးကတော့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ကားတိုက်မိပြီး ဆေးရုံမှာတိမ်းပါးသွားတယ်။ သူနဲ့တိုက်မိတဲ့ ကားဆရာကလည်း ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးခဲ့ရတယ်”

“နောက်တစ်ယောက်ကရော”

“ဒုအရာခံဗိုလ်အေးသောင်းပါ။ သူကတော့ နာမည်ဆိုးနဲ့သေခဲ့ရတာ။ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ မူးယစ်ဆေးဝါး ဆေးထိုးအပ်နဲ့ဆေးထိုးရင်း သေဆုံးခဲ့ရတာ”

“နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ကတော့ရော”

“အထူးတပ်ဖွဲ့ကို ဌာနချုပ်ကနေ ဗိုလ်အဆင့်နဲ့ရောက်လာတဲ့ ဇော်ထိုက်ပါ။ အသက်ငယ်ပြီး အတွေ့အကြုံပိုင်းအားနည်းခဲ့တယ်။ သူကတော့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ အဆိပ်သင့်ခဲ့ပြီး ဆေးရုံရောက်မှ သေဆုံးခဲ့တာပါ ဗိုလ်ကြီး”

“ဒါဆို စားသောက်ဆိုင်မှာတာဝန်ရှိတာပေါ့”

ယမ်းငွေမပြယ်သေးသော ကျည်တစ်ထောင့် ၃၁ ၂၃

"ဗိုလ်ဇော်ထိုက်အဆိပ်သင့်ခဲ့ရတဲ့အဆိပ်ကစားသောက်ဆိုင် နဲ့ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘူးဗိုလ်ကြီး"

"ဟင်..."

"အဆိပ်ငွေတစ်ခုကို ရှုရှိုက်မိပြီး သေဆုံးခဲ့ရတာလို့ စာတုဗေဒဌာနက စစ်ချက်ပေးတယ်"

"ကျုပ်တို့လူတွေကို သတ်ခဲ့တဲ့တရားမဲ့တွေကို တစ်ယောက်မှ မော်ထုတ်လို့မရသေးဘူးပေါ့"

"ဒီလိုပဲပြောရတော့မှာပဲဗိုလ်ကြီး၊ မသင်္ကာတဲ့လူတွေကို စစ်ဆေးပမဲ့ သဲလွန်စတစ်ခုမှ မရခဲ့ပါဘူး၊ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ညံ့ဖျင်း နှလို့ဆိုရတော့မှာပဲ"

"ကျုပ်တို့တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေခုလိုတရားမဲ့တွေကို မမော်ထုတ်နိုင် ခဲ့အားနည်းချက်ကို ကျုပ်သဘောပေါက်သင့်သလောက် တော့ ဆိတ်လိုက်ပါပြီ"

"ဘယ်လိုအားနည်းချက်လဲဗိုလ်ကြီး"

"အကြောက်တရားနဲ့ အဂတိလိုက်စားကြလို့ပဲ"

စစ်ပြီးနောက်ကူးပြောင်းတပ်ကြပ်ကြီးဆရာလူတစ်ဦး ဆွဲအ

www.burmeseclassic.com

သလိုဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားဆရာလှအောင်”

“ဗိုလ်ကြီးပြောတာ မှန်သင့်သလောက် မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ကြီး... ဒီနယ်မြေမှာက အသက်ဟာ စက္ကန့်ပိုင်းလောက်နဲ့ပျောက် ကွယ်တတ်တဲ့နယ်မြေဖြစ်နေတော့ ဒုစရိုက်ကောင်တွေရဲ့ စိုးမိုးမှုကို ခံနေကြရတာပေါ့”

အမည်းရောင်နယ်မြေကနေ အဖြူရောင်နယ်မြေအဖြစ် ကူးပြောင်းနေတဲ့ ကာလဖြစ်တာကြောင့် ဒုစရိုက်ကောင်တွေအတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခု ရနေခြင်းဖြစ်တာကို စစ်ငြိမ်းနိုင် သဘောပေါက် လိုက်သည်။

“ဆရာလှအောင်... ကျုပ်ဒီနယ်မြေကို ရောက်လာတာ အထူး တာဝန်နဲ့ တပ်ဖွဲ့ကို ပုံစံပြောင်းဖို့ရောက်လာတာပဲ၊ ခုခါတည်းက စပြီး ဝင်ချားတို့ရဲ့ တွေဝေနေတဲ့စိတ်တွေကို ဆွဲထုတ်ထားကြပါ၊ ဥပဒေ အပြင်ဘက်က ဒုစရိုက်ကောင်တွေရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို ရပ်တန့်ပေး ပယ်...”

“ဗိုလ်ကြီး...ဟို...ဟို...”

“ကျုပ်အသက်ကိုတစ်ခါတည်းပေးလှူပြီးမှရောက်လာတာ၊ သူတို့ဘက်က လက်ဦးမှ ရခဲ့ရင် ကျုပ်ကံပဲ၊ ကျုပ်အ နေနဲ့ကတော့ ဘယ်တော့မှနောက်ကျမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာလှအောင်...ကျုပ်ဆီကို အဲဒီကေ(စ်)တွေရဲ့အမှုတွဲခိုင်တွေကို ယူလာပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီနေ့တော့ ကျုပ်ဒီခိုင်တွေကိုဖတ်ရင်းအနားယူဘာမှမယ်၊ နောက်ဖြန်နယ်မြေစခန်းတွေကိုသွားမယ်”

“ဟုတ်...ကျွန်တော့်ကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပြီဆရာလှအောင်”

“ဒီအမှုအတွက် ကျွန်တော်တို့ စခန်းစာနေ အာမခံပေးလို့မရ
ပါဘူး”

“အာ... စခန်းမှူးကြီး...ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးပါ။ ဒါမျိုး
လည်းခဏခဏဖြစ်နေတာပဲ”

“တစ်မျိုးတော့မထင်ပါနဲ့ဦးခလိုင်မောင်၊ ခင်ဗျားတပည့်တွေ
နဲ့ပတ်သက်ပြီးအထူးတပ်ဖွဲ့က အမှုဖွင့်ထားလို့ပါ”

“ဟင်...”

“ခုအသစ်ရောက်လာတဲ့ ဝိုက်ကြီးက တရားခံ(၁)ယောက်
လုံးကို အာမခံပေးဖို့ညွှန်ကြားထားပါတယ်”

“ဒါ...ရဲ့လုပ်ပိုင်ခွင့်လေ”

“လုပ်ပိုင်ခွင့်ဆိုတာတော့မှန်ပါတယ်၊ ခုရောက်လာတဲ့ဗိုလ်ကြီး”
ကို ဒီနယ်မြေမှာရှိတဲ့ လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့အားလုံးရဲ့ခေါင်းဆောင်
အဖြစ် လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေအားလုံးကို အထူးလွှဲအပ်ထားတာ”

“တော်တော်ကိုအဆိပ်ပြင်းတယ်ပေါ့၊ သူ့နာမည်က”

“စစ်ငြိမ်းနိုင်”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

စစ်ငြိမ်းနိုင်... စခန်းမှူးအခန်းထဲကို လှမ်းဝင်ရင်းပြောလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

“တွေ့ရတာဝမ်းသာစွာ ကြိုဆိုပါတယ်ဗိုလ်ကြီး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားကောင်တွေနဲ့ပတ် သက်ပြီး
ဆရာရုံးကနေပဲရင်ဆိုင်ပါ...”

“တရားလိုက ကျေးအေးနေတာပဲဗျာ... ဘာလို့တရား နှံ့ထိတို
ဆတ်ရမှာလဲ”

“တရားလို ကျေးအေးတိုင်း အမှုကပြီးဆုံးသွားတာပဲဗျာ မဟုတ်

တာ၊ ဥပဒေမဲ့ ရမ်းကားရိုင်းစိုင်းတာကို ဥပဒေက မျက်ကွယ်ပြုတယ် ဆိုတာ မဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စပဲ”

“ဒီနယ်မှာ ဒါမျိုးကိစ္စတွေဟာ ဘာမှမဆန်းပါဘူး”

“အရင်က မဆန်းပေမဲ့ ခု ဆန်းရတော့မယ်”

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်ကောင်တွေကို ထောင်ကျအောင်ပဲ ချလိုက်

ပါဗိုလ်ကြီး”

“သေချာပေါက် ထောင်ကျစေရမယ်”

“စောင့်ကြည့်တာပေါ့၊ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်နာမည်တော့မှတ်မိပါတယ်နော်”

“သိပ်ပြီးမှတ်လို့ ကောင်းတဲ့ နာမည်ပါ”

ဦးလှိုင်မောင်သည် ကောက်ကျစ်သော အပြုံးနှင့် အနီရောင်

ပြန်ပြီး ထွက်သွားသည်။

“ဗိုလ်ကြီး... ဘာကူညီပေးရမလဲ”

“ဟို(၃)ကောင်ထဲက တစ်ယောက်ကို ခေါ်ထုတ်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာမြင့်ဦး တစ်ယောက်ကို ခေါ်ခိုဟေ့”

စစ်ကြောရေးအခန်းထဲကို ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင် ရောက်သွား

www.burmeseclassic.com

သောအခါ စစ်ဆေးသည့် စားပွဲတွင် ဖမ်းဆီးထားသော တရားခံ
ချောက်နေပြီဖြစ်သည်။

“သူ့ကိုလက်ထိတ်ဖြုတ်ပေးလိုက်ပါ”

“ဗိုလ်ကြီး... ဒီကောင်တွေကမလွယ်ဘူးနော်”

“ဖြုတ်မှာသာဖြုတ်ပေးလိုက်ပါ။ ဘယ်လောက်တော်တယ်ဆို
ထားသိရတာပေါ့”

“ချောက်...”

ရဲစာပ်ကြပ်ကြီးမှတရားခံကိုလက်ထိတ်ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။

“မင်း...ကောင်ဖီသောက်မလား”

“မကြိုက်ဘူး”

“မင်းကဘာသောက်ချင်လို့လဲ”

“အရက်”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ တောင်းဆိုမှုကွာ၊ အရက်မသောက်စင်

လေးကိုအရင်သောက်ကြည့်ပါဦး”

“ဖြောင်း...အား...ဝုန်း...”

“ဗိုလ်ကြီး...”

တရားခံမှာ ကုလားထိုင်နှင့်အတူ နောက်ကိုလှန်ပြီး ကျသွား
သည်။ ဘေးမှာရပ်နေတဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးက စိုးရိမ်စွာ ဆွဲယူပေးဖို့ ပြင်
လိုက်တာကြောင့်

“ဆရာမြင့်ဦး...အပြင်ကိုခဏထွက်ပေးပါ။ ကျွန်တော့်ကိစ္စကို
ကျွန်တော်တာဝန်ယူပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာမြင့်ဦးအပြင်ကိုထွက်သွားပြီးနောက်

“ထစမ်းပါကွာ၊ မင်းငါ့ကိုယှဉ်ပြီး တိုက်ခိုက်နိုင်ရင် မင်းအာမခံ
မလိုဘဲ ထွက်လို့ရတယ်”

“ဟို...ဟို...မ...တိုက်...ခိုက်...ရဲပါဘူး...ခိုလ်ကြီး”

စစ်ငြိမ်းနိုင် လက်စွမ်းကို သိသွားတာကြောင့် တိုက်ခိုက်ဖို့
မဆိုထားနှင့် ရဲရဲတင်းတင်းတောင် မော့မကြည့်ရဲတော့

“မင်းတို့ဆရာအားကိုးနဲ့ ပြန်ပြီးလွတ်မယ်လို့တော့ မထင်ထား
နဲ့နော်”

“ကျွန်တော်တို့အမှုက ဒီလောက်ကြီး မကြီးကျယ်ပါဘူး
ထောင်ကျလည်း လပိုင်းလောက်ပါပဲ”

ယမ်းငွေမပြယ်သေးသော ကျည်တစ်ထောင့် ၃၀

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဗညားရယ်၊ မင်းဘာတွေ လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို မင်းမှတ်မိမှာပေါ့”

“ကျွန်...ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး”

“မင်း မမှတ်မိရင် ငါက ပြောပြရမှာပေါ့၊ မြဝတီက ဓားပြမှုကို မှီခိုသွားပြီလား ဗညား (ခေါ်) စောကလူ”

“ဗျာ...”

“ငါ့တို့ ခပ်ညံ့ညံ့ကောင်လို့ မင်းက ထင်ထားတာကိုးကွ၊ ကျွန်တမင်းတို့ ဓားပြတိုက်တဲ့ (၅) ယောက်ထဲမှာ (၁) ယောက်က ညှိုးညှိုးပြောက်သွားတာ မင်းမဟုတ်ဘူးလား”

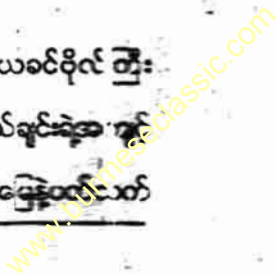
ဗညား ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းကို ငုံ့ပြီး နေလိုက်သည်။

ဗညား (ခေါ်) စောကလူ သတင်းကို စစ်ငြိမ်းနိုင် ရလိုက်သည်။

သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ ဝိုလ်ကြီး မင်းလတ် ချန်ထားခဲ့သော မှတ်တမ်းထဲမှ သိခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

စစ်ငြိမ်းနိုင်... သူရဇေရသော အခန်းသည် ယခင်ဗိုလ် ဦး

အောင် နေခဲ့သော အခန်းဖြစ်သောကြောင့် သူငယ်ချင်းခုံရာ နှစ်ဦးတို့ အတန်းကောင်းကောင်း သိထားသူ ဖြစ်တာမို့ ဒီနယ်မြေနှစ်လင်္ကာ

ပြီးလျှင်ချက်တွေကိုမှတ်တမ်းလုပ်ထားမှာကိုသတိပြုမိပြီးရှာရာ
အခန်းထဲရှိခုတင်အောက်တွင် ဝှက်ထားခဲ့သော မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို
ရှာတွေ့ခဲ့လေသည်။

“ခါပြောတာ လွဲနေသလားစောကလူ”

“ဗိုလ်...ဗိုလ်ကြီး...ကျွန်တော့်ကို ဓားပြမှုတော့မတပ်ပါနဲ့”

“ကောင်းပြီ...ငါ့ဇာတ်က စဉ်းစားပေးပါ့မယ်၊ တစ်ခုတော့

တယ်၊ မင်းနဲ့ငါအပေးအယူတော့ လုပ်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါဗိုလ်ကြီး...ကျွန်တော်လုပ်ပါ့မယ်”

“ဦးခလိုင်မောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး...မင်းဖြောင့်ချက်ပေးမယ်၊ ဇာတ်

ထုတ်ပေးမယ်ဆိုရင် မင်းတောင်းဆိုတာကို ငါစဉ်းစားမယ်”

“ဗိုလ်ကြီး တကယ်ပြောတာလား”

ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်သည် ဝညားကို ပရိယာယ်ဆင်

ချင်သော သဲလွန်စတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်နိုင်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ခြင်း

သည်။

“ဦးခလိုင်မောင်ကို ဒီနေ့ ဖမ်းဖို့ အသင့်ပြင်ထားပါ”

“ဗျာ...ဟင်...ဟို...ဟာ”

ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်၏ စကားကြောင့် အရေးပေါ်အစည်း

အဝေးခန်းတွင် ရောက်နေကြသော တာဝန်ရှိသူတွေ အားလုံး အံ့အား
သင့်သွားကြသည်။

“ဗိုလ်ကြီး...ဦးခလိုင်မောင်ကို ဖမ်းဖို့ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ စင်

စုံတဲ့ သက်စေတုတွေတော့ လိုအပ်တယ်”

“ကျုပ်ဘက်က မနိုင်လုံဘဲနဲ့ ဒီအမိန့်ကို မပေးဘူး”

“နောက်တစ်ခုစဉ်းစားပါဦးဗိုလ်ကြီး”

“စခန်းမှူးကြီးပြောပါ”

“ဦးခလိုင်မောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီးကျွန်တော်တို့ရဲတပ်ဖွဲ့ဘက်က သတင်းတွေရထားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်ဒီနယ်မြေက အကာအကွယ်မဲ့ နေတယ်ဗိုလ်ကြီး၊ ဦးခလိုင်မောင်ရဲ့လူတွေ၊ အဖွဲ့တွေက များတော့ အန္တရာယ်ကိုဖိတ်ခေါ်သလိုဖြစ်မှာမို့ပြင်ဆင်ပြီးမှဖမ်းစေချင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်... စခန်းမှူးပြောတဲ့အချက်ကကောင်းပါတယ်၊ ဗိုလ်ကြီး”

“ခုပြောလိုက်တဲ့ အကြံပြုချက်က ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်မရတော့ဘူး”

“ဟင်...ဟာ...”

“ဘာကြောင့်ဒီစကားကိုပြောရသလဲဆိုရင်ဦးခလိုင်မောင်တို့ ဘက်ကကျွန်ုပ်တို့ကိုတိုက်ရိုက်ဖို့ခြေလှမ်းကစနေပြီ၊ အဓိကဦးတည် ချက်ကကျွန်ုပ်ကိုပဲဦးတည်မှာသေချာလို့အထူးတလည်ပြင်ဆင်ပရာ မလိုဘဲတိုက်ရိုက်စိန်ခေါ်မှုကိုကျွန်ုပ်ဘက်ကစပြီးလုပ်ရတော့မှာပါ”

ဗိုလ်ကြီး စစ်ငြိမ်းနိုင်၏ တင်ပြမှုကြောင့် အစဉ်းအဝေးခန်း

ယမ်းငွေမပြယ်သေးသော ကျည်တစ်ထောင့် ၃၀၀

တစ်ခန်းလုံးမှာရှိကြသော သူတွေအားလုံးတိတ်ဆိတ်သွားကြ သည်။
ခန်းမအတွင်း အပ်ကျသံကိုကြားရသလောက်ပင်ဖြစ်သည်။

“ဗိုလ်ကြီး...တစ်ခုတော့ပြန်ပြီးစဉ်းစားစေချင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်က ဘာကိုပြန်ပြီးစဉ်းစားရမှာလဲ နယ်မြေမှ ပြန်ပြီး”

“ဗိုလ်ကြီးအနေနဲ့ ဒီနယ်မြေရဲ့အခြေအနေကို လေ့လာပြီးမှ
ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုချသင့်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗိုလ်ကြီး... ဒီနယ်မြေက အမည်းရောင် ကနေ
တူးပြောင်းတာ ဘာမှမကြာသေးတော့ ကိုင်တွယ်ရတဲ့အခင်းမှာ
အရမ်း ကိုခက်ခဲနေပါတယ်။ အရှင်းဆုံးပြောရရင် ဥပဒေစိုးမိုး အား
နည်းနေတယ်”

“ဒီအားနည်းမှုတွေကနေ တရားဥပဒေစိုးမိုးမှု အားသာ နိုင်ဖို့
အတွက် ကျုပ်တို့ဘက်ကနေ ဥပဒေမဲ့ ပြုမှုတွေကို ပြတ်ဖြတ် သား
သားချေမှုန်းရမယ်။ ရာဇဝတ်သား၊ ဒုစရိုက်ကောင်တွေကို အ
သားတွေနဲ့ ချော့မထားနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့အားလုံး မဟုတ်ဘဲ
ခင်ဗျားတို့ဆီက နိုင်နင်းဆိုင်ရင်လည်း ကျွန်တော့်ဘက်က လုပ်ရမှာ
ပဲဟုတ်ပြီလုပ်ရမယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဟို...ဟာ...ဒီလိုသဘောမျိုးနဲ့တင်ပြနေတာ မဟုတ်ရပါဘူး၊
ဗိုလ်ကြီး၊ မလိုအပ်တဲ့အန္တရာယ်တွေကို ဖိတ်ခေါ်သလိုဖြစ်မှာ စိုး
လို့ပြောနေတာပါ”

“သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့လူတွေအနေနဲ့ အန္တရာယ်ဆိုတာကို
ရှောင်လွှဲနေလို့မရဘူး၊ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ၊ တာဝန်နဲ့အမိန့်ဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့
အသက်ပဲ”

“ဗိုလ်ကြီးအမိန့်အတိုင်းနာခံပါမယ်”

“ကောင်းပြီ...ကျုပ်တို့နယ်မြေခံရတပ်ဖွဲ့တွေအားလုံးပူးပေါင်း
ပြီးစစ်ဆင်ရေးတစ်ရပ်ကိုအားချင်းလုပ်ဆောင်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်မှ လှုပ်ရှားရမည့် စစ်ဆင်ရေးအတွက်
တာဝန်ခွဲဝေမှုအသီးသီးကိုပြုလုပ်ပေးပြီးသူ့ဘက်မှပြင်ဆင်သင့်တာ
တွေကိုပြင်ဆင်တော့သည်။

“ဗိုလ်ကြီး...”

“ဆရာလှအောင်...ဘာများပြောစရာရှိလို့လဲ”

“ဦးခလိုင်မောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်ကြီး သိသင့်တာလေ”

www.burmeseclassic.com

တစ်ခုကိုပြောချင်လို့ပါ”

“ပြောလေ”

“ကျွန်တော်တို့ဒီနယ်မြေမှာ ဦးခလိုင်မောင်ထက်ကြောက်ဖို့
ကောင်းတဲ့သူရှိတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဦးခလိုင်မောင် သမီးပန်းရတီဆူး”

“ပန်းရတီဆူးတဲ့လား၊ နာမည်လေးကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ
ကောင်းတယ်”

“လူကလည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသလို ကြောက်စရာ
ကောင်းတဲ့အလှတရားတွေကိုပိုင်ဆိုင်ထားတယ်ဗိုလ်ကြီး”

“ခင်ဗျားကြော်ငြာကကောင်းလှချည်လား”

“ဗိုလ်ကြီးကိုယ်တိုင်တစ်နေ့တွေ့ရမှာပါ”

“သူဒီနယ်မြေမှာ မရှိဘူးမဟုတ်လား၊ ဂျပန်ကစိတ် ညာဆိုင်
ရာ တက္ကသိုလ်တစ်ခုမှာ စာက်နေတယ်၊ ဦးခလိုင်မောင်၊ သဲဖြစ်
သလိုသူတို့ဂိုဏ်းအတွက် အားပေးရတဲ့လက်ထောက်ထ ဦးညွှန်
ဖြစ်တယ်၊ သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ သွေးအေးပြီး ပိစိတ်သပ်တဲ့

www.burmeseclassic.com

ရက်စက်မှုတွေကို ကျူးလွန်တတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဗိုလ်...ဗိုလ်ကြီး သိနေပြီးသားကိုး...”

“ဆရာလှအောင်... ကျုပ်က အလုပ်တစ်ခုပေါ်မှာ အပေါ်ယံ အမြင်တစ်ခုနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်မချတတ်ဘူး၊ ကဲ...ဒါတွေကို နောက်မှ ဆက်ပြီး ပြောမယ်၊ ညနေ (၆:၀၀) နာရီထိုးတာနဲ့ စစ်ဆင်ရေးစမယ်၊ ဆရာလှအောင်တို့ဘက်က တစ်ချက်လေးမှ လစ်ဟင်းလို့မရဘူး”

“စိတ်ချပါဗိုလ်ကြီး”

“ဦးခလိုင်မောင် အိမ်ကြီးရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပစ်မှတ်ယူထားတဲ့ သူတွေစီက သတင်းကိုတော့ မပြတ်စေနဲ့ ဆရာလှအောင်၊ ထူးခြား တာနဲ့ ချက်ချင်းသတင်းပို့ပါ”

“ဟုတ်...သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ”

တပ်ကြပ်ကြီးဆရာလှအောင်မှာ အရိုအသေပေးပြီး အခန်း ထဲမှ ထွက်သွားတော့သည်။

ခြံဝန်းအုတ်တံတိုင်းကြီးအပြင်ဘက်ကနေကြည့်ရင် အိမ်ကြီး
ထဲကို ဘာတစ်ခုမှ မြင်တွေ့လို့မရအောင် တည်ဆောက်ထား သောခြံ
ဝန်းကြီးတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ခြံကြီးထဲသို့ ဝင်ထွက်နိုင်အောင် ဘယ်
ပေါက်ကြီးကို စတီးသံပန်းများဖြင့် ခေတ်မီခိုင်ခံ့အောင် တပ်ဆင်ထား
ပြီး ခြံတွင် လုံခြုံရေးဂိတ်တစ်ခုကို တောင်ဆောက်လုပ်ထား သည်။
ဦးခလိုင်မောင်ဆိုသူ၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်မှုတွေကား ကြောက်
မနန်းလိလိပင်ဖြစ်သည်။ ဒီလောက်ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေကို မြင်

www.burmeseclassic.com

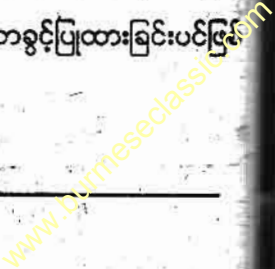
ထားသော ဦးခလိုင်မောင်၏စီးပွားရေးက ဘာများလဲ...

တရားဝင်လုပ်ကိုင်နေတာက ကျောက်မျက်ရတနာနှင့်ရွှေ
ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် နယ်စပ်မှ တစ်ဖက်နိုင်ငံ
သို့ ပဲနှင့်ဆန် တင်ပို့သောလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်နေသဖြင့် အလုပ်
သမားတွေနှင့် တပည့်တပန်းတွေက ပေါများလှသည်။

ထိုမြို့တွင် အလုပ်သမားအင်အားအတောင့်တင်းဆုံးလူ တစ်
ယောက်ဆိုလျှင် မမှား။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်သမားတွေကို လိုအပ်တာထက်
ပိုပြီးထားသည်ကတော့ သံသယဖြစ်စရာပင်ဖြစ်သည်။

ဦးခလိုင်မောင် ကျောထောက်နောက်ခံပြုထားသော အဖွဲ့မှာ
အစိုးရနှင့်အပစ်အခတ် ရပ်စဲထားသော လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့ပင်ဖြစ်
သည်။ လက်ရှိအစိုးရနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးနေပြီဖြစ်သော်လည်း
တရားဝင်တော့ လက်မှတ်ထိုးသဘောတူချက်မရသေးပေ... သို့သော်
အစိုးရဘက်မှ သဘောထားကြီးစွာဖြင့် ထိုလက်နက်ကိုင်အဖွဲ့ကို
နယ်မြေသတ်မှတ်၍ လွတ်လပ်စွာ သွားလာခွင့်ပြုထားခြင်းပင်ဖြစ်
သည်။

“...ကျွန်း...”

ခြံတံခါးဝတွင် ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်တို့အဖွဲ့ကားထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် ခြံထဲမှ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဗလကောင်းကောင်းနှင့်လူ (၂)ယောက်ထွက်လာပြီး-

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဘာကိစ္စဆိုတာ မင်းကိုရှင်းပြစရာမရှိဘူး၊ မင်းဒေလုတ်တံခါးဖွင့်ဖို့ပဲ”

“ဘာကွ...ဒီခြံထဲကိုဝင်ချင်တိုင်းဝင်လို့မရဘူး”

“မင်းတို့ခြံကိုအလည်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ တာဝန်နဲ့လာတာ စကားသိပ်ပြီးရှည်မနေနဲ့၊ ခြံတံခါးဖွင့်စမ်း”

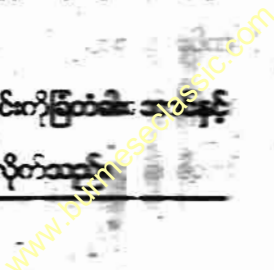
“မင်းတို့ကဘာကောင်တွေလဲ”

“ဦးသိပ်ပြီးသိချင်ရင် သိရမှာပေါ့”

စစ်ငြိမ်းနိုင်သည် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ခြံတံခါးနားသို့သွားသွားပြီး ခြံတံခါးတစ်ဖက်တွင် ရပ်နေသော လူနားသို့ရောက်သောအခါ

“ဖြောင်း...အီး...ဟင်”

တစ်ဖက်တံခါးဆီမှလူထွားကြီး၏ခေါင်းကို ခြံတံခါး သို့မဟုတ် ဆွဲလိုက်လိုက်ပြီး ခါးကြားမှသေနတ်ကိုထုတ်လိုက်သည်

“ဟေ့ကောင်တွေ...တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ တံခါးဖွင့်ခိုင်းလိုက်သူက ဦးခလိုင်မောင် ပင်ဖြစ်သည်။

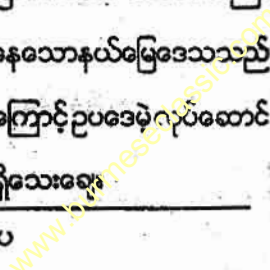
“ဆောရီးဗျာ...ကျုပ်လူတွေက အပြောအဆိုမတတ်သလိုဖြစ် သွားတယ်၊ ကိစ္စရှိလို့ထင်တယ် ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်”

“သေရာတာပေါ့၊ ခင်ဗျားဆီကို အလည်အပတ်လာတာတော့ ဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းပါပြီ...အိမ်ထဲကိုကြွကြပါ”

ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်နှင့် ဦးခလိုင်မောင်တို့ လမ်းလျှောက်ပြီး ရှေ့ တနေဝင်သွားသလို နောက်ကနေ တစ်ဖွဲ့ဝင်ကားလေးမောင်းဝင်လာ ခဲ့သည်။

ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်အတွက် ကြီးမားသော လောင်းကြေး ထပ်နှုတ်ဆုလိုလျှင် မမှားပေ။ သူ့ရောက်နေသောနယ်မြေဒေသသည် သစ်ချိုင့်က အလည်ရောင်ဒေသဖြစ်တာကြောင့် ဥပဒေမဲ့လှုပ်ဆောင် သည့်သူတွေက ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းမရှိသေးစေ။

ဥပဒေမဲ့လုပ်ရပ်တွေကို မကြာခင်ဆိုသလို ကျူးလွန်တတ်ကြသည်။ ဝိုင်းကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်တို့လိုဥပဒေဘက်တော်သားတွေကိုစိန်ခေါ်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤဒေသတွင် သြဇာအရှိန်အပါကြီးမားသော ဦးခလိုင်မောင်လိုလူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးရခြင်းသည် မမြင်နိုင်သော ကျည်ဆံတွေကိုဖိတ်ခေါ်နေသလိုပင်ဖြစ်သည်။

“တစ်ခုခုသောက်ဖို့စဉ်လိုက်မယ်၊ ဘာကြိုက်နှစ်သက်တယ်ဆိုတာကိုပြောပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဦးခလိုင်မောင်၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် အချိန်မရလို့ပါ”

“စကားပြောဆိုဖို့တောင် အချိန်မရဘူးဆိုတော့ ဘာကိစ္စတွေနဲ့ အရေးကြီးလာလို့လဲ... ငွေကြေးကိစ္စနဲ့ပတ်သက်တယ်ဆိုင်တော့ ဆင်းစဉ်မပြပါနဲ့၊ ငွေဘယ်လောက်လိုချင်လဲပြောပါ”

ဦးခလိုင်မောင်စကားတွေမှာ ခံပြင်းစရာပင်ကောင်းစေ့သည်။ သူ့ကို ချုပ်တည်းလိုက်ကာ သူ့လုပ်စရာရှိတာတွေကိုသာ လုပ်ရတာမည်ဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ စကားကိုနောက်မှဆက်ပြီးပြောကြတော့မို့”

လုပ်တိုင်ရမယ့်ကိစ္စတွေကို အပြီးသတ်အောင်လုပ်လိုက်ဦးမယ်၊
ဆရာလှအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့အမိန့်ရှိပါဦးလား”

“ဟိုမှာချိတ်ဆွဲထားတဲ့ နှင်းဆီပန်းချီကားချပ်ထဲက အဖြူ
ရောင်နှင်းဆီပွင့်ကိုလက်နဲ့ဖိလိုက်ပါ”

“ခင်ဗျားတို့ ဒါဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ဒီပန်းချီကားရဲ့တန်ဖိုးက ကြီး
ထယ်နော်”

ဦးခလိုင်မောင် မျက်နှာပျက်သွားပြီး ပန်းချီကားရှေ့တွင် ဝင်ရပ်
လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားဆီကိုတာဝန်နဲ့လာတာနော်၊ ရှေ့ကဖယ်
ပေးပါ”

“မဖယ်နိုင်ဘူးဆိုရင်ရော”

“ရပါတယ်၊ ဖယ်နိုင်အောင်လုပ်ရမှာပေါ့၊ ဖြောင်း...အင့်...”

“ရောက်...ရောက်...”

ဦးခလိုင်မောင်ကို အသွက်လက်ဆုံးလက်ပြန်လို့ ကျလိုက်

နှင်းဆီပွင့်ထဲတွင်ရှိနေသော ဦးခလိုင်မောင်လူငယ် လှုပ်ရှားဖို့ဖြင့်

တို့တွင် ဝစ်ငြိမ်းနိုင်ရဲဘော်တွေက သေနတ်နှင့်ချိန်ရွယ်ထားလိုက်
သည်။

“ခင်ဗျားတို့ဘက်က ထပ်ပြီးလှုပ်ရှားလာမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့
ဆက်က သက်ညှာနေမှာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ရဲဘော်အားလုံးကို
ခပ်ခွင့်ပေးထားတယ်၊ ဆရာလှအောင်လုပ်စရာရှိတာကို ဆက်ပြီးလုပ်

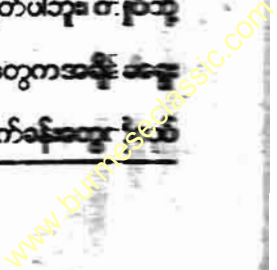
“ကျိုး...”

“ဟင်...ဟာ...”

ဆရာလှအောင်ပန်းချီကားထဲမှ အဖြူရောင်နှင်းဆီပန်းလေး
ကိုနှိပ်လိုက်သည်နှင့် နံရံနှင့်တစ်ပြေးညီလုပ်ထားသော တံခါးရုပ်ကြီး
ပေါ်သွားသည်။ အခန်းတော့မဟုတ်၊ အောက်ကိုဆင်းရဲသောလေကား
တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

“ဒါဘာအခန်းလဲဦးခလိုင်မောင်”

“ဒါက သိပ်ပြီး ဆန်းကြယ်လှတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့...
သိပ်ပြောမက ငြိမ်းချမ်းတာမဟုတ်ဘူး၊ အန္တရာယ်တွေက အချိန်...
ဆက်လာနိုင်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ခုလိုပြောအောက်ခန်းတွေ...”

ထားရတာပဲ”

“ခင်ဗျားဆိုလိုတာကလုံခြုံရေးအတွက်ပေါ့”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဥပဒေနဲ့မလွတ်ကင်းတဲ့ကိစ္စတွေကို လုပ်မယ်ထင်လို့ သံသယရှိနေရင် အောက်ကိုဆင်းပြီးကြည့်လို့ရပါတယ်”

“ခုလိုခွင့်ပြုပေးတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟို...ဟို...နေဦးဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်”

“ဘာများပြောချင်လို့လဲ...ပြောပါ”

“ကျုပ်ဆိုတဲ့လူကဒီဒေသမှာဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိနဲ့နေထိုင်ခဲ့တဲ့သူဆိုတော့ အံ့ကယ်၍ ခင်ဗျားဘက်ကနေ သက်သေခိုင်ခိုင်လုံလုံမရှိခဲ့ရင် တန်ရာတန်ကြေးတော့ ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားဖြစ်စေချင်တဲ့ပုံစံအတိုင်းဖြစ်စေရမယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

“ဆရာလှအောင်တို့အဖွဲ့အပြင်မှာနေခဲ့ကြပါ၊ စခန်းမှူးကြီးတို့အဖွဲ့လိုက်ခဲ့”

ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီး ကျောက်လှေကား

www.burmeseclassic.com

ယမ်းငွေ့မပြယ်သေးသော ကျည်တစ်ထောင့် ၄၀၀ ၄၅

အတိုင်းဆင်းခဲ့သည်။ လှေကားထစ် (၁၀၀)လောက်ဆင်းပြီး
အဆုံးတွင် မြေအောက်အခန်းကြီးတစ်ခုကိုရောက်ခဲ့ကြသည်။ မြေ
အောက်ခန်းထဲတွင် ထူးထူးခြားခြားဘာကိုမှမတွေ့ရဘဲ စတင် ( ) လုံး
မီရီ(၁)လုံးနှင့်တခြားအိမ်သုံးပစ္စည်းတွေကိုသာတွေ့လိုက်ရသည်။

“မီရီကိုဖွင့်ပြလိုက်ဟေ့”

ဦးခလိုင်မောင် သူ့လူတွေကို မီရီဖွင့်ပြဖို့ပြောလိုက်တာကြောင့်

“မီရီက ဖွင့်စရာမလိုပါဘူး။ ဘေးကိုတွန်းဖို့ပဲလိုပါတယ်”

“ဘာ...”

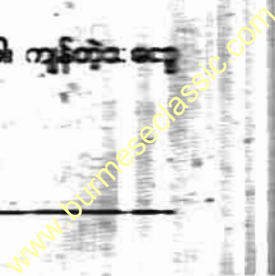
မိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်စကားကြောင့် ဦးခလိုင်မောင် မျက်နှာ ဖျက်
ချွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ဘေးနံရံမှ ပန်းအိုးလေးကို ကိုင်မည်အပြု

“ဦးခလိုင်မောင်... ခင်ဗျားရပ်နေရာကနေ လှုပ်တာနဲ့ တပြိုင်တူ
အစိုးမဆိုနဲ့နော်၊ ခင်ဗျားဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိနေတယ်”

“သိပ်ပြီးတော်ပါတယ် စုံထောက်ကြီး”

“စခန်းမှူး... သူ့ကိုလက်ထိတ်ခတ်လိုက်ပါ။ ကျန်တဲ့...
...ဦးဖမ်းဆီးလိုက်ပါ”

“ချောက်...ချောက်...”

၄၈ နိုင်းမဟာ

ဦးခလိုင်မောင်နှင့်အတူပါလာသောတပည့်(၃)ယောက်ကိုပါ
လက်ထိတ်ခတ်လိုက်တော့သည်။

“ကျွီး...ကျွီး...”

နံရံကပ်ဝီရိုကြီးကိုဆက်ပြီးတွန်းလိုက်တော့

“ဟာ...”

လက်နက်မျိုးစုံ၊ ခဲယမ်းသေတ္တာတွေနှင့်ဖောက်ကွဲရေးပစ္စည်း
များစွာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

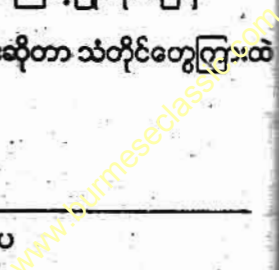
“ဒီလက်နက်တွေကတရားမဝင်ရောက်နေတဲ့လက်နက်တွေ
ပါဦးခလိုင်မောင်၊ ခင်ဗျားဘာပြင်းချင်သေးလဲ”

“ကျွမ်းမပြင်းတော့ပါဘူး၊ ကျွမ်းကိုဖမ်းဆီးတဲ့အတွက်ရလာ
မယ့် တန်ဖိုးကတော့ကြီးတယ်နော်”

ဦးခလိုင်မောင်ပြောလိုက်သောစကားအဓိပ္ပာယ်ကိုစစ်ငြိမ်းနိုင်
ကောင်းကောင်းကြီးသဘောပေါက်တာကြောင့်ပြီးလိုက်ပြီးမှ

“စစ်ငြိမ်းနိုင် ဘယ်လိုကောင်မျိုးဆိုတာ သံတိုင်တွေကြားထဲ
ကနေစောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

“စိတ်ချ...စောင့်ကြည့်နေမှာပါ”

ယမ်းငွေမပြယ်သေးသော ကျည်တစ်ထောင့် ၄၃

“စခန်းမှူးကြီးသူ့ကိုခေါ်သွားလို့ရပါပြီလက်နက်တွေကိုတော့ မှတ်တမ်းသတ်တင်းဓာတ်ပုံတွေရိုက်ပြီးရင် ရှာဖွေပုံစံနဲ့ သိမ်းဆည်း လိုက်ပါ”

ဟုတ်ကဲ့...ဒီအိမ်ကိုရော ချိတ်မိတ်ထားရမှာလား”

“အိမ်ကို ချိတ်မိတ်ပါနဲ့ ယာယီစောင့်ကြပ်ထားလိုက်ပါ။ သူ့ ဘက်ကပတ်သက်ဆက်နွယ်သူတွေရောက်လာရင် လွှဲပြီးပေး လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

စစ်ငြိမ်းနိုင်အတွက် အကြီးမားဆုံးစိန်ခေါ်မှုတစ်ခုကို တင်ပြ ဖြုလုပ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ရှေ့ဆက်မည့်မနက်ဖြန်တွေရဲ့မျှော်လင့်ချက် ဖြစ် တွေကတော့ သွေးညှို့နဲ့တွေနှင့် သင်းပျံ့နေသလိုပင်...

ဦးခလိုင်မောင်ကို ဖမ်းဆီးပြီး တရားရုံးသို့ခွဲချက်တင်အမှုစင်
နေသည်မှာ တစ်လတိတိရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တရားရုံးမှပြန်ပြီး အထွတ်
ထွင်ခန်းမှူးကိုကိုကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံလိုက်သည်။

“ခန်းမှူးကြီး နယ်မြေအခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

“ခုထိတော့ အေးအေးချမ်းချမ်းပဲနော်ကြီး၊ ဦးခလိုင်မောင်
အိမ်ထောင်ပြီး အပြင်မှာကျန်ခဲ့တဲ့သူကောင်းတွေ တစ်ခုခုတို့ပြန်မယ်
တို့ယုံရဲဘော်တွေကိုတောင် သုတ်ရှိဖို့ ပြေးအားထား
အဆင်မပြေအောင် အဆိပ်အယောင်တောင်မတွေ့ရဘူးဘူး”

www.burmeseclassic.com

“စခန်းများကြီးရေ၊ ဒီကောင်တွေမလှုပ်ရှားတာအကြောင်းမဲ့ တော့မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကိုခေါင်းဆောင်မယ့်သူရဲအမိန့်ကိုစောင့်နေ ထာဖြစ်မယ်”

“ဗိုလ်ကြီးဆိုလိုတာက ဦးခလိုင်မောင်ပြီးရင် နောက်ထပ် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးပေါ်လာနိုင်တယ်ပေါ့”

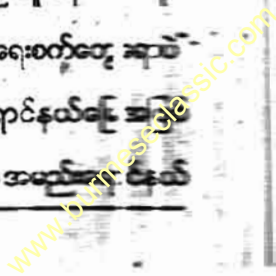
“သိပ်သေရာတဲ့စကားပဲ။ ကျုပ်တို့ဦးခလိုင်မောင်နဲ့ပတ်သက် ပြီး ဇမ်းမိထားတဲ့ အခြေအနေက အရမ်းကို သေးဖွဲ့တဲ့သက်သေခံ ဘူဠ်တွေ၊ ဒီထက်မကတဲ့ကိစ္စတွေက အများကြီးရှိသေးတယ်”

“ရုမိထားတဲ့လက်နက်တွေကတောထဲက သူပုန်အဖွဲ့တွေကို ဆောင်းဖို့ဆိုပြီးထွက်ဆိုထားတာ... ဒါကမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး။ စခန်းများကြီးရဲ့ လက်နက်တွေက သူပုန် အဖွဲ့တို့ ဆောင်းဖို့မဟုတ်ဘူး။ သူ့အဖွဲ့အတွက်သုံးဖို့ဝယ်ထားတဲ့လက်နက်တွေ”

“ဟာ... ဗိုလ်ကြီး... လက်နက်တွေကမနည်းဘူးနော်၊ ငါ့ဘဝရင် ဘယ်ရင်းစာလောက်ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ဆက်သွယ်ရေးစက်တွေ ဆာပဲ”

“အမည်းရောင်နယ်မြေကနေ အဖြူရောင်နယ်မြေ အပြင် ခြင်းလဲခွဲပေမယ့် သူတို့အနေနဲ့ ဒီနယ်... ဟာ အမည်းရောင်နယ်

မြေအဖြစ်ပြန်ပြီးရောက်လာမယ်လို့သတ်မှတ်ထားကြတာ”

“ဒါကမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲဗိုလ်ကြီး၊ အစိုးရနဲ့လက်နက်ကိုင်တွေကြားမှာ ခိုင်ခိုင်မာမာ ကတိပြုထားကြတာပဲ၊ အလွယ်လေးနဲ့ထေ့ပြောင်းလဲသွားမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“အစိုးရနဲ့ငြိမ်းချမ်းရေးယူထားတဲ့အဖွဲ့တွေကြားမှာ ပဋိပက္ခဖြစ်အောင် သူတို့က လုပ်ဆောင်ကြမှာလေ”

“တော်တော်ပက်စက်တဲ့အကြံပဲ”

“လောဘရမ္မက်တွေကြီးမားနေတဲ့ဦးခလိုင်မောင်တို့အတွက် ဘယ်သူ့သေသေတော်မာရင်ပြီးရောဆိုတဲ့လူတန်းစားတွေလေ”

“ဪ...ဗိုလ်ကြီးကိုသတင်းပို့စရာရှိသေးတယ်”

“ဘာများလဲစခန်းမှူးကြီးရဲ့”

“ဦးခလိုင်မောင်ရဲ့သမီးပန်းရတီဆူးရောက်နေပြီ”

“ဟင်...”

ပန်းရတီဆူးအမည်ကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့်ဗိုလ်ကြီးစစ်ပြီးတို့အတွက် မကြာခင် ဦးခလိုင်မောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင်းဆိုင်မှုတွေကိုကြိုရတော့မယ်ဆိုတာကိုသဘောပေါက်လိုက်သည်။

ယမ်းတွေ့မပြယ်သေးသော ကျည်တစ်ထောင့် ၃၁၁ ၅၃

“စခန်းမှူးကြီး”

“ပြောပါဗိုလ်ကြီး”

“ကျုပ်တို့ဘက်က လုံခြုံရေးသတိရှိဖို့ကို အရင်ထက် ပိုပြီး လုပ်ဆောင်ထားပါ။ ပန်းရတီဆူး ပြန်ရောက်လာခြင်းဟာ တူနီတော်တို့အတွက် အန္တရာယ်ကြီးတယ်”

“သူ့အဖေအတွက် သူလက်စားချေမယ်ထင်တယ်”

“ကျုပ်အထင်ပြောရရင် လက်စားချေမှုတွေကို အရင်မလုပ်ဘဲ သူ့ဖခင်လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဦးစေလိုင်မောင်ကို အထူးထောင်ကို ပို့ထားတာပဲ သူ့ဘယ်လိုမှ ဝင်ပြီး ကယ်လို့မရနိုင်ပါဘူး”

“ထောင်ကို စောက်ပြီး ကယ်မှာ တော့မဟုတ်ဘူး ဘုရားရင် ယမ်းတွေ့နဲ့ ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားလိမ့်မယ်”

နှစ်ဦးသား စကားပြောရင်း ကားနားဆီသို့ ရောက်

ကြောင့်

“စခန်းမှူးကြီး ခွင့်ပြုဦး”

“ဟုတ်ကို ဆက်သွယ်ရေးတွေ တော့ ပြတ်နေပြန်ပြန်”

www.burmeseclassic.com

“စိတ်ချ...”

စခန်းမှူးကို ကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင် ကား
ပေါ်တက်တော့

“တိ...တိ...တိ...”

ခါးကြားမှ ဟန်းဖုန်းခေါ်သံကြောင့် နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟလို”

“ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်...ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ ပန်းရတီဆူး”

“ရှင်...ဪ...ကျွန်မ ပန်းရတီဆူးဆိုတာကို ရှင်ဘာကြောင့်
ပြောနိုင်တာလဲ”

“စိတ်ထဲက ထင်လိုက်တာပါ”

“ရှင်မဆိုးပါဘူး၊ ကျွန်မ ပန်းရတီဆူးပါ။ ရှင်နဲ့စကားပြောချင်လို့
ပါ။ တွေ့လို့ရမလားမသိဘူး”

“တွေ့ချင်သူရှိရင် တွေ့ရတာပေါ့၊ တွေ့ရမယ့်အချိန်ကို ပြောပါ”

“တွေ့ချင်တာကတော့ ခုပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ဘယ်ကိုလာခွဲရမလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ချယ်ရီ ဟိုတယ်ကို လာခဲ့ပါ။ ကျွန်မ စောင့်နေမယ် ခြေထောက်
ခိုလှုံကြီးကို ညဏ်စမ်းတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရှင် ကျွန်မကို တွေ့အောင်
ရှာနိုင်ပါ့မလား”

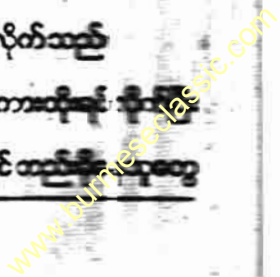
“ပုန်းနေမှာ မှီလို့လား”

“လူတွေ ကြားထဲမှာ ထိုင်နေမှာပါ”

“ကောင်းပြီ- ကျုပ်ရလာခဲ့မယ်”

စစ်ငြိမ်းနိုင်သည် ပန်းရတီဆူးနှင့် ရှိန်းဆိုထားသော နေရာသို့
ထွက်လာရင်း ပြီးလိုက်မိသည်။ ပန်းရတီဆူးနဲ့ပတ်သက်သော ဓာတ်ပုံ
တွေကို နှုတ်လှိုင်မောင်ဆီမှာ မရှိ၊ နယ်မြေတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ
ကြသော သူတွေလည်း မတွေ့ဘူးကြ။ ဒီလိုမျိုး ရှက်သည် ဦးရေလိုင်မောင်
ထမင်အကွက်ချပြီး ချမှတ်ထားသော ကိစ္စတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ဒီစေ
မယ့် စစ်ငြိမ်းနိုင်ကတော့ ပန်းရတီဆူးရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ဂျပန် ဖြည့်စာ
နေရရှိပြီး သားဖြစ်သည်။ ဘယ်သို့ပင်ဖြစ်စေ စစ်ငြိမ်းနိုင်နှင့် နေရာ
တို့၏ ဂိမ်းကစားပွဲလေးက စတင်ပြီဟု ထင်မှတ်လိုက်သည်။

ချယ်ရီဟိုတယ် ကားပါကင်နေရာတွင် ကားဆိုရင် ချုပ်ကြီး
ဟိုတယ်ခန်းမထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဟိုတယ်တွင် တည်ရှိနေရာတွင်

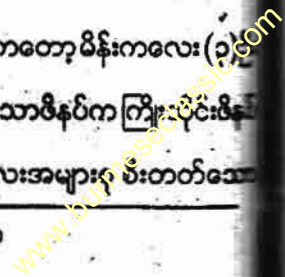

အတွက် သီးသန့်ခန်းမဆီသို့ဝင်လိုက်တော့ စားပွဲ (၃) နေရာတွင်
မိန်းကလေး (၃) ဦးထိုင်နေတာကိုတွေ့လိုက်ရပေမဲ့ စစ်ငြိမ်းနိုင် ဓာတ်ပုံ
ထဲတွင်တွေ့ခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ဦးမှမဟုတ်။ တခြားစားပွဲတွေ
လည်း မိန်းကလေးတွေရှိနေသော်လည်း သီးသန့်မဟုတ်။ သူတို့နှင့်
ထက်နွယ်နေသောသူတွေ့မိသားစုတွေနှင့်ထိုင်နေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေး (၃) ဦးကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တော့ တည်တည်
ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေကြသည်။ ဘယ်သူဟာ ပန်းရတီဆူးဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်
ဖို့ခက်နေသည်။ စစ်ငြိမ်းနိုင် တစ်ယောက်ချင်းဆီကို တစ်ချက်ကြည့်
လိုက်ပြီးပြီလိုက်သည်။ သူ့ရှာဖွေနေသော ပစ်မှတ်ကို တွေ့လိုက်ရပြီ
ဖြစ်သည်။

ဟိုတယ်ခန်းမ၏ အစွန်ဆုံးစားပွဲ မှန်ချပ်တွေနှင့် ကပ်လျက်
တွင် ထိုင်နေသော မိန်းကလေးဆီသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ပင်လျှောက်
သွားလိုက်သည်။

စစ်ငြိမ်းနိုင် သဲလွန်စရလိုက်တာကတော့ မိန်းကလေး (၃) ဦး
၏ ဖိနပ်တွေပင်ဖြစ်သည်။ သူမ စီးထားသော ဖိနပ်က ကြိုးပိုင်းဖိနပ်
လေး ဖြစ်ပြီး ဂျပန်နိုင်ငံတွင် မိန်းကလေးအများစု စီးတတ်သော

ဖိနပ်ပင်ဖြစ်သည်။ တခြားမိန်းကလေး (၂) ဦးကတော့ မြန်မာနိုင်ငံတွင်
ဈေးအကြီးဆုံးဖိနပ်တွေဖြစ်ပေမဲ့ မြန်မာ့မြေပေါ်တွင် နေသားကျနေ
သော ခြေထောက်နှင့်ဖိနပ်တို့ပင်ဖြစ်သည်။

“ထိုင်လို့ရမယ်ထင်တယ်”

“ထိုင်လို့တော့ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကြာကြာတော့ သိုင်လို့
ရဘူး၊ ကျွန်မလူတစ်ယောက်နဲ့ချိန်းထားလို့ပါ”

“စင်ဗျား ချိန်းထားတဲ့သူက ကျွန်တော်များဖြစ်နေမလား
သိဘူး”

“မသေချာတဲ့စကားပဲ၊ တစ်ခုခုမှားနေပြီထင်တယ်”

“မှားသွားရင် တောင်းပန်ပါတယ် ပန်းရတီဆူး၊ သွားခွင့် ဖြူပါဦး။”

“ကျွန်တော် ညှို့ဖျင်းမှုကြောင့်ပဲ သတ်မှတ်ထားလိုက်ပါ့မယ်”

စစ်ငြိမ်းနိုင်စကားကို သူမပြုံးလိုက်ပြီး

“လေးစားပါတယ် ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်၊ ထိုင်နိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရှင်ဘာကြောင့် ကျွန်မဆိုတာကို သိသလဲဆိုတာ ဘာလဲ”

“ဘာပေါက်လိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်မဟာ ကွက်လေးပေါက်စေ့ပဲ”

www.burmeseclassic.com

ကိုကြည့်ပြီးရွေးချယ်လိုက်တာမဟုတ်လား”

“အမှန်ဆုံးစကားပါပဲ”

“ထထမဦးဆုံးပွဲလေးကတော့ ကျွန်မဘက်က အမှတ်လျှော့
သွားပါပြီ၊ ထားလိုက်ပါလေ၊ ရှင် ဘာသုံးဆောင်မလဲ၊ အရက်ကြိုက်
တတ်ရင်မှာနော်၊ ကျွန်မကိုအားမနာနဲ့”

“အအေးတစ်ခုရပဲမှာလိုက်ပါ”

“ကျွန်မကတော့ ဝိုင်တစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်တယ်၊
ယဉ်ကျေးမှုမရှိသလိုတော့ မဖြစ်ပါဘူးနော်”

“ဝိုင်းကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင် ခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်ပြီး ပြုံးနေလိုက်
သည်”

“စကားစပြီးပြောလိုချင်ပြီထင်တယ်”

“ရပါပြီ”

“ကျွန်မဒယ်ဒီနဲ့ပတ်သက်ပြီးရှင်ဘက်က သဘောထားလေး
ကိုပြောစေချင်တယ်”

“ဥပဒေကို ကျွန်တော်က ချွပ်ကိုင်ထားတာမဟုတ်ပါဘူး
ဥပဒေအတိုင်းပဲဆောင်ရွက်မှာပါ”

www.burmeseclassic.com

“ဗိုလ်ကြီးရယ်... ဘာလို့ ဂုဏ်ထူးဆောင်ဘွဲ့ကြီးကို မက်မောနေရတာလဲ၊ ဘဝတစ်ခုမှာ ချမ်းချမ်းသာသာနေဖို့ စိတ်ကူးသင့်တယ်”

“ချမ်းသာကြွယ်ဝချင်ရင် ဒီအလုပ်ကို လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ခြားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်မှာပေါ့ဗျာ”

“ရှင်အတွက် ဘာမှ အကျိုးမရှိတဲ့ ကိစ္စဖြစ်နေလို့ပါ”

“ကျွန်တော့်အလုပ်က ဥပဒေမဲ့နေတဲ့ လူတွေကို ဥပဒေ ဘာင်အတိုခေါ်ယူရမှာ တာဝန်ပဲလေ”

“လူ့အသက်တစ်ချောင်းက အရမ်းကို တန်ဖိုးရှိပါတယ်”

ပန်းရတီဆူးစကားလုံးတွေက ခြိမ်းခြောက်မှုတွေပါလာပြီ။ သည်၊ ထိုစကားလုံးတွေကို စစ်ငြိမ်းနိုင် မသိကျိုးကျွံပြုလိုက်ပြီး

“လူသားအားလုံးဟာ သေခြင်းတရားနဲ့စရီးသွားနေကြရတာ သေရတာ သိပ်ပြီးဆန်းပြားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုမဟုတ်ပါဘူး”

“တကယ်ပဲ သေမှာကို မကြောက်ဘူးပေါ့”

“နောက်ဆုံး ကျည်ဆန်တစ်တောင့်ထိ တော့ကိုယ့်အသက်ကို ကွယ်သွားမယ်လေ”

“လေးစားပါတယ် ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်၊ ရှင်အတွက် ဘာ”

ဆောင်တံဆိပ်တစ်ခုကိုပိုင်ဆိုင်ရမှာပါ”

“ကျုပ်အတွက် ဂုဏ်ထူးဆောင်တံဆိပ်က ဘာမှအရေးမကြီး
ပါဘူး”

“အရေးကြီးတာကဘာလဲ”

“ဥပဒေမဲ့ကျူးလွန်သူတွေကို ဥပဒေရဲ့လမ်းပေါ်ကိုဆွဲတင်နိုင်

နဲ့

ကြိုးစားပေါ့ရှင်... တစ်ခုတော့ ရှင့်ကိုသတိပေးလိုက်ချင်

တယ်

“နားထောင်ကြည့်မယ်လေ”

“ဒီနယ်မြေဟာရှင်ဖြတ်သန်းဘူးတဲ့နယ်မြေတွေနဲ့မတူဘူးနော်”

“တရားဥပဒေတည်ရှိနေတဲ့ နေရာအားလုံးဟာ အတူတူပါပဲ၊

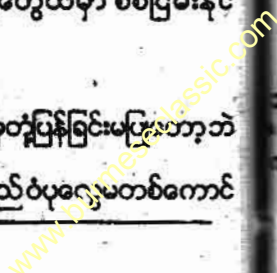
ဆန်ပြားတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ တစ်ခုတော့ ကျုပ်ဘက်ကပြောထား

ချင်တယ်၊ ရန်သူကိုကြောက်တတ်တဲ့သူတွေထဲမှာ စစ်ငြိမ်းနိုင်

တယ်”

စစ်ငြိမ်းနိုင်စေကားကိုဘာတစ်ခွန်းမှတုံ့ပြန်ခြင်းမပြုဘာဘဲ

အိမ်ထဲမှာပြန်နေလိုက်သည်။ ထိုအပြီးသည် ဝံပုလွေမတစ်ကောင်

ပြုံးပင်ဖြစ်သည်။

“တခြားစကားတွေပြောစရာမရှိရင် ပြန်ခွင့်ပြုပါ”

“ရှင်ထပ်ပြီးစဉ်းစားပါဦး”

“ကျုပ်ဟာအရောင်ပြောင်းလဲတတ်တဲ့မြွေတစ်ကောင်မဟုတ်

ဆူး”

“အင်းလေ...ရှင့်ရဲ့အနာဂတ်ပြကွဒိန်စာမျက်နှာတွေကတော့

နည်းခြင်းတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေဦးမှာပဲ၊ အဲဒီလို မဖြစ်ဖို့ ကျွန်မ ဆု

ထားပေးလိုက်ပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပန်းရတီဆူး၊ ဒီပြကွဒိန်စာမျက်နှာတွေ

မှာမင်းနဲ့ကျုပ်ဆုံကြရဦးမှာပေါ့...ဝတ်ဘိုင်”

“ကောင်းသောနှုတ်ဆက်ခြင်းပါ”

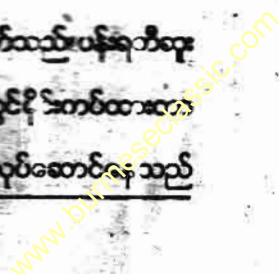
စစ်ငြိမ်းနိုင်သည်ပန်းရတီဆူးကိုနှုတ်ဆက်ပြီးကားဆီငွေပြန်

ဆွဲခဲ့သည်။

ကားနားဆီသို့ရောက်တော့ သတိပြုမိလိုက်သည်။ ပန်းရတီဆူး

ကိုစိမ်းပေါ့ပေါ့လေးတွက်ဆပြီးကားအောက်တွင်နီ...ကပ်ထားတာ

ကိုမသိဘူးထင်နေသည်။ အမှန်တကယ်ဆိုသို့လုပ်ဆောင်နေ သည်

ကိုစစ်ငြိမ်းနိုင် ဟိုတယ်ထဲမှလှမ်းပြီး တွေ့လိုက်ပြီး သားပင်ဖြစ်သည်။

မိုင်းကပ်သွားသောသူကိုလည်း ကောင်းကောင်းမှတ်မိလိုက်သည်။ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး တစ်ဖက်တံခါးဆီမှ အပြင်သို့ လှိမ့်ပြီး အောက်သို့ဆင်းလိုက်သည်။

“ဝုန်း...”

ကံကောင်းထောက်မရွာပင် ကားတံခါးဖွင့်တွင် ကုက္ကိုပင်ကြီးရှိနေတာကြောင့် ကားပေါက်ကွဲမှုဘေးမှ သိသိလေးလွတ်မြောက်သွားသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို ဟိုတယ်ထဲမှ ပန်းရတီဆူးလှမ်းပြီး ကြည့်နေရင်း

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်ရယ်၊ ပွဲကသိပ်ပြီး မြန်နေတော့ နောက်ထပ်ရှင်ပြောတဲ့ ဆုံချိန်လေးတောင် မှီလိုက်ရဘူး”

“ဝေါ...တီ...တီ...ပေါ...”

ကားပေါက်ကွဲမှုဖြစ်ပြီး သိပ်မကြာအရေးပေါ်ကားနှင့် မီးသတ်ကိရိယာတွေ၊ သက်ဆိုင်ရာ တပ်ဖွဲ့ကားတွေ ရောက်လာကြသည်။

“အလေး...”

www.burmeseclassic.com

“ဂျက်နီ..ဘာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ဘာဆက်ပြီးလုပ်ရမလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ သူ့စာပနပွဲလေးကို လှလှပပလေးဖြစ်

အောင်ကူညီပေးလိုက်တာပေါ့”

“မြစောအတွက်ရော...”

“သူ့ကိုလည်းဂုဏ်ပြုပေးရမှာပေါ့”

ပန်းရတီဆူးပြောလိုက်သောဂုဏ်ပြုမှုကတော့စစ်ငြိမ်းနိုင်ကို

သပ်ကြံခဲ့သောမြစောကိုနှုတ်ပိတ်ရန်အတွက်ရှင်းခိုင်းလိုက်ခြင်းပင်

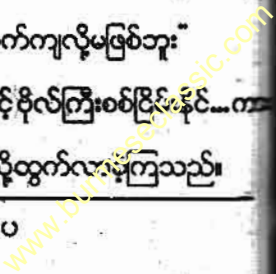
ဖြစ်သည်။

“ဆရာလှအောင်—ဒီလိပ်စာကသေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်—ဝိုင်းကြီးပြောတဲ့သူဟာ မြစောဆိုတာလဲ။
သေချာတယ်၊ ဒီကောင်က တရုတ်နယ်စပ်ကနေ ပြန်ဝင်လာပြီး ဒီနေ့
ကြေးစားပုံစံမျိုးလှုပ်ရှားနေတာ”

“သွားကြရအောင်၊ ကျုပ်တို့နောက်ကျလို့မဖြစ်ဘူး”

တပ်ကြပ်ကြီးဆရာလှအောင်နှင့် ဝိုင်းကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်... က
လေးဖြင့်မြစောနေထိုင်သောနေရာဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ရှေ့က စက်ရုံပျက်ထဲမှာနေတာ သေချာတယ်”

“ကားကိုဒီမှာပဲရပ်လိုက်...ဆရာလှအောင်”

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တွေ့နေရသော သစ်စက်ဟောင်းစက်ရုံဆီ

သို့ခြေလျင်လျှောက်ပြီးလာခဲ့ကြသည်။ စက်ရုံဝန်းနားသို့ရောက်တော့
ထိတ်ထိတ်နေပြီး လူအရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရ။

“တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီ-”

“ဘာကြောင့်လဲဗိုလ်ကြီး”

“ဟိုမှာတွေ့လား။ ကားဘီးရာတွေနဲ့ ခြေရာတွေ၊ ကျုပ်စိတ်ထင်

ခြေစာကို သူတို့ဘက်က နှုတ်ပိတ်သွားလောက်ပြီ”

“ဟင်...”

တပ်ကြပ်ကြီးဆရာလှအောင် အံ့အားသင့်သောမျက်လုံးဖြင့်

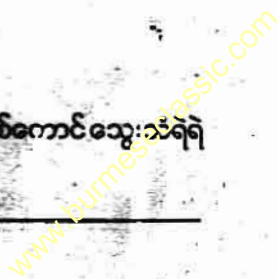
ညှည့်နေရင်း စက်ရုံဝန်းထဲသို့ဆက်ပြီး ဝင်ခဲ့စဉ်

“အ...အီး...အိ...”

“ဟာ...”

စက်ရုံအဝင်ဝန်းတွင် ခွေးနက်လေးတစ်ကောင် သွေးသံရရဲ

အော်ညည်းနေတာကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်

“ဆရာလှအောင်ရေ-နောက်ကျသွားပြီထင်တယ်”

“ခိုလ်ကြီးဟိုမှာ”

“တင်”

စစ်ဦးစီးရုံးထဲထွက်လာသည့်အတိုင်း မြစောတစ်ယောက်
ဆိုင်ထဲတွင် လဲကျနေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ခိုလ်ကြီး-မြစောသေနေပြီ”

စစ်ဦးစီးရုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်က သွေးကွက်တွေကို ကိုင်ကြည့်
လိုက်ပြန်

“သွေးတွေက ခြောက်နေပြီ၊ ဒီကောင်တွေ ညကတည်း
သတ်ထားတာဖြစ်မယ်၊ နယ်မြေခံတပ်ဖွဲ့တွေဆီသတင်းပို့ပြီး စောင့်

လိုက်”

“ခိုလ်ကြီးကဘယ်လဲ”

“ခွေးလေးကို ဆေးကုဖို့လုပ်ရမယ်၊ တိရစ္ဆာန်ဆေးခန်းဘက်
ဆရာရှိသလဲ”

“အင်း-ခိုလ်ကြီး... (x x x x x) လမ်းထိပ်က ကရုဏာ

တိရစ္ဆာန်ဆေးကုခန်းရှိတယ်”

“ကျွန်တော်သွားမယ်၊ ပြီးမှပဲ ဆရာလှအောင်နဲ့ပြန်ပြီးတွေ့

ဤတာပေါ့”

တပ်ကြပ်ကြီးဆရာလှအောင်ကိုထားရစ်ခဲ့ပြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်ခွေး
ဆတ်လေးကိုကားပေါ်သို့ပွေ့တင်ပြီးမောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

ပန်းရတီဆူးဆိုသော မိန်းကလေးသည် ကြားထားဘူးသော
သတင်းတွေထက် ပိုပြီးကြောက်စရာကောင်းနေတာကို စစ်ငြိမ်းနိုင်
လက်တွေ့စတင်ပြီးသိလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်၏အသက်
ဆိုတာမှတန်ဖိုးမရှိသလိုသဘောထားသူတစ်ဦးပင်ဖြစ်၏။

ဥပဒေကို မျက်ကွယ်ပြုပြီး ထင်တိုင်းကြံနေသော သူမ၏
လုပ်ရပ်တွေကိုခွင့်လွှတ်နိုင်စရာတော့မရှိ။ စစ်ငြိမ်းနိုင်နှင့်ပန်းရတီဆူး
ဆိုတိုက်ပွဲကတော့ ယမ်းဓဋ္ဌတွေ ဝေနေတော့မယ်ဆိုတာလည်း သိ
လိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

“ကရုဏာမွန်တိရစ္ဆာန်ပေးကုခန်း” ဆိုင်ဘုတ်လေးကဲ့သို့
လိုက်ရသည်နှင့် ကားထိုးရပ်ပြီး ကားပေါ်မှ ခွေးတလေးကို ပေးကား
ဆေးခန်းထဲသို့ခပ်သွက်သွက်လေးဝင်လာခဲ့သည်။

စစ်ငြိမ်းနိုင်အောင် ဆေးခန်းထဲ ကြောင်ကိုလှူပြီးပြသော

အမျိုးသမီးတစ်ဦးထွက်လာတာကြောင့်စစ်ငြိမ်းနိုင်ခွေးအတွက်ခွေး
ချောမောမောဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ခွေးကဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“သေနတ်ထိမှန်ထားတာ”

“ရှင်—အဲ”

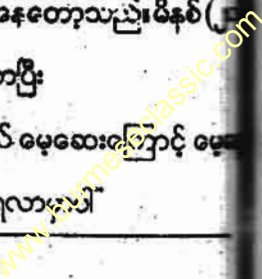
တိရစ္ဆာန်ကုဒေါက်တာမလေးကခိုလှုံကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်၏စကား
ကြောင့်မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားသည်။

“ကျွန်တော်က သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့အစည်းကပါ။ ဘာမှ မဖြစ်
စေရပါဘူး”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ ခွေးကို အခန်းထဲကို ခေါ်ခိုလိုက်ပါ။ အဖေ
ပေါ်ခွဲစိတ်ရမယ်နဲ့တူတယ်”

ဒေါက်တာမလေး လိုအပ်တာတွေ ပြုလုပ်ပြီးခွေးနက်ထဲ
အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်အောင်ကြိုးစားနေတော့သည်။ မိနစ် (၂၀)
လောက်ကြာမှ ဒေါက်တာမလေးထွက်လာပြီး

“စိတ်ချရပါပြီ။ ခုလောလောဆယ် မေ့ဆေးကြောင့် မေ့
တယ်။ နောက်တစ်နာရီလောက်ဆို သတိရလာမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဒေါက်တာ”

“ရပါတယ်ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်ရယ်”

“ဟင်...မင်း...မင်းက ငါ့နာမည်ကို သိနေတာပေါ့”

“ကျွန်မ ဖခင်နဲ့ ကျွန်မကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ဗိုလ်ကြီး ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး”

“ဪ...”

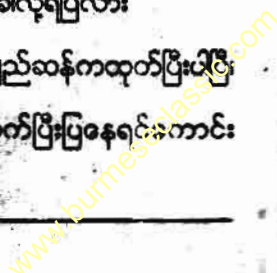
ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင် ဒီနယ်မြေကို စတင်ပြီး ရောက်သောနေ့က ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်လေးကို ပြန်ပြီး မြင်ယောင်မိလိုက်ရင်း သူမ မျက်နှာလေးကို မှတ်မိသလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး။ ဒီအလုပ်တွေက တွန့်တော်တို့လုပ်ကိုင်ပေးရမယ့်တာဝန်ပါ”

“ကျွန်မနာမည် ဝင်မြတ်နိုးအိမ်ပါ။ မှတ်ထားနော်”

“မှတ်ထားပါ့မယ်။ ခွေးလေးကို ပြန်ခေါ်လိုရပြီလား”

“ခေါ်မယ်ဆိုရင် ခေါ်သွားနိုင်ပါပြီ။ ကျည်ဆန်က ထုတ်ပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒဏ်ရာအတွက်တော့ ဆေးခန်းဆက်ပြီး ပြုနေရင်းကောင်းမယ်”

“နေ့တိုင်းလာပြီးပြီဆိုတာတော့ သိပ်ပြီးမဖြစ်နိုင်ဘူး
ကျွန်တော်တို့တာဝန်တွေက အရေးပေါ်ရင်ပေါ်သလို သွားရတာဆို
တော့”

“ကျွန်မသဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဒီလိုလုပ်ရင်ရော အဆင်မပြေ
နိုင်ဘူးလား”

“ဘယ်လိုလဲဒေါက်တာ”

“ဒက်ရာပျောက်တဲ့အထိ ကျွန်မဆီမှာထားပေါ့”

“အလုပ်တစ်ခုပေးသလိုဖြစ်နေပြီ”

“ရပါတယ်ရှင်... ကျွန်မအလုပ်ကလည်း တိရစ္ဆာန်တွေကို ဆေး
တုပေးရုံလေ”

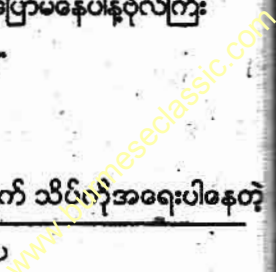
“ဒါဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါ
ဏယ်”

“ကျေးဇူးစကားတွေကိုထည့်ပြီးပြောမနေပါနဲ့ဗိုလ်ကြီး”

“တစ်ခုတော့ပြောထားချင်တယ်”

“ပြောပါဗိုလ်ကြီး”

“ဒီနေ့လေးဟာ တရားခံအတွက် သိပ်ကိုအရေးပါနေတဲ့

ယမ်းငွေ့မပြယ်သေးသော ကျည်တစ်ထောင့် ၃၁

သက်သေတစ်ခုဖြစ်နေတော့ နည်းနည်းတော့ ဂရုစိုက်ပေးပါ။
ကျွန်တော့်ဖုန်းနံပါတ်ကိုလည်းယူထားပါ။

“ကောင်းပါပြီ”

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးဖုန်းနံပါတ်ကိုယ်စီပေးပြီးအပြင်သို့ခိုလှုံကြီး
စစ်ငြိမ်းနိုင် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားလမ်းမထက်တွင် သူ့ကိုအရိပ်ပမာ
စောင့်ကြည့်နေသော အရိပ်အယောင်တွေကိုတွေ့နေရသည်။

စစ်ငြိမ်းနိုင်အတွက် သတိတစ်ချက်လေး ကင်းလွတ်သည်နှင့်
အန္တရာယ်ချောက်ကမ်းပါးသို့ ကျဆင်းသွားနိုင်သည်။ ပန်းရတီဆူးနှင့်
စစ်ငြိမ်းနိုင်တို့၏ မရကဂိမ်းကစားပွဲမဟုတ်လား။

“ဒီကောင့်နာမည်က ဘသက်အောင်၊ မြစောနဲ့အရမ်းကို
ရင်းနှီးတဲ့တွဲဖက်တွဲဖက်၊ လူသတ်၊ အလောင်းဖျောက်မှုနဲ့ထောင်ကျ
သွားပြီးပြန်လွတ်လာတာ၊ မြစောအသတ်ခံရတဲ့နေ့က ညနေပိုင်းထိ
သူတို့(၂)ယောက်အတူရှိနေကြတာ ဝိုလ်ကြီး”

“ဒီသတင်းက ဝိုလ်လုံလား၊ ဆရာလှအောင်”

“ဝိုလ်လုံတယ် ဝိုလ်ကြီး”

“ဘသက်အောင်ကို ဘယ်မှာခြေရာခံလို့ရမလဲ”

“ဒီကောင့်သတင်းကို ရဖို့ကတော့ သိပ်ပြီးမလွယ်ဘူး ဝိုလ်ကြီး”

“ဒီနယ်မြေထဲမှာရှိတာရောသေချာလား”

“သေချာသလောက်ပဲ”

“သူ့ကိုအနီးစပ်ဆုံးသတင်းရနိုင်တဲ့နေရာရောမရှိဘူးလား”

“အင်း...ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဝင်တိုးရတာတော့ ခက်မယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဦးဝိနံ လောင်းကစားရုံမှာဆိုရင်တော့ ဘသက်အောင်

သတင်းကိုရနိုင်တယ်”

“တရားဝင်လောင်းကစားရုံလား ဆရာလှအောင်”

“တရားဝင်ကတော့ အကြံဉာဏ်ကောင်း ကစားခွင့်ပြုထားတာပါ။

အဲဒီခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး လျှို့ဝှက်လုပ်ကိုင်နေကြတာ၊ နောက်တစ်ချက်

ဆိုတာက ငြိမ်းချမ်းရေးယူထားတဲ့ တပ်ဖွဲ့တွေရဲ့ ရံပုံငွေဖြစ်နေတော့

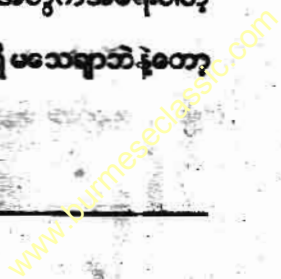
တိုင်တွယ်ရခက်တယ်”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေပါစေ... ကျုပ်တို့အတွက်အရေးပါတဲ့

တရားခံကိစ္စဖြစ်နေရင် ဝင်ပြီးရှင်းရမှာပဲ၊ ရှိမရှိ မသေချာဘဲ နဲ့တော့

မဝင်ချင်ဘူးဖြစ်နေတာ”

“ဝိုင်းကြီး ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ”

တပ်ကြပ်ကြီးဆရာလှအောင် စကားကို ချက်ချင်းမဖြေ
သေးဘဲစစ်ငြိမ်းနိုင် ခင်ကမျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“တခြားပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ဝင်ရမှာပဲ..ဆရာလှအောင်.. ခင်ဗျား
ကတော့အပြင်ကနေ ကားနဲ့အသင့်စောင့်ရမယ်၊ ပြီးတော့ တပ်ခွဲက
ကားကိုမသုံးဘူး၊ တခြားကားတစ်စီးကိုသုံးမယ်၊ ဆရာအောင်အောင်”

“ဗျာ..ဝိုလ်ကြီး”

“ဆရာအောင်အောင်က စိတ်ချ လုံခြုံတဲ့နေရာတစ်နေရာကို
အပြန်ရှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရပြီဆိုတာနဲ့ဆရာလှအောင်ကိုဆက်သွယ်ပါ”

“ဟုတ်..”

“ဒါဆိုရင် ခုကစပြီး လှုပ်ရှားကြတော့၊ ဆရာလှအောင်
ကားရတာနဲ့သွားမယ်”

“ကားအတွက်ကတော့ မပူနဲ့ ဝိုလ်ကြီး၊ နာရီဝက်အတွင်း
ကျွန်တော်ယူလာခဲ့မယ်”

“ကောင်းပြီ ကျွန်တော့်ဘက်က ပြင်ဆင်စရာတွေကို ပြင်ဆင်
ပြီးစောင့်နေမယ်”

ဆရာလှအောင်နှင့် ဆရာအောင်အောင်တို့ထွက်သွားပြီး
ညာညာနှင့်စစ်ငြိမ်းနိုင်သူနဂိုပုံစံကိုပြောင်းလဲလိုက်သည်။ သေနတ်ထဲ
တွင်ကျည်ဖြည့်လိုက်ရင်းနှင့်လွန်ခဲ့သော (၁)နှစ်ဝန်းကျင်လောက်က
ခဲစွာဘဦးဆိုသူကိုဖမ်းခဲ့စဉ်ကမထင်မှတ်ဘဲ သူ့ဆီကဖဲပညာကိုရ
လိုက်သည်။ ထိုစဉ်က ဘဦးကို လူသတ်မှုဖြင့် တောနယ်တစ်ခုတွင်
သွားရောက်ပြီး ဖမ်းဆီးစဉ် ဘဦး ငှက်ဖျားရောဂါကြောင့် ရျက်ချင်း
ခေါင်းခဲသွားမှာ (၅)ရက်လောက်သောင်တင်ခဲ့ရသည်။ တရားခံဖြစ်
သူ့လူသားချင်းစာနာထောက်ထားသောစိတ်ဖြင့် စစ်ငြိမ်းနိုင်သည်
ဘဦးကို ဆေးကုသပေးခဲ့သည်။ ထိုကျေးဇူးတရားကြောင့် ပဉ္စလက်
ဆန်သော ဖဲပညာတစ်ရပ်ကိုလက်ဆောင်အဖြစ် ပြန်ရခဲ့သည်။
စစ်ငြိမ်းနိုင်နှင့်မသက်ဆိုင်သော ပညာတစ်ရပ်ဖြစ်ပေမဲ့လိုအပ်လျှင်
ဆိုအပ်သလို အသုံးပြုနိုင်ရေးအတွက် သင်ယူခဲ့သော ဖဲပညာကို
စစ်ငြိမ်းနိုင်အသုံးပြုရတော့မည်ဖြစ်သည်။

စစ်ငြိမ်းနိုင်ငွေအနည်းငယ်ပဲယူပြီး တစ်ခွဲမှ သိမ်းသည်ထား

သော ပတ္တမြားအရိုင်းကျောက် (၃) တုံးကို အိတ်ထဲကို ထည့်လိုက်
သည်။

“တိ...တိ...”

ဆရာလှအောင် ကားရောက်ပြီဆိုတာကို အချက်ပေးလိုက်
သည်နှင့် လွယ်အိတ်ကို လွယ်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟာ... ဝိုလ်ကြီး...”

ရုပ်ချက်ထားသော ဝိုလ်ကြီး စစ်ငြိမ်းနိုင်ကို ချက်ချင်း မမှတ်မိ
သလို ဖြစ်သွားပြီးမှ သိသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကျွန်တော့်ပုံစံက နယ်စပ်က နေတက်လာတဲ့ ပုံစံ
ရောပေါက်ခဲ့လား”

“ပေါက်ပါတယ် ဝိုလ်ကြီး”

“သွားကြစို့... ကားကို စပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို
ဈေးပြီးရင် ဆရာလှအောင်တို့ လောင်းကစားရုံနဲ့ အနီးဆုံးနေရာမှာ
ရပ်ထားပါ။ ကျွန်တို့ထွက်လာပြီဆိုတာနဲ့ အသင့်သာ လုပ်ထားတော့”

“တောင်းပါပြီ”

ဝိုလ်ကြီး စစ်ငြိမ်းနိုင်တို့ ကားလေးမောင်းသွက်လာခဲ့တော့

www.burmeseclassic.com

အချိန်က ညဦးအလွန်မို့ မှောင်ရိပ်ထဲတွင် လွှမ်းခြုံနေပြီဖြစ်

ဦးစိန် လောင်းကစားရုံထောင်ထားသော နေရာက နေရာ
ထောင်းတစ်ခု၊ အပြင်ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့လွတ်လွတ်ကင်းကင်းချိပြီး
ထောင်းကစားသမားတွေ၊ ဒုစရိုက်သမားတွေအတွက်စိတ်ကြိုက်နေ
ရာတစ်နေရာပင်ဖြစ်သည်။ မိနစ်ပိုင်းလောက်ပဲ မောင်းလိုက်ရပြီး
ဦးစိန် လောင်းကစားရုံနှင့်မလှမ်းမကမ်းအမှောင်ရိပ်နားတွင်
ထားကိုရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး

“ဆရာလှအောင်၊ မလွဲချော်စေနဲ့နော်”

“ကျွန်တော့်ဘက်က စိတ်ချပါဦးလိမ့်ကြီး”

စစ်ငြိမ်းနိုင် အေးဆေးတည်ငြိမ်သော ခြေလှမ်းတွေနှင့် ဦးစိန်
ထောင်းကစားရုံထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။ ရုံထဲကိုရောက်သည်နှင့်အရက်
အောင်တာနားသို့သွားကာ ဘီယာတစ်ခွက်ကို အရင်ဆုံးမှာလိုက်ပြီး
ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်တော့ မျက်လုံးစိမ်းတွေက သူ့ကို
ကြည့်နေကြသည်။ တစ်ခုတော့ သေချာသည်။ ကြည့်နေကြသေး
ချက် လုံးတွေအားလုံးဟာ ဝိုင်းကြီး စစ်ငြိမ်းနိုင်ဆိုတာကို

သိနေကြသောမျက်လုံးတွေမဟုတ်။

“အပြင်းမယူတော့ဘူးလား”

“ဈေးအမြင့်ဆုံးထဲက အရက် (၂)ပက်လောက်သောက်ရ
တယ်”

“ရစေရမယ်”

ကောင်တာတွင် အရက်ငွေပေးနေသော သူက စစ်ငြိမ်း
အတွက် အရက်နှစ်ပက်ကို ငွေပေးလိုက်ရင်း

“ဧည့်သည်လား၊ ကုန်သည်လား”

“တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး၊ ဒါအတွက်လာတာ”

စစ်ငြိမ်းနိုင် လက်ကလေးကို ပွတ်ပြလိုက်သည်။ အဓိပ္ပာ
တတော့ ခဲရိုက်ချင်တယ်လို့ ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီမှာက လူစိမ်းမရဘူး”

“ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းနဲ့ဆိုရင်ရော”

“ဒါဆိုရင် ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ခင်ဗျားအတွက် မနှစ်နာစေရဘူး”

စစ်ငြိမ်းနိုင် ငွေစက္ကူတစ်ထပ် ချပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ပတ်သက်တဲ့လူအဖြစ် ဝင်ကစားရအောင် ပြော

ပါ”

“ကောင်းပြီ...ပွဲအောင်ရင်ထပ်ပြီးတော့ ဆက်သနော်”

“ဆုကြေးမနည်းစေရပါဘူး”

“ဒီမှာခဏစောင့်၊ ကျုပ်သွားပြီးညှိလိုက်မယ်”

“အဆင်ပြေအောင်လုပ်လိုက်ပါ”

“အိုကေစေရမယ်”

ဝစ်ငြိမ်းနိုင်ကို ထားခဲ့ပြီး ထိုလူထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာ ပြန်

လာသည်။ ထိုသူနှင့်အတူလူငယ်တစ်ဦးပါလာသည်။

“မိတ်ဆွေကြီး သူနဲ့သာလိုက်သွားတော့”

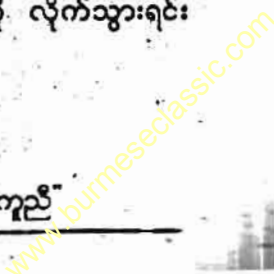
“ဆရာ...သွားကြရအောင်၊ လူတစ်ယောက်လျှော့နေတယ်”

ချာတိတ်လေးခေါ်ဆောင်ရာနောက်ကို လိုက်သွားရင်း

ထစ်) တန် (၂) ရွက်ကိုပေးလိုက်သည်။

“ဟာ...ရပါတယ်ဆရာ”

“ယူပါကွာ၊ မုန့်ဖိုးပေါ့...တစ်ခုတော့ ငါ့ကိုကူညီ”

“ဘာကူညီရမလဲဆရာ”

“အသက်အောင် ဒီမှာရှိနေလား”

“ဗျာ..ဟို..ဟို..”

“ဘာမှ ရှောင်မရှိပါဘူး။ ရှိမရှိ သိချင်တာပါ”

“ရှိ..ရှိပါတယ်ဆရာ၊ ဟိုမှာလေ”

“အေး... အေး... ကျေးဇူးပဲ”

ရာတိတ်လေး သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားသည်နှင့် စစ်ငြိမ်း

ဘသက်အောင်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကုန်သည်လား... ခရီးသွားလား”

“ကုန်သည်”

“ကြေးမြင့်တယ်နော်”

“ငွေကုန်ရင် ဒါရှိပါတယ်”

“ဟင်...ဟာ...ဟဲ့”

စစ်ငြိမ်းနိုင် ထုတ်ပြလိုက်သော ပစ္စည်းများအရိုင်းဟိုက်ကို
သွားပြီး အားလုံး မျက်လုံးတွင် လောဘရမ္မက်တွေ ပင်းလက်သူ
သည်။

“ကစားလို့ရမှာလား”

“ရ...ရပါတယ်ဗျာ၊ စကြမယ်ဟေ့၊ တစ်နာရီဆက်ရှင်နဲ့ ရိုက်
ဆယ်ခင်ဗျားသဘောတူလား”

“တူပါတယ်”

ဖဲဝိုင်းလေးစပြီး သိပ်မကြာလိုက်ပေ၊ ငွေအတော်များများ

စစ်ငြိမ်းနိုင်ဆီကိုရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ဝိုင်းထဲတွင် ဘသက်အောင်

နှင့်စစ်ငြိမ်းနိုင်သာ ငွေအားကောင်းကောင်းကျန်နေကြသည်။ ကျန်တဲ့

သူတွေ အခြေအနေမကောင်းကြတော့

“ဒီတစ်လှည့်မှာတော့ အဆုံးသတ်ရင် ကောင်းမယ်”

စစ်ငြိမ်းနိုင်စကားကို ဘသက်အောင်ခပ်ရေးရေးပြုံးပြုံး

“အဆုံးသတ်လိုက်တာပေါ့၊ ကဲ...စတော့”

နောက်ဆုံးဖဲချုပ်လေးတွေရဲ့လှုပ်ရှားမှုလေးကတော့ ရပ်တန့်

သွားပြီး ဘသက်အောင်မျက်နှာတွင် ချွေးစေးလေးများပင် ကျသွား

တော့သည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ပွဲကသိပ်ပြီးပြန်သလိုဖြစ်နေတယ်”

“နောက်ဆက်ရှင် ဆက်ရိုက်မယ်”

www.burmeseclassic.com

“ခင်ဗျားမှာ ငွေရှိသေးလို့လား”

“ငွေမလိုဘူး၊ ဒါပဲလိုတယ်”

“ဘုတ်...”

ဘသက်အောင် သူ့ခါးကြားထဲက ပစ္စတိုခဲသနတ်ကို ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။

“ဒါဘာသဘောလဲ”

“ကျည်တစ်ထောင့်ကို (၁) သိန်းတန်တယ်၊ ကျည်အတောင် (၂၀) ရှိတယ်၊ သိန်း (၂၀) ပေါ့”

“တန်ဖိုးက ကြီးလိုက်တာ၊ မှောင်ခိုဈေးကွက်မှာတောင် ဒီလောက်ဈေးမပေါက်ဘူး”

“ဒါမှောင်ခိုဈေးကွက်မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားအသက်ကို ကျည်တစ်ထောင့်ရင်းနဲ့လဲယူပေါ့၊ ဒီကျည်တွေကုန်သွားရင် ခင်ဗျား လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြန်လို့ရပြီ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ခင်ဗျား ဘာရယ်တာလဲ”

“သိပ်ပြီးတော့ သဘာဝမကျသလို ဖြစ်နေတယ်၊ ရယ်ဖို့လည်း”

ဘာင်းနေတယ်ဘသက်အောင်”

“ဟင်...မင်း...မင်း...ငါ့နာမည်ကိုသိနေတယ်”

“ရောက်...”

“ဟာ...အိ...”

စစ်ငြိမ်းနိုင်၏လှုပ်ရှားမှုက အရမ်းကိုမြန်ပြီး ဘသက်အောင်

ဘက်ကိုရိုးလိမ်ပြီးနားထင်ကိုသေနတ်နှင့်တေ့ချိန်လိုက်သည်။

“ငါ့နာမည်ကိုမင်းကြားဖူးမှာပါ။ စစ်ငြိမ်းနိုင်တဲ့”

“ဗျာ...”

“ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလိုဘဲ အားလုံးနေကြပါ။ ကျုပ်သေနတ်က

ညီညီတော့မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...ခွမ်း...ခွမ်း”

စစ်ငြိမ်းနိုင်...နံရံတွင်ကပ်ထားသောပုလင်းတွေကိုပစ်ပြုလိုက်

သည်။ သေနတ်ကိုဘယ်လောက်ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ပစ်တတ်တယ်

သိတာကိုပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်သူမှ ဘသက်အောင်ဘက်က

အတာကွယ်ပေးမည့်သူမရှိတော့။

“ရှေ့ကသွား”

“အား...လက်ကျိုးပါပြီ”

“စိတ်ချပြီးသာ သွား။ မင်းလက်မကျိုးစေရဘူး”

ဘသက်အောင်ကို ခေါ်ထုတ်လာပြီး အပေါက်ဝနားသို့ ရောက်
တော့ ငြိမ်းချမ်းရေးယူထားသော တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ရောက်လာပြီ
စစ်ငြိမ်းနိုင် ကိုဝိုင်းထားကြသည်။

“ကျုပ်က ဒီနယ်မြေကို အထူးထားဝန်နဲ့ ရောက်လာတဲ့ ဗိုလ်ကြီး
စစ်ငြိမ်းနိုင်ပဲ။ ဒီတရားခံကို လာပြီး ဖမ်းတာ”

“ဟိုကောင်... ခုနောက်ထုတ်စမ်း”

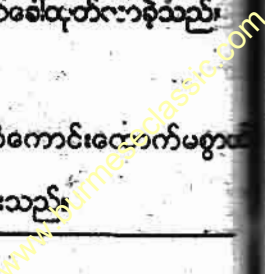
အံသံမာမာနှင့် အော်ပြီး ပြောလိုက်သော အသံကြောင့် ရှေ့တွင်
စိတ်ဆို့ထားသူတွေ ဘေးကို ဖယ်ပေးလိုက်ကြသည်။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ ဗိုလ်ကြီး။ သူ့ကို ခေါ်သွားလို့ရပါပြီ”

ငြိမ်းချမ်းရေးယူထားသော တပ်ဖွဲ့မှ ခေါင်းဆောင်၏ စကား
အတိုင်း ဘသက်အောင်ကို ခပ်သွက်သွက် ခေါ်ထုတ်လာခဲ့သည်။

“ဒိုင်း... ချလွင်...”

အမှောင်ထုထဲမှ ကျည်ဆံက ကံကောင်းထောက်မစွာ
စစ်ငြိမ်းနိုင်တို့ ရှေ့တတ်တိုင်ကို ထိမှန်သွားသည်။

“ဝိုး...ကို...”

“ခိုလ်ကြီးကားပေါ်ကိုတက်”

“ဂျိုင်း...”

ဘသက်အောင်ကိုကားပေါ်တွန်းတင်ပြီးကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ နောက်ထပ်ကျည်ဆံတွေရောက်လာပေမဲ့ကားကိုသာထိမှန်ခဲ့သည်။

“ဝိုး...”

တပ်ကြပ်ကြီးဆရာလှအောင်ကားကိုစက်ကုန်တင်ပြီးမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ နောက်မှကား(၁)စီးလိုက်လာတာကိုတွေ့နေရသည်။

“ဆရာလှအောင်...လက်ထိတ်ပါလား”

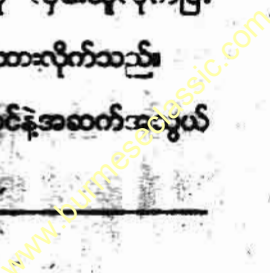
“ပါတယ်ခိုလ်ကြီး”

“ကျွန်တော့်ကိုပေး”

ဆရာလှအောင်ဆီမှ လက်ထိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ဘသက်အောင်ကိုနောက်ပြန်လက်ထိတ်ခတ်ထားလိုက်သည်။

“ဆရာလှအောင်... ဆရာအောင်အောင်နဲ့အဆက်အသွယ်

ရပြီလား”

“ရပြီခိုလ်ကြီး”

“ကောင်းပြီ—ဝင်ဈေးအဲဒီကိုသွေးနှင့်”

“ဟင်—ခိုလ်ကြီးကရော”

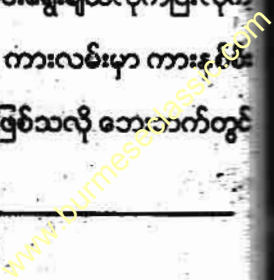
“ကျွန်တော့်ကိုရှေ့ကျောက်ကျွေးမှာ ရှုထားခဲ့၊ နောက်မှဆက်
သွယ်ပြီးလိုက်လာခဲ့မယ်”

“ဖြစ်ပုံမလားခိုလ်ကြီး”

“ဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာပေါ့၊ စိတ်ချပြီးသာသွား၊ သိပ်မကြာပါ
ဘူး”

ဆရာလှအောင်သည် စစ်ငြိမ်းနိုင်ပြောသည့်အတိုင်းကျောက်
ကျွတ်တွင်ချထားပေးလိုက်သည်။ ကျောက်ကျွေးကုန်းမြင့်ပေါ်ဖြစ်ပြီး
အောက်မှကားကိုအမြင့်ကနေစိတ်တိုင်းကျလှုပ်ရှားနိုင်သော နေရာ
ပင်ဖြစ်သည်။

စစ်ငြိမ်းနိုင်မြင်ကွင်းကောင်းကောင်းရွေးချယ်လိုက်ပြီးလိုက်
လာသောကားကိုစောင့်နေလိုက်သည်။ ကားလမ်းမှာ ကားနှစ်စီး
တစ်ပြိုင်တည်းမောင်းလို့မရသော လမ်းဖြစ်သလို ဘေးဘက်တွင်
ချောက်တွေကရှိနေသည်။

“ဝိုး...ဝိုး...”

နောက်မှလိုက်လာသော ကားမှာ ကျောက်တွေ့လမ်းပေါ်သို့ ဆရာကနေပြီဖြစ်တာမို့ စစ်ငြိမ်းနိုင်စိတ်ကြိုက်ချိန်ရွယ်ပြီး ကားမောင်းသသူကိုပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒိုင်း...ချွင်...ဝိုး...ကျွီ...ကျွီ...ဝုန်း...”

“ဟူး...”

စစ်ငြိမ်းနိုင်၏ ပစ်ချက်မှာ ပစ်မှတ်ကို တိုက်ရိုက်ရောက်သွားသကြောင့် ကားမှာ ထိန်းလို့မရတော့ဘဲဘေးဘက်သို့ထိုးဆင်းသွားသည်။

ဝိုက်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်သည် အခြေအနေကို တစ်ချက်စောင့်ကြည့်ပေမဲ့ဘာမှထူးခြားလာခြင်းမရှိသောကြောင့် ဆရာလှအောင်ကို အိမ်ပေါ်လိုက်သည်။ ဆရာလှအောင်ဆီမှသွားရမည့်နေရာကို သိရပေမယ့် ချွတ်ချင်းသွားဖို့အတွက် ကားခက်ခဲနေသည်။ လမ်းကြိုကားကို ဆင့်ရင်းနှင့်လမ်းလျှောက်လာသည်။

“ဝိုး...ဟင်...”

ဆိုင်ကယ်တစ်စီးမောင်းလာတာကိုတွေ့လိုက်ရမိခဲ့သည်။

ကြည့်နေလိုက်သည်။ ရန်သူထပ်ဖြစ်နေရင် ရင်ဆိုင်ဖို့ပါ အသင့်ပြင်
ထားလိုက်သည်။

“ဝူ...ကျီ”

“ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်”

“ဟာ...ခင်မြတ်နိုးအိမ်”

“ဗိုလ်ကြီးဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ခရီးကြိုရင် လိုက်ခဲ့လေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်မြတ်နိုးအိမ်၊ အရေးပေါ်ကိစ္စလေ
တစ်ခုပေါ်နေလို့မင်းဆိုင်ကယ်ကို အကူအညီယူရင်တယ်”

“ရပါတယ်... ကျွန်မကို မြို့လမ်းဆုံမှာ ရှုထားပြီး ယူသွားလေ
အဲဒီမှာ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းရှိပါတယ်၊ သူ့ကိုလိုက်ပြီး ဗိုလ်ကြီး လိုက်မယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ကျွန်တော်မောင်းမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိန်းကလေးနောက်က ခွဲပြီးစီးရတာ မသင့်လျော်သောကြောင့်
စစ်ငြိမ်းနိုင် ဆိုင်ကယ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ညလေညင်းတို့နှင့်အတူ သူမ၏ကိုယ်သင်းရန် သက်လေး
တို့အစုနေလေသည်။ ထို့အပြင် နူးညံ့လှသော ယူမ၏အထိအတွေ့

လေးကရင်ကိုနွေးထွေးနေသလိုဖြစ်မိသည်။

“ဟူး...”

သံယောဇဉ် နောင်ဖွဲ့ခြင်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး စစ်ငြိမ်းနိုင်
သာကိုမှမခံစားရင်တော့ပေး။ နှလုံးသားမှဒဏ်ရာဒဏ်ရျက်တွေနှင့်

“ရှေ့နားမှာရပ်လို့ပြီဗိုလ်ကြီး...”

“ကျွေး...”

ဆိုင်ကယ်ထိုးရပ်ပေးလိုက်သည်နှင့် ခင်မြတ်နိုးအိမ်အောက်
တိုဆင်းပြီး အပြုံးချိုလေးနှင့်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

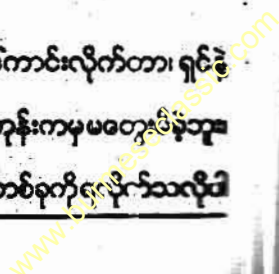
“သွားခွင့်ပြုပါဦး...နောက်မှပြန်ဆုတ်တာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်ကြီး”

“ဗူး...”

ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုးပြီး ထွက်သွားတော့ စစ်ငြိမ်းနိုင်ကို
ခင်မြတ်နိုးအိမ်ရပ်၍ကြည့်ရင်း...

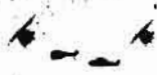
“လောကကြီးက အရမ်းကို အံ့သြဖို့ခဲကောင်းလိုက်တာ၊ ရှင်နဲ့
ဇွန်မရလိုပြန်ပြီး ဆိုရမယ်ဆိုတာကို ဘယ်တုန်းကမှမတော့ဖို့ဘူး
ဇွန်မအတွက်ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်တစ်ခုကို ရလိုက်သလိုပဲ။

ဝဲလေ... တွန့်နေလုံးသားက ဆုံးရှုံးသွားတဲ့အိမ်ပက်ပန်းလေးတစ်ဖွင့်
တို့ဖြင့်တောက်ရသလိုပါပဲ... အင်းလေရှင်ကတော့ နှိုတွေကို သိ
မှာပေတယ်ထိုသူရ ချင်နဲ့ကျွန်မ အလင်းမဲ့အောက်မှာ အရိပ်ကလေး
ဆန်လုပ်ပဲဆိုခဲ့ကြတာကို...”

“ကျေနပ်တယ်လောကကြီးရယ်...”

ခင်မြတ်နိုးအိမ် ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်ပြီး ရင်ထဲမှာ ကြည်န
သင်ပုံနုတဲ့ရင်ရန်ခြင်းလေးတွေ လှုပ်ယမ်းနေဆဲ...။

“ခင်ဗျားတို့ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျုပ်ကိုဖမ်းတယ်ဆိုရင် ရဲစခန်း
တို့ပို့လေ...”

ကုလားထိုင်မှာ လက်ကိုနောက်ပြန်လက်ထိတ်ခတ်ပြီး ထိုင်
ခိုင်းထားတော့ ဘသက်အောင် သူ့ကိုခေါ်လာသောနေရာမှာ ရဲစခန်း
မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သဘောပေါက်ပြီးပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းကိုဖမ်းချင်လို့ခေါ်လာတာမဟုတ်ဘူး ဘသက်အောင်”

“ဘာ...ခင်...ခင်ဗျားတို့ ဥပဒေမဲ့ မလုပ်နဲ့ ဥပဒေအတိုင်း”

ဤနော်”

www.burmeseclassic.com

“ဟား...ဟား...ဟား...”

ဘသက်အောင်စကားကြောင့် စစ်ငြိမ်းနိုင် အားပါးတရ ရယ်
မောလိုက်သည်။

“မင်းတို့ပါးစပ်က ဥပဒေအကြောင်းကိုပြောတာ တကယ့်
အံ့ဖွယ်ပဲကွ၊ ဒီမှာ ဘသက်အောင်၊ မင်းတို့နယ်မြေမှာ ဥပဒေအတိုင်
လုပ်ကိုင်ရတာ သိပ်ပြီးတော့ မဟန်ဘူးကွာ၊ မင်းတို့လိုပဲ ဥပဒေမဲ့ရှင်
ရတာ ပိုပြီးကောင်းတယ်”

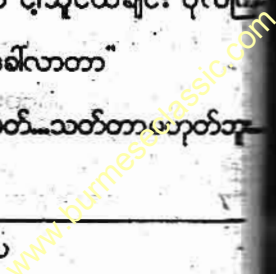
“ကျုပ်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“မင်းဘာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းကိုယ်တိုင် သိမှာပေါ့၊ မြစ်
ကိုမင်းသတ်ခဲ့တယ်လေ”

“ဟာ...ကျုပ်...ကျုပ်မသတ်...သတ်...ဘူး”

“ဘသက်အောင်...မင်းငြင်းလည်း မထူးဘူး၊ ဒါ စစ်ကြာ
နေရာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကိုခေါ်လာတာ ငါ့သူငယ်ချင်း ဝိုလ်ကြီး
ဇော်ထိုက်အတွက် လက်စားချေချင်လို့ခေါ်လာတာ”

“ဝိုလ်ကြီးဇော်ထိုက်ကို ကျုပ်...သတ်...သတ်တာ မဟုတ်ဘူး
အရမ်းစွတ်ပြီးမလုပ်ကြပါနဲ့”

“မင်း...ဘက်က ဘယ်သူသတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ပြောခဲ့ရင် မြေစာအမှုကို ငါ့ဘက်က စဉ်းစားမယ်၊ မြေစာကို မင်းသတ်ခဲ့တဲ့ သက်သေအထောက်အထားတွေက ငါ့မှာရှိပြီးသား၊ ဒီအမှုလောက်နဲ့ မင်းကို ထောင်ထဲမပို့ချင်ဘူး၊ ငါ့သူငယ်ချင်းအသက်နဲ့ထပ်တူတဲ့ သန့်စိုးကိုငါက ယူချင်တာ”

“တကယ်ပြောတာပါ၊ ဗိုလ်ကြီးဇော်ထိုက်ကို ကျွန်တော် သတ်ခဲ့ပါဘူး”

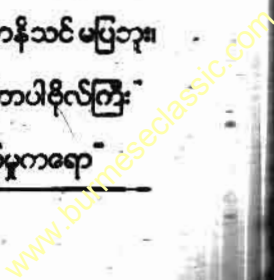
“သတ်တဲ့သူကိုမင်းသိမှာပေါ့”

“သတ်တဲ့သူကိုပြောပြရင်ဗိုလ်ကြီးကျွန်တော့်ကိုလွှတ်ပေးမှာ သား”

“ငါ့ဘက်က စဉ်းစားပေးမယ်၊ မင်းပြောမှာသာပြောပါ”

“သတ်ခဲ့တဲ့သူက ဝတ်ရည်သင်္ဇင်ပါ၊ ဗိုလ်ကြီးဇော်ထိုက်အသုံးပြုတဲ့ ရေမွှေးကို သူက လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပြီး အဲဒီရေမွှေးထဲမှာ အဆိပ်ဇွေတွေ ထည့်ထားတာပါ၊ ချက်ချင်းတော့ အာနိသင် မပြဘူး၊ နောက်ပိုင်းမှ အဆိပ်တက်ပြီး သေတဲ့နည်းကို ဒုံးခွဲတာပါဗိုလ်ကြီး”

“ဝတ်ရည်သင်္ဇင်နဲ့ ပန်းရတီဆူးတို့ရဲ့ပတ်သက်မှုကရော”

“ပန်းရတီဆူးအတွက် စိတ်ချရဆုံး လူယုံတစ်ဦးပါ”

“မင်းပြောတဲ့ဝတ်ရည်သင်ဆိုင်တာ အနောက်တိုင်းရေခဲ
တွေကို သီးသန့်ရောင်းတဲ့ သင်ဆိုင်ဆိုးပိုင်ရှင်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်”

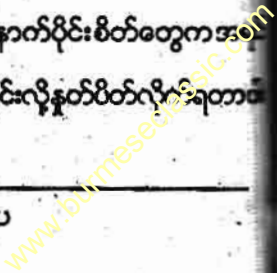
စစ်ပြိမ်းနိုင်အတွက် ဝှံ့အပ်တဲ့ သဲလွန်စကို ရလိုက်ပြီဖြစ်သည်
ဒါပေမဲ့ ဘသက်အောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ မပြီးဆုံးသေး။

“ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ် ဘသက်အောင်၊ မင်းရဲ့လုပ်ငန်း
ခွင့်လေးကိုတော့ ပြောပါဦး”

“ကျွန်...ကျွန်တော်က ကြေးစားသက်သက်ပါ။ ဒါပေမဲ့
ဝတ်ရည်သင်ဆိုင်ကို အနီးကပ်ကာ ကွယ်ပေးရတဲ့ တာဝန်ကိုပါ ယူထား
ရတာ”

“မြစောကို မင်းနှုတ်ပိတ်လိုက်ရတဲ့ အကြောင်းကရာ ဝှံ့
လုပ်ကြံမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပေါက်ကြားမှာ စိုးလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မြစောက အခုနောက်ပိုင်း စိတ်တွေက အတု
လိုတုတ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် နှုတ်ပိတ်ခိုင်းလို့ နှုတ်ပိတ်လိုက်ရတာပဲ
ကျွန်တော် သတ်တာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်သူသတ်ခဲ့တာလဲ”

“ပန်းရတီဆူးနဲ့ပါလာတဲ့ ကြေးစားတစ်ယောက်၊ ဘယ်သူ
သိသိဆိုတာတော့ မသိရပါဘူး။ ကျွန်တော်က မြစောနေရာကိုပြန်
သက်သက်ပါ”

“ဘာလူမျိုးလဲ”

“တရုတ်ကပြားတစ်ယောက်ပါ ဗိုလ်ကြီး”

“ဒီလူ ဒီနယ်မြေမှာ ရှိနေတုန်းပဲလား”

“ပန်းရတီဆူး ရှိနေသရွေ့ ရှိနေမယ်ထင်ပါတယ်”

“ဆရာလှအောင်...သူ့ကိုခေါ်သွားပါ”

“ဗိုလ်ကြီး”

“မင်းကိုပေးထားတဲ့ကတိ မပျက်ပါဘူး။ ခုနေ မင်းကိုပြန်ပြီး
နှုတ်ပေးလိုက်တာနဲ့ မင်းအသက်ဟာ အာမခံချက် မရှိဘူးဖြစ်သွား
ဆယ်ငါပြောတာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းအသက်လုံခြုံရေးအတွက် ငါတို့ဆီမှာ မင်းတွေ့တာ
အကောင်းဆုံးပဲဘဲသက်အောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဆရာလှအောင်တို့-ဘသက်အောင်ကိုခေါ်သွားပြီး နောင်
စစ်ငြိမ်းနိုင် ဆိုင်ကယ်လေးပေါ်တက်ပြီး သူမ မျက်နှာလေးကို ခြင်
ယောင်မိလိုက်သည်။

သူမ မျက်လုံးတွေ၊ အကြည့်တွေ၊ အပြုံးတွေက သူ့အပေါ်မှာ
ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဘူးနေသော သဏ္ဍာန်တွေပင်ဖြစ်နေသည်။ ဒါထဲ
ခင်မြတ်နိုးအိမ်ကို စစ်ငြိမ်းနိုင် အာရုံထဲတွင် တွေ့ဆုံဘူးတာကိုထောက်
အရိပ်အယောင်ပင် ထပ်ဟပ်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

စစ်ငြိမ်းနိုင် "သရင်" စတိုးဆိုင်ရှေ့တွင် ကားကိုထိုးရပ်ပြီး ။

အောက်ကိုဆင်းလိုက်သည်။ အရင်ဆုံး ဆိုင်အခြေအနေကို အကဲ
ဆတ်လိုက်တော့ အဆင့်မြင့်တည်ဆောက်မှုတွေ၊ ခေတ်မီပစ္စည်းတွေနဲ့
ဆူးအမြင့်ဆုံးတည်ဆောက်ထားသော ဆိုင်ပင်ဖြစ်သည်။

ဆိုင်မှန်တံခါးလေးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်တော့ ဆိုင်ထဲတွင်
အသက် (၂၀) ဝန်းကျင်မိန်းကလေး (၅) ဦးအရောင်းကောင်တာများ

www.burmeseclassic.com

တွင်ရပ်နေကြသည်။ ထိုထဲတွင်ဝတ်ရည်သင်္ကေတကိုမတွေ့သေး။

“အစ်ကိုဘာပစ္စည်းယူချင်လို့လဲ”

“မင်းတို့ပိုင်ရှင်နဲ့တွေ့ချင်လို့”

“မမလေးက အပြင်ကိုကိစ္စတစ်ခုနဲ့သွားနေတယ်။ ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်မလဲဆိုတာတော့မသိဘူး။ ကျွန်ုပ်ကိုမှာခွဲလေ”

“သူနဲ့စုန်းစကားပြောလို့ရမလား”

“မမလေးစုန်းနံပါတ်ကိုပေးခွင့်မရှိလို့ပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့ အစ်ကို”

“ရပါတယ်။ မင်းတို့ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောလိုက်ပါ။ အထူးထောင်

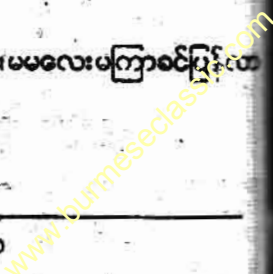
လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့က ခိုလှုံကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်က တွေ့ချင်လို့လို့ပြောပေးပါ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

မိန်းကလေး (၅)ယောက်တည်းမှ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆိုင်ရှိ ကြိုးဖုန်းဖြင့်လှမ်းပြီးခေါ်နေသည်။
ခဏကြာမှ

“အစ်ကို...ဧည့်ခန်းမှာ စောင့်နေပါ။ မမလေးမကြာခင်ပြန်လာမယ်တဲ့”

“ကျေးဇူးပဲကွာ”

ဝိုက်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင် ဧည့်ခန်းတွင် ဝင်ပြီးထိုင်လိုက်သည်။ မိန်း
လေးတစ်ဦးက ကော်ဖီနှင့်မုန့်လာပြီးချပေးသည်။ ဧည့်ခန်းတွင်
(CCTV) ကင်မရာတွေကို တပ်ဆင်ထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။
သမန်အနေအထားနှင့်ကြည့်လျှင် မထင်မှတ်အောင် တပ်ဆင်ထား
ခြင်းဖြစ်သည်။

စစ်ငြိမ်းနိုင် ကော်ဖီခွက်ကို မသောက်ဘဲ ဒီအတိုင်းထားလိုက်
သည်။ ဒါဟာ ဝတ်ရည်သင်္ဇင်၏ အဆိပ်မာယာတွေကို ကြိုတင်ပြီး
ဆောင်ရွက်ထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဆောရီးနော် ဝိုက်ကြီး၊ နိုင်ငံခြားသားဧည့်သည်တွေရောက်
နေလို့”

“ရပါတယ်”

“ကော်ဖီတွေအေးကုန်ပြီ မသောက်ဘူးလား”

“ကော်ဖီနဲ့မတည့်လို့ပါ”

“ဒါဆို တစ်ခုခုသောက်ပါလား”

“ရပါတယ် ဝတ်ရည်သင်္ဇင်၊ လာရင်းကိစ္စပဲ စကားပြောကြ

သပေါ့”

“ဗိုလ်ကြီးဘာကိစ္စတွေကို စကားပြောချင်တာလဲ”

“ဗိုလ်ကြီးခင်ထိုက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောချင်လို့ပါ”

“ရှင်...အဲ...ဗိုလ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မဘက်က ထွေထွေ ထူးထူး စကားပြောစရာမရှိဘူးထင်တယ်”

“ခင်ဗျားဘက်က ထွေထွေထူးထူးဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူးလို့ သာပြောနေတာ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက် ပြီးတော်တော်များများ ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့တယ်”

“ဟင်...”

စစ်ပြိုင်းနိုင်စကားကို ဝတ်ရည်သင်္ဃာန် မပျက်နားထောင်ပေမဲ့ မျက်လုံးထဲတွင် စိုးရိမ်စိတ်တွေက ရစ်ဝဲနေသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။

“သူပြောတဲ့ထဲမှာ ခင်ဗျားလက်ဆောင်ပေးတဲ့ အိတ်လီထုတ် နှင်းဆီရေမွှေးလေးအကြောင်းက အရမ်းကို တင်စားပြီး ပြောခဲ့တာ”

“အဲ...”

ဝတ်ရည်သင်္ဃာန် ဆောင်နေသည့် ကြားကား မျက်နှာပေါ်တွင် ထိတ်လန့်မှုတွေ ကပ်တွယ်လာသည်။

ယမ်းတွေ့မပြယ်သေးသော ကျွန်ုပ်တစ်ထောင့်။ ၁၁၁

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ လက်ဆောင်ပေးခဲ့တာပါ။
ဗိုလ်ကြီးလည်း ရေမွှေးနှစ်သက်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မလက်ဆောင်ပေး
ပါရစေ”

“ကျွန်တော်က ရေမွှေးမကြိုက်ဘူးလေ၊ ကဲပါလေ... သူငယ်
ခွင်းမကြာခဏပြောပြောနေတဲ့သူမို့လာပြီးတော့ တွေ့တာပါ။ ဓားခြား
အကြောင်းတော့ မရှိပါဘူး”

“ကျွန်မဗိုလ်ကြီးဖော်ထိုက်အတွက် မိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ဘာတတ်နိုင်မလဲဗျာ၊ သူသိပ်ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့အရာက သူ့
ဆံကိုအဆုံးသတ်သလိုဖြစ်သွားတာလေ”

“ဟင်...”

ဝတ်ရည်သင်္ဃန်းမှာတွင် သိသိသာသာပင်အရောင်ပြောင်း
သွားတော့သည်။ စစ်ငြိမ်းနိုင် ခပ်ရေးရေးသာပြုံးပြီးဆိုင်ထဲမှ ပြန်ပြီး
ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဝတ်ရည်သင်္ဃန်း သူ့
ဟန်းဖုန်းဖြင့် ပန်းရတီဆူးဆီကိုလှမ်းဆက်လိုက်သည်။

“မမလေး...”

“ဝတ်ရည်သင်္ဃန်း... မင်းဘာပြောချင်လို့လဲ”

www.burmeseclassic.com

"ဟို...ဟို..."

"ဝတ်ရည်သင်...မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကိုပြန်ပြန်ပြောစမ်း"

"ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်ကျွန်မစိကိုလာသွားတယ်"

"ဘာ...ဟိုကောင်ဘသက်အောင်သစ္စာဖောက်ပြီနဲ့တုတယ်"

"သေရာသလောက်ပဲမေလေး"

"ဘသက်အောင်ကိုနှုတ်ပိတ်ဖို့ကြိုးစားရမယ်၊ ဘသက်အောင်
ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာကို အရင်စုံစမ်းထား၊ ရဲစခန်းနဲ့ထောင်ထဲမှာ
တော့မရောက်သေးဘူး"

"ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ရှုံးမှာရှိနေမှာပေါ့၊ မမလေး ခုချိန်
လောက်ဆိုဘသက်အောင်အကုန်ဖော်လောက်ပြီ"

"သိသွားတာထက် သက်သေပျောက်သွားဖို့က အရေးကြီး
တယ်၊ ဘသက်အောင် သေသွားရင် သက်သေ မရှိတော့ဘူး ...
ဝတ်ရည်သင်"

"ရှင်...မမလေး"

"ထောက်လှမ်းရေးတပ်ထဲကို ဖောက်ဝင်လို့ရတဲ့နည်းလမ်း"

ဆိုဘူးလား"

ယမ်းငွေမပြယ်သေးသော ကျည်တစ်ထောင့် ၃၀၃

“ရှိတယ် မမလေး၊ အရင်ဆုံးစည်းရုံးရမှာပဲ”

“ဒါဆို အမြန်ဆုံးလုပ်တော့၊ စစ်ပြီးနောင်ဆိုတဲ့ကောင်က ငါတို့

ဆင်ထားတာထက်တောင်မြန်တယ်”

“စိတ်ချပါ မမလေးရယ်၊ သူကဘာသာအဲဒီထုထားတာမို့လို့လဲ၊

နိပ်ကြီးခေါ်ထိုက်ထက် ဆိုးဝါးတဲ့နည်းတွေအများကြီးရှိပါတယ်”

“ဒါပဲနော်”

“ဟုတ်...”

ဝတ်ရည်သင်စုန်းကိုပိတ်ပြီး သူလုပ်ကိုင်ရမယ့်အစီအစဉ်ကို

ဆွဲစားနေလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ... အရာခံပိုလ်ဦးကိုကိုနိုင်ရဲ့နီးကို ကောင်းကောင်း

အသုံးချရမယ်”

ဝတ်ရည်သင် သူ့အတွေ့နှင့်သူသဘောကျစွာပြုလိုက်သည်။

“ခက်ခက်...”

“ရှင်... မမလေး”

“ဒေါ်ခင်ခင်လတ်ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် မမလေး၊ ထောက်လှမ်းရေးတပ်က အရာခံပိုလ်

www.burmeseclassic.com

ကြီးရဲ့ဇနီးလေ”

“သူဒီမှာဘာအဝယ်များလဲ”

“သူကကိုရီးယားထုတ်ရေမွှေးကိုဝယ်နေကျပဲ”

“ဒီတစ်ခါသူဆိုင်ကိုလာရင် ငါ့ကိုချက်ချင်းဆက်သွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမမလေး”

“လုပ်စရာရှိတာသွားလုပ်၊ နင်တို့အားလုံးကို ငါမှာထားမယ် ဆိုင်ကို ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ်လာပြီး ငါနဲ့ပတ်သက်တာ ဘာပဲမေးမေး ရှိတယ်၊ မရှိဘူးဆိုတာကလွဲပြီး ကျန်တာ ဘာမှမပြောမိစေနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ခင်နှောင်းကိုငါ့ဆီလွှတ်လိုက်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခက်ခက်ထွက်သွားပြီး ခက်ကြာတော့ ခင်နှောင်းရောက်လာ

သည်။

“မမလေး ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ”

“ခင်နှောင်းမင်းတာဝန်တစ်ခုယူပေးရမယ်”

“ခွင့်...ဘာတာဝန်လဲမမလေး”

“မင်း...ဘသက်အောင်ညီမအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပေးရမယ်”

“ရှင်...”

“မင်းဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ မင်းငါ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်းသာ သရုပ်ဆောင်”

“ကျွန်မက ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လို သရုပ်ဆောင်ရမှာလဲ၊

မမလေး”

“ထောက်လှမ်းရေးတပ်ထဲကို ဘသက်အောင်ညီမအဖြစ်နဲ့

စားစရာသွားပြီးပို့ပေးချမှာ”

“သူတို့က ယုံပျံ့မလား၊ ပြီးတော့ ဝင်ချင်တိုင်းဝင်၊ ထွက်ချင်တိုင်း ထွက်လို့ရတဲ့နေရာမှမဟုတ်တာ”

“မင်း စကားတွေအများကြီးမပြောနဲ့ ဝင်နောင်၊ ငါ့ခိုင်းတဲ့ အတိုင်းသာလုပ်၊ မင်းဝင်ဖို့ထွက်ဖို့ ငါစီစဉ်ပေးမယ်၊ သွားတော့”

“ဟုတ်ကို”

“နေဦး”

“ဘာများလဲ မမလေး”

“မင်း ပါးစပ်လေးတော့ ဝိတ်ထားနော်၊ ငါက စကားတွေ ထက်ပြင်းထန်တဲ့လက်ဆောင်ပေးတတ်တယ်”

www.burmeseclassic.com

၁၀၆ နိုင်းမဟာ

“ဟုတ်...ကဲ့ပါ...မမလေး”

“ဒီလက်ဆောင်နဲ့ငွေတွေကဝတ်ရည်သရင်ပေးလိုက်တာပေါ့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်မ ငြင်းတာဘယ်လိုမှ

ငြင်းမရတာနဲ့ယူခဲ့တာပါ”

ဒေါ်ခင်ခင်လတ်....မိမိရှေ့တွင်ရှိနေသော အကောင်းစား

ဆုမွှေးဘူးတွေနဲ့ငွေစက္ကူတွေကိုဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်ကိုအင်နေခြင်း

ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ...ကိုအရေးမယူပါနဲ့”

အရာခံဗိုလ်ဦးကိုကိုနိုင်လည်းဖျတ်ရှာမကောင်းကြမ်းနသည်။

www.burmeseclassic.com

“မမလတ်...ဒါတွေကိုလက်ခံလိုက်ပါ”

“ရှင်...”

“သူကဘာလုပ်ပေးခိုင်းလဲ”

“ဒါတော့ မသိရသေးဘူး၊ ဒီညမှ ဖုန်းဆက်ပြီး ကျွန်မဆီက အဖြေကိုစောင့်မယ်လို့တော့ပြောပါတယ်”

“မမလတ် သူဘာလုပ်ခိုင်းမလဲဆိုတာကိုသာ နားထောင်ပြီး သူခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ့ဘက်ကလှမ်းလာမယ့်ခြေလှမ်းပေါ်မှာ မူတည်ပြီး စဉ်းစားကြတာပေါ့”

“တီ...တီ...”

“ဟင်...”

ဝိုက်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်နဲ့ ဒေါ်ခင်ခင်လတ် စကားပြောနေချိန်မှာ ဝတ်ရည်သရင်ဆီက ဖုန်းဝင်လာသည်။

“မမလတ် နားထောင်လိုက်”

“ဟုတ်...ဟလို...ပြောပါ”

“မမခင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မပေးလိုက်တဲ့လက်ဆောင်တွေကိုသဘောကျရဲ့လား”

“ကျပါတယ်”

“ကျွန်မကိုတစ်ခုလောက်ပဲ ကူညီပေးပါ”

“မမ...ဘာကိုကူညီပေးရမှာလဲ”

“ထောက်လှမ်းရေးစခန်းထဲမှာ ဘသက်အောင်ဆိုတဲ့လူရှိနေ

တာကို သိပါတယ်၊ အဲဒါ သူ့ညီမတစ်ယောက်ကတွေ့ချင်နေတာကို

ကူညီပေးဖို့ပါ”

“ဒီတရားခံကို အပြင်က ဘယ်သူနဲ့မှ အတွေ့မခံဘူး၊ မမတို့

ဆင်မိသားစုတွေတောင် သွားတွေ့လို့မရဘူး”

“ကျွန်မသိထားတာကမမခင် ခင်ပွန်းသည်ကအဲဒီမှာ တာဝန်

ယူဆို့”

“ဟုတ်တာတော့ဟုတ်ပါတယ်”

“သူပြီးရင် ပြီးတာပဲလေ.. ခုပေးလိုက်တဲ့လက်ဆောင်တွေ

ဆက်အများကြီးကိုပေးဦးမှာပါ”

“မမ...ခင်ပွန်းသည်ကိုပြောကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပြီလေ...အဆင်ပြေပြီဆိုတာနဲ့ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ”

“အေးပါကွယ်...ဒါပဲနော်”

ဝတ်ရည်သင်္ဃန်း ပုန်းပိတ်လိုက်သည်။ ဟန်းဆက် စပီတာက ဖွင့်ပြီးပြောနေတာမို့ အားလုံးကို ဝိုင်းကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်တဲ့ ကြားနေ သည်။

“မမလတ်...ပြောလိုက်တာတွေအရမ်းကောင်းပါတယ်”

“ကျွန်မဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဝိုင်းကြီး”

“အိုကေတယ်လို့သာ ပြောလိုက်ပါ။ ဆရာကြီးကလည်း သူ့ တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း ကူညီပေးလိုက်၊ လာပြီးတွေ့တဲ့သူကိုတော့ မျက်ခြည်မပြတ်စေနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ ဝိုင်းကြီး”

“ကျွန်မ သွားလို့ရပြီလား ဝိုင်းကြီး”

“ရပါပြီ မမလတ်၊ ခုလိုပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပေးတာကို အ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး ဝိုင်းကြီးရယ်၊ နှိုင်းမဟာ...”

www.burmeseclassic.com

ထိုပိတာဝန်သိရမှာပေါ့။ ငွေနှံအားလုံးကိုလုပ်ယူလို့ရတယ်လို့ထင်နေ
အာ သူတို့ရဲ့တွက်ဆမှုအမှားတစ်ခုပေါ့

ဒေါ်ခင်ခင်လတ်ပြန်ထွက်သွားပြီး ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင် ရုံးခန်း
တွင်အားလုံးခေါင်းချင်းဆိုင်ကြတော့သည်။

“ဗိုလ်ကြီး... သူတို့ဘာအတွက် ဒီအကြွက်ကိုဆင်တာလဲ”

“ရှင်းရှင်းလေးပဲ ဆရာလှအောင်... ဘာသက်အောင်ကို သတ်
ခင်လို့ပဲပေါ့”

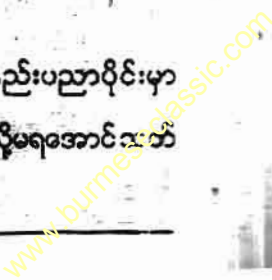
“ဟင်...”

“တပ်ဖွဲ့စခန်းထဲကိုဝင်ပြီး လုပ်ကြံရတဲ့ သတ္တိကမစေဘူး။ သူတို့
သတ်ရဲ့ပျံမလား”

“သတ်မှာတော့ သေချာတယ်၊ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ သတ်မလဲဆိုတာ
နီစပ်ဆုံးအဖြေရှာရင် အဆိပ်နဲ့သတ်မှာ”

“ဗျာ...”

“သူတို့တွေက အဆိပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး နည်းပညာပိုင်းမှာ
အတိုတော်ကြတယ်၊ ဘယ်လိုမှ လက်စဖော်လို့မရအောင် သတ်
နည်းတွေကို သုံးမှာ”

“ဗိုလ်ကြီး ပြောပုံအရဆိုရင် အဆိပ်နဲ့သတ်တာတောင် ချက်
ချင်းကြီးမသေတဲ့နည်းကိုသုံးမှာပေါ့”

“သေချာတာပေါ့ ဆရာကြီးရယ်၊ ဘယ်လိုပစ္စည်းမျိုးသုံးမလဲ
ဆိုတာကိုတော့ စောင့်ကြည့်ရမယ်”

“ဗိုလ်ကြီး...စောစောက ဝတ်ရည်သဖင်ပြောတဲ့စကားနဲ့တင်
ဖမ်းလိုက်ရင်မကောင်းဘူးလား”

“ဆရာလှအောင်ရေ... သူပြောတဲ့စကားထဲမှာ ဘသက်အောင်
ကိုလုပ်ကြံမယ်ဆိုတာမပါဘူးလေ၊ အရမ်းကိုပါးနပ်ပြီးအကွက်စေ့
လူတွေ၊ ဆရာလှအောင်... သူတို့ဘက်က အဆင့်ဆင့် ရှောင်ထွင်
နိုင်တဲ့အကွက်တွေကို ချပြီးလုပ်ကြမှာ၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဒါတွေ
ကိုသတိထားပြီး ကိုင်တွယ်ရမှာ၊ တစ်ချက်လေး ဟာသွားတာနဲ့ အဆ
ကြီးတဲ့ပစ်မှတ်နဲ့လွှဲချော်သွားနိုင်တယ်”

“တကယ့်ကိုကြောက်စရာကောင်းတဲ့သူတွေပဲ”

“ကြောက်ဖို့ကောင်းသလောက် မာယာထောင်ချောင်းတွေ
ဝံပုလွေအကြံအစည်တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ထိပ်တိုက်တွေ့တော့မ
ဆရာလှအောင်ရေ...”

“စစ်ပွဲတစ်ပွဲလို့ပဲ”

“ဒီလိုပဲ သတ်မှတ်ပြီးရင်ဆိုင်ဖို့သာ ပြင်ထားကြတော့”

“အပစ်အခတ်ရပ်စဲပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးယူထားတဲ့ အဖွဲ့တွေရော

ဒါဝင်ပတ်သက်နိုင်လား ဗိုလ်ကြီး”

“ပါဝင်ပတ်သက်မှုကတော့ မရှိလောက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်

က ဆက်နွယ်ခဲ့တဲ့ လောင်းရိပ်တွေကတော့ ရှိကောင်းရှိနိုင်ပေမယ့်

သူတို့ ငြိမ်းချမ်းရေးလမ်းကြောင်းပေါ်ကနေတော့ သွေဖီသွားမှာ

ဟုတ်ပါဘူး၊ ခုချိန်ကစပြီး စစ်ဆင်ရေးတစ်ခုလိုသဘောထားပြီး

ဆောင်ရွက်ကြရမယ်၊ ဒီနယ်မြေမှာရှိကြတဲ့ တပ်ဖွဲ့အားလုံးပူးပေါင်းပြီး

လုပ်ကိုင်ရမှာဆိုတော့ ဆရာလှအောင်အနေနဲ့ ကျန်တဲ့တပ်ဖွဲ့တွေကို

ဆက်သွယ်ပြီး လုပ်ဆောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး”

စစ်ငြိမ်းနိုင်နှင့် ပန်းရတီဆူးတို့ အားပြိုင်ပွဲကြီးက အန္တရာယ်ရုံ

ပေါ်သို့ဝင်ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။

ပန်းတစ်ပွင့်နီရုံး

သရင်စတိုးဆိုင်ရှေ့လေးတွင် ကားကိုထိုးရပ်ပြီး

“ဆရာလှအောင်တို့အားလုံး အပြင်ကပဲစောင့်နေကြပါ
သူတို့ဘက်က တုံ့ပြန်မှုကြမ်းမှသာ တုံ့ပြန်ကြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ဗိုလ်ကြီး”

“ဝတ်ရည်သရင်ကို ကျွန်တော်ခေါ်လာခဲ့မယ်”

ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင် လိုအပ်တာတွေကို ညွှန်ကြားခဲ့ပြီး သရင်

ယမ်းငွေ့မပြယ်သေးသော ကျည်တစ်ထောင့် ၁၁၅

ဆိုးဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ထဲကိုရောက်တော့ အရင်ကဆိုင်
ထွင်(၅)ယောက်ရှိနေပေမဲ့ ယခု(၄)ယောက်သာတွေ့နေရသည်။

“ဆရာ ဘာများကြည့်ရင်သလဲ ကြည့်ပါ”

“မင်းတို့မမလေးကိုတွေ့ရှင်တယ်”

“ရှင်...ဟို...ဟို...မမလေး”

“ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်...ဧည့်ခန်းဆောင်ကိုလာခဲ့ပါ”

အရောင်းကောင်မလေး စကားမဆုံးခင်မှာ ဝတ်ရည်သင်
ဆွတ်လာပြီး ခေါ်လိုက်သဖြင့် ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင် နောက်မှလိုက်ပြီး
ဝင်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းရှိ ဆိုဖာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့်

“တစ်ခုခုသုံးဆောင်ပါလားဗိုလ်ကြီး”

“နေပါစေ ဝတ်ရည်သဖွင် ကိစ္စလေးရှိလို့လာခဲ့တာပါ”

“ဘာကိစ္စများလဲ”

“မဝတ်ရည်သင်...ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့စေချင်ပါတယ်”

“ကျွန်မကိုဖမ်းတာလား”

“ခေါ်ယူစစ်ဆေးတာပါ”

“ဘာအမှုနဲ့လဲ၊ ရှင့်ဘက်က ဆေး...လှမ်းရေး...ရာရှိ ဆိုတဲ့

အရှိန်နဲ့ ဖမ်းတာဆိုရင်တော့ ဆော်ရီးပဲနော်”

“အပြင်မှာ သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိလူတွေပါပါတယ်၊ မင်းရဲ့ဂုဏ် သိက္ခာကိုပဲပြီး ငါတစ်ယောက်တည်း ဝင်လာခဲ့တာ၊ ရှာဖွေပုံစံနဲ့ ဖမ်း ဝရမ်းပါပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ... လိုက်ခဲ့တာပေါ့၊ တစ်ခုတော့ မေးချင်တယ်”

“မေးနိုင်ပါတယ်”

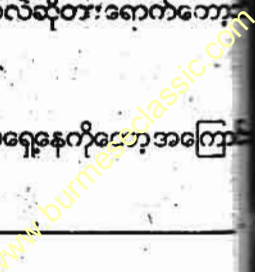
“ဘာအမှုနဲ့ဖမ်းတာလဲ”

“လူသတ်မှု... လူသတ်နှုတ်ပိတ်ဖို့ကြံစည်မှု”

“ဟားဟားဟား... တကယ်ကို ရယ်စရာကောင်းနေပြီ၊ ရှင်ထံ အရာခံဗိုလ်ဇနီးပြောတဲ့စကားနဲ့ဖမ်းမှာလား၊ ဒါကတော့ အရှင်းကြီး ကျွန်မဆိုင်ကကလေးမအတွက် ကူညီပေးတာလေ၊ ဘာသက်အောင် သူ့အစ်ကိုဆိုလို့ လုပ်ပေးလိုက်တာ၊ ဒါဟာ ပြစ်မှုကြီးမှမဟုတ်တာပဲ”

“မင်းဘာတွေကို ကျူးလွန်ထားသလဲဆိုတာ၊ ရောက်ကော့ ရမှာပါ”

“ကျွန်မလိုက်ခဲ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရှေ့နေကိုတော့ အကြောင်း ခြားခွင့်ပြုပါ”

“ခွင့်ပြုပါတယ်”

ဝတ်ရည်သင် သူ့ရှေ့တွင် ရှေ့နေထံသို့ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး
အကြောင်းကြားနေသည်။

“မင်းကိစ္စတွေပြီးပြီဆိုရင် သွားကြရအောင်”

သူမအပေါ်မှ အနွေးအကျီကို ထပ်ဝတ်ပြီး ရှေ့ကနေထွက်လာ
ခဲ့သည်။ သူ့ဆိုင်မှ မိန်းကလေးတွေကို မှာနေသည်။

“မဝတ်ရည်သင်”

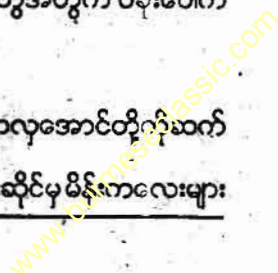
“ပြောပါခိုလ်ကြီး”

“ခုချိန်ကစပြီး သင်စတိုးကို ယူဆီပိတ်ပြီး ရှာဖွေမှုတွေကို
ပြုလုပ်သလို ဒီကမိန်းကလေးတွေကိုလည်း စစ်မေးဖို့ ခေါ်သွားမှာပါ”

“ဘာ...ရှင်တို့ဘက်က သိပ်ကိုလွန်နေပြီထင်တယ်၊ ကိုယ်လုပ်
တဲ့အလုပ်ကိုတော့ တာဝန်ယူရမယ်နော်”

“စိတ်ချပါ ဝတ်ရည်သင် ၊ ခုကိစ္စတွေအတွက် ပရုံးပေါ်က
အပွင့်တွေနဲ့ထပ်ပြီး တာဝန်ယူပါတယ်”

စစ်ငြိမ်းနိုင် အပြင်မှာရှိနေသော ဆရာလှအောင်တို့ကို ဆက်
သွယ်လိုက်ပြီး ရဲမေများနှင့်အတူ သင်စတိုးဆိုင်မှ မိန်းကလေးများ

၁၁၈ နိုင်းမဟာ

ကိုခေါ်ဆောင်သွားကြပြီး ဝတ်ရည်သရင်ကိုတော့ စစ်ငြိမ်းနိုင်တို့
ကားနှင့်ခေါ်ဆောင်လာသည်။

“ဝတ်ရည်သရင်”

“ရှင်ဘာပြောချင်လဲပြောပါ”

“ခင်နှောင်းကို ကျွန်တို့ နယ်စပ်ဂိတ်မှာ ဖမ်းမိထားတာတော့

သိသေးဘူးထင်တယ်”

“ဟင်...”

စစ်ငြိမ်းနိုင်စကားကို ဝတ်ရည်သရင် တကယ်ပင် အံ့အားသင့်
သွားသည်။ ခင်နှောင်းကို တရုပ်ပြည်ဘက်ကို ခြေရာချော့စဉ် နိုင်ငံ
ထဲသို့ ဒါကို စစ်ငြိမ်းနိုင်ဘက်မှ အားရှင်းဖမ်းမိလိုက်တာကို မယုံနိုင်

အောင်ပင်ဖြစ်သွားသည်။ ဝတ်ရည်သင်္ဃာ အတွေးထဲတွင် စစ်ငြိမ်းနိုင်
ပရိယာယ်ဆင်ပြီး ပြောတယ်လို့တွေးမိလိုက်သည်။

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ဘာအမှုနဲ့ဖမ်းကြတာလဲ”

“ခင်နှောင်းကိုဖမ်းတဲ့အမှုနဲ့ဝတ်ရည်သင်္ဃာကိုဖမ်းတဲ့အမှု
အတူတူပါပဲ”

“လုံးဝမပတ်သက်ဘူး၊ ရှင်တို့လိုချင်တဲ့ပုံစံကို သွင်းပြီးမလုပ်
ကြနဲ့နော်”

“စိတ်လေးကိုလျှော့လိုက်ပါ။ မင်းဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ
မင်းကိုယ်မင်း သိနေမှာပါ။ ခိုင်လုံတဲ့သက်သေမရှိဘဲမင်းကိုမဖမ်းဘူး”

“ဘာသက်သေတွေရှိလဲ”

“မင်းပေးလိုက်တဲ့စီးကရက်ဘူးလေ”

“ခင်နှောင်း...”

“ဒီလောက်ဆို မင်းသဘောပေါက်မှာပါ။ ဒီစီးကရက်ဟာ
အဆင့်အမြင့်ဆုံး အဆိပ်ပညာကိုသုံးပြီး စီစဉ်ထားတာ၊ ဒီလိုအဆိပ်
ကျွမ်းကျင်သူငယ်ချင်းကို မင်းသတ်ခဲ့တာပဲမဟုတ်လား”

ဝတ်ရည်သင်္ဃာနှုတ်ဖျားဆီမှ စကားသံလွှဲသပ်ပြီးထွက်ပေး

ဘခြင်းမရှိတော့ပေ။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်းပင်မဟုတ်
ဘူး။ စစ်ငြိမ်းနိုင် ၏ ဖမ်းဆီးမှုထဲက လွတ်မြောက်နိုင်ဖို့မလွယ်ကူ
တော့ဘူးဆိုတာလည်း ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်လိုက်တော့၏။

“တိ...တိ...တိ...”

ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင် ထံ ဖုန်းလာတာကြောင့် နားထောင်လိုက်
သည်။ သင်္ဃန်းတော်တွင် ကျန်ခဲ့သော ဆရာကြီးကိုကြီးဆီမှ ဖြစ်နေ
သည်။

“ဟလို...”

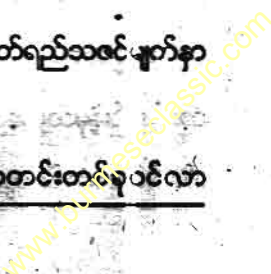
“x x x x x x x x”

“x x x x x x x x x x x x x x x x x x”

“ကောင်းပြီ ဆရာကြီး... ဓမ္မာရုံတာတွေကိုခိုင်ခိုင်လုံလုံ
အထောက်အထားယူပါ။ ဆောင်ရွက်စရာရှိတာတွေကို ဆက်ဆောင်
ရွက်ပါ”

ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင် ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ဝတ်ရည်သင်္ဃန်း နှုတ်နာ
လေးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းအတွက် စိတ်မကောင်းစရာသတင်းတစ်ခုပင်လျှာ

တယ်”

ဝတ်ရည်သရင် မျက်လုံးဝိုင်းလေးဖြင့် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ
ကြည့်နေသည်။

“မင်းစတိုးဆိုင်ရဲ့လျှို့ဝှက်အခန်းတစ်ခုကိုရှာဖွေတွေ့ခဲ့ပြီ
ဝတ်ရည်သရင်”

“ဘာ...”

“မင်းအပါအဝင် (၃)ယောက်ပဲသိခဲ့တဲ့အခန်းကိုရှာဖွေတွေ့ခဲ့
လို့အံ့ဩနေလား”

ခင်နှောင်းဆီမှ လျှို့ဝှက်အခန်းကို သိနိုင်စရာမရှိဘူးဆိုတာ
ဝတ်ရည်သရင်ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်သည်။ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့ ခင်နှောင်းထိုလျှို့ဝှက်အခန်းကိုဘယ်နည်းနဲ့မှမသိနိုင်သလို
ဆိုင်တွင်ရှိနေကြသူတွေလည်းမသိနိုင်၊ သိနိုင်သော (၃)ယောက်ထဲမှ
တစ်ယောက်ယောက်သစ္စာဖောက်မှသာ သိနိုင်မှာဖြစ်သည်ဟု
ဝတ်ရည်သရင် ယုံကြည်သည်။ သိထားသော (၃)ယောက်မှာ
ဘယ်နည်းနဲ့မှသစ္စာဖောက်မယ့်သူတွေမဟုတ်၊ သူတို့ကဝတ်ရည်သရင်
၏ခေါင်းဆောင်တွေပင်ဖြစ်သည်။ တကယ့်ကို မယုံကြည်နိုင်သော

တိစ္ဆာပင်ဖြစ်သည်။

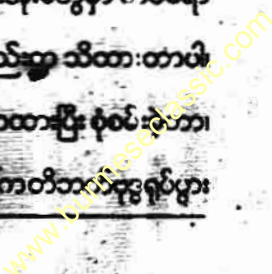
“စဉ်းစားရ ကျုပ်သွားပြီလား ဝတ်ရည်သင်္ဃင်၊ သိထားတဲ့ထဲက
ဖောက်ထွက်လာတာတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကိုယ်တိုင်ဖော်လိုက်
တာပါ”

“ရှင်...”

“မင်းဆီကို ငါ့ရောက်လာတုန်းက သတိထားမိတာပါ။ ဧည့်ခန်းမ
ခွဲနောက်မှာ လျှို့ဝှက်အခန်းရှိတယ်။ ဒီအခန်းကိုတော့ အားလုံးသိ
ထားတဲ့အခန်းပါ။ အဲဒီအခန်းထဲကနေ (CCTV) ကင်မရာထဲက လှုပ်
ရှားမှုတွေကို ကြည့်နေမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်”

“ဆိုင်ထဲမှာ (CCTV) ကင်မရာတွေ တပ်ထားတာကို ရှင်ကို
ခင်နောင်းပြောပြတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဝတ်ရည်သင်္ဃင် စုံထောက်တစ်ယောက်အတွက် ဒီလောက်
တော့ မညံ့ပါဘူး။ နံရံမှာ ကပ်ထားတဲ့ အလှပန်းအိုးတွေမှာ ကင်မရာ
တပ်ထားတယ်ဆိုတာ မင်းဆိုင်ရောက်ကတည်းက သိထားတာပါ။
ဒီပေမဲ့ ဒီထက်အရေးကြီးတဲ့နေရာကိုပဲ အဓိကထားပြီး စုံစမ်းခဲ့တာ။
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ။ ဧည့်ခန်းဘုရားခင်ပေါ်ကတိဘက်ထွက်ရုံပေး

တော်လေးကို သတိထားမိလိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း မသကာဖြစ်
တာနဲ့ ဘုရားဖူးသလိုနဲ့ ကပ်ပြီးကြည့်တော့ လျှို့ဝှက်လှုပ်တစ်ခု
အသွင်ပုံစံကိုပေါက်နေခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် ခုတော့ တိဘက်ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား
တော်လေးကနေ မင်းရဲ့လျှို့ဝှက်ခန်းကိုဖွင့်လို့ရသွားခဲ့တာပဲ”

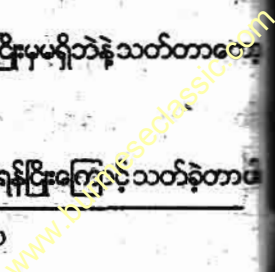
“ရှင် သိပ်ပြီးတော်ပါတယ်”

“ဒီအခန်းထဲမှာ အဆင့်မြင့် အဆိပ်တွေကို ပြုလုပ်တဲ့ဓာတု
ဗေဒ ပစ္စည်းတွေ အစုံအလင်ကိုတွေ့ခဲ့တယ်လို့ သတင်းရောက်လာ
ပါပြီ။ ဓာတ်ခွဲခန်းကနေ အဖြေထွက်ရင်တော့ မင်းရဲ့သတ်ဖြတ်မှုတွေကို
ဖော်ထုတ်လို့ရပါပြီ။ မင်းရှေ့နေနဲ့ ငြင်းမယ်ဆိုရင် ငြင်းလို့ရပါတယ်”

“ကျွန်မ မငြင်းပါဘူး။ ရှင် သူငယ်ချင်း ဝိုင်းကြီးဇော်ထိုက်ကို
လည်း သူ့အကြိုက်ဆုံး ရေမွှေးနဲ့သတ်ခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ ရှင်တို့ဖင်း
ထားတဲ့ ဘသက်အောင်ကို ကျွန်မ နှုတ်ပိတ်ဖို့လည်း သူ့အကြိုက်ဆုံး
စီးကရက်ကို ခင်နှောင်းနဲ့ပေးခိုင်းခဲ့တာပါ”

“မင်းနဲ့ဇော်ထိုက်ကြားမှာ ဘာရန်ငြိုးမှမရှိဘဲနဲ့ သတ်တာတွေ
မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်ဇော်ထိုက်ကို ကျွန်မရန်ငြိုးကြေလို့ သတ်ခဲ့တာမိ

ကျွန်မမောင်လေးကိုမှူးယစ်ဆေးဝါးမှုနဲ့ဖမ်းခဲ့တာကိုဆွေးနွေးလို့မရ
လို့သတ်ခဲ့တာပါ”

“သေသေရာရာစဉ်းစားပြီးတော့မှပြောပါဝတ်ရည်သင်”

“ကျွန်မက ဘာကိုစဉ်းစားရမှာလဲ၊ ဗိုလ်ကြီးဇော်ထိုက်ကို
သတ်ခဲ့တာကိုဝန်ခံပြီးပြီ”

“မင်းဝန်ခံချက်က မပြည့်စုံဘူး၊ ထားလိုက်ပါတော့လေ၊
နောက်ဆက်တွဲတွေကိုနောက်မှဆက်ပြီးစကားပြောကြတာပေါ့၊ ဒီနေ့
ဆာ့ဒီလောက်ပဲစကားပြောကြတာပေါ့”

စစ်ငြိမ်းနိုင်သူသိသင့်တာကိုသိပြီးပြီဖြစ်၍ဝတ်ရည်သင်ကို
ဆစ်ဆေးမေးမြန်းမှုကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ စစ်ငြိမ်းနိုင်အပြင်ကို
ဆုတ်သည်နှင့်ရဲမေ (၂)ဦးဝင်လာပြီးဝတ်ရည်သင်ကိုခေါ်ဆောင်
သွားတော့သည်။ ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ရုံးကနေ ထောင်သို့
ဆောင်ရွက်ရမှာဖြစ်သည်။

စစ်ငြိမ်းနိုင်ထောင်ကိုပို့ဆောင်မည့်ကားနားသို့အတူလိုက်ခဲ့

“ဝိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့မင်းအတွက်အခွင့်အလမ်းကောင်း”

တော့ရှိနေပါတယ်”

“ကျွန်မဆီက ဘာမှထပ်ပြီးရှင်သိခွင့်မရှိတော့ပါဘူး”

“ငါကတော့ မင်းဆီက နောက်ထပ်စကားတွေကို ကြားခွင့်
ဦးမယ်လို့ယုံကြည်နေတယ်”

“အင်းလေ...ရှင်ဘက်က ဘယ်လောက်ထိစွမ်းဆောင်နိုင်မလဲ
ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့၊ တစ်ခုတော့ နောက်ဆုံးပြောခဲ့ပါမယ်
ရှင်ဟာ တကယ်ကိုတော်တဲ့ ခုံထောက်တစ်ယောက်ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဂျိမ်း”

ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်ကိုယ်တိုင် ကားတံခါးကို ပိတ်ပေးလိုက်
သည်။

“ဆရာလှအောင်”

“အမိန့်ရှိပါဗိုလ်ကြီး”

“လုံခြုံရေးကို အထူးဂရုစိုက်သွားပါ”

“စိတ်ချပါဗိုလ်ကြီး၊ လမ်းကြောင်းတွေကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်

စောင့်ကြည့်ပါမယ်”

သမ်းငွေမပြယ်သေးသော ကျည်တစ်ထောင့် ၁၂၇

“သူတို့အင်အားစုတွေဟာ သိပ်ကိုကြောက်စရာကောင်း
သေး၊ ကိုယ့်ဘက်က တစ်ချက်လေးလစ်ဟာ သွားတာနဲ့ အသက်ကို
ဆောင်နတ်ယူနိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဝိုင်းကြီး”

ညနေခင်းမြစ်ကမ်းနံဘေး လမ်းမထက်ပေါ်တွင် ရွေးထ
ကောင်နှင့်လူနှစ်ယောက် ဝင်လုလုနေလုံးကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း
ဘက်ဆီမှ တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်လာသော လေနအေးလေးတွေကို ရှု
နေမိကြသည်။

“တော်တော်လေးတော့ သက်သာသွားပါပြီ”

“ခင်မြတ်နိုးအိမ်ရဲ့ကျေးဇူးပဲဆိုရမှာပေါ့”

“ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ အင်း...တစ်ခု တူးသန်းတာတော့

ထယ်”

“ဘာများလဲ”

“ဒီခွေးနက်လေးဟာ အသက်တော်တော်ကိုပြင်းတယ်၊ သေ

တရားကို အားအင်အပြည့်နဲ့ရင်ဆိုင်ခဲ့တာ”

“ဆိုလိုတာက”

“လူတွေလိုပြောရင် စိတ်ကိုလျှော့မချဘူးလေ”

“သူမသေချင်ဘူးလို့ဆိုလိုတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ အသက်ရှင်ချင်သေးတယ်၊ စေးကုသပေး

တာကို အရမ်းနားလည်နေသလိုပဲ၊ ကျွန်မ တိရစ္ဆာန်တော်တော်

များကို စေးကုပေးခဲ့ဘူးပါတယ်၊ ဒီထဲမှာ ခွေးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး

တော်ကိုလေ့လာမိတယ်၊ ဒီခွေးမှာ ထူးခြားတဲ့အချက်တွေကို တွေ့

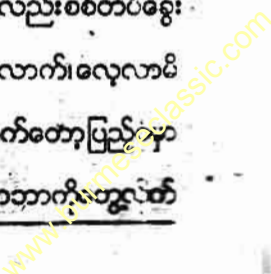
ထယ်”

“ခွေးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း စစ်တပ်ခွေး

တွေနှင့်ရေးစခန်းမှာ နေခဲ့ဘူးတော့ သိသင့်သလောက်၊ လေ့လာမိ

လောက်တော့ရှိခဲ့ပါတယ်၊ ခင်မြတ်နိုးအိမ်လောက်တော့ ပြည့်မှာ

ဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီခွေးလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားတာဘာကိုလည်း

မိလို့လဲ”

“ဒီခွေးနက်လေးရဲ့မျက်လုံးဟာ အရမ်းကိုထူးခြားတယ် မျက်လုံးမျိုးတွေဟာ အရမ်းကိုအပြုံးကြီးတတ်တဲ့မျက်လုံးမျိုးတွေ”

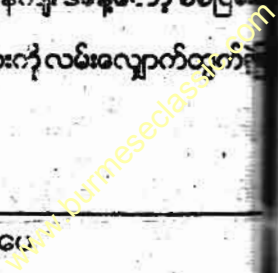
“ခင်မြတ်နိုးအိမ်ပြောတဲ့ ဒီခွေးလေးရဲ့မျက်လုံးကြောင့် သူ့ ကျွန်တော် ကယ်ခဲ့တာပဲဆိုရမယ်။ သွေးအိုင်ထဲမှာ သေအံ့ဆဲဆဲ နေတာတောင် ရုန်းထဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေက အရမ်း အရောင်တောက်နေခဲ့တာ”

“မြစ်လေကအရမ်းကိုအေးလာသလိုပဲနော်”

“အင်း...အေးစက်လာပြီ။ ခင်မြတ်နိုးအိမ်က အပေါ်အကိုးထဲ ပြီးမဝတ်ထားတာဆိုတော့ ရျမ်းနေမှာပေါ့။ သွားကြရအောင်”

သေနတ်ဒဏ်ရာရထားသော ခွေးကလေး၏ ကျန်းမာရေး အတွက် ခင်မြတ်နိုးအိမ်ညနေတိုင်း ခွေးနက်လေးနှင့်အတူ မြစ်ထဲ နံဘေးတွင် လမ်းထွက်ပြီးလျှောက်နေကျ၊ ဒီနေ့တော့ စစ်ငြိမ်း အချိန်ရတာမို့ အတူတူ မြစ်ကမ်းနံဘေးကို လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။

“တစ်ခါတည်းပြန်မှာလား”

“ဗိုလ်ကြီးရော”

“ဒီနေ့ ဂျူတီအားပါတယ်၊ မြို့ထဲမှာ တစ်ခုခုသွားပြီး စားကြ
လားလို့”

“ကောင်းတာပေါ့”

“ဧည့်...ခင်မြတ်နိုးအိမ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဗိုလ်ကြီးလို့ခေါ်မယ့်
အစားစစ်ငြိမ်းနိုင်လို့ခေါ်ပါလား”

“ခေါ်ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်ခေါ်ပေးရမှာပေါ့၊ ဧည့်...ကိုစစ်ငြိမ်းနိုင်”

“ပြောလေ”

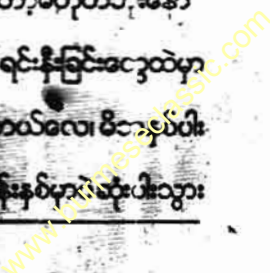
“ကိုစစ်ငြိမ်းနိုင်မှာတခြားငယ်နာမည်ရှိဘူးလား”

“အင်း...ရှိဘူးတယ်၊ မောင်လို့ခေါ်တယ်”

ထိုအမည်လေးကို ခင်မြတ်နိုးအိမ် နှလုံးသားထဲမှာ သိထားခဲ့
သော အမည်ကလေးတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

“မိဘတွေရှိသေးလားဟင်... စပ်စုတာတော့မဟုတ်ဘူးနော်”

“ရပါတယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ရင်းနှီးခြင်းတွေထဲမှာ
သိသင့်သိထိုက်တဲ့ဘဝကလေးတွေ ပါဝင်ကြတယ်လေ၊ မိဘနှစ်ပါး
ကတော့မရှိကြတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော် (ခ) ကနီးနှစ်မှာပဲ မိဘနှစ်ပါးသွား

တယ်။ ဇေဇေတော့တိုက်ပွဲတစ်ခုမှာ ကျသွားတယ်။ မေမေကတော့
ကျွန်းဘရောကြောင့် ဆုံးပါးသွားတယ်”

“ကိုစစ်ငြိမ်းနိုင်ဖခင်က တပ်မတော်သားပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဇေဇေဆုံးတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်နဲ့လေ
မွှေးရှင်းကတော့မရှိပါဘူး။ တစ်ယောက်တည်းမွှေးခဲ့တာ။ ဆယ်တန်း
အောင်ပြီး စစ်ထဲဝင်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ထောက်လှမ်းရေးတပ်တို့
ရောက်ခဲ့တာပဲ။ ဘာမှသိပ်ပြီးမှတ်သားစရာမရှိပါဘူး”

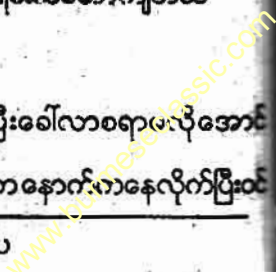
စစ်ငြိမ်းနိုင် တစ်စုံတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်လိုက်တယ်ဆိုတာကို
သဘောပေါက်မိလိုက်သည်။ ဘာကြောင့် အတိတ်တစ်ခုက အမှတ်
တရကိုမမှတ်လိုက်သလဲဆိုတာတော့မပြောတတ်တော့။

“ဟိုဆိုင်လေးက လူလည်းသန့်တယ်။ စားသောက်ရတာ
လည်းအဆင်ပြေတယ်။ ဘယ်လိုသဘောရလဲခင်မြတ်နိုးအိမ်”

“ကျွန်မလည်းဒီဆိုင်လေးကိုအရမ်းသဘောကျတယ်”

“ဒါဆိုဝင်ကြရအောင်”

ခွေးနက်ကလေးမှာ ကြိုးဆွဲပြီးခေါ်လာစရာမလိုအောင်
လိမ္မာသည်။ သူတို့ရှေ့ကဝင်၊ ခွေးလေးက နောက်ကနေလိုက်ပြီးဝင်

လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ထဲတွင် စားပွဲခိုင်း (၅) ခိုင်းလောက်ပဲလှူရှိပြီး တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းနေသည်။

“သောက်တတ်ရင်မှာနော်၊ ကျွန်မကို အားမနာနဲ့”

“သောက်တတ်တာတော့ သောက်တတ်တယ်၊ ကြိုက်တော့

ကြိုက်ဘူး။ စားဖို့လာတာလေ၊ စားစရာပဲမှာကြတာပေါ့

နှစ်ယောက်သား စားချင်တာတွေကိုမှာပြီး စကားသံတွေက

ကတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ခင်မြတ်နိုးအိမ်ရင်ထဲတွင်ပြောချင်သော

စကားတွေ၊ မေးချင်သောစကားတွေက ပြည့်တင်းနေပေမယ့်

အပြင်ကိုထွက်မလာနိုင်ပေ။

“ခင်မြတ်နိုးအိမ်ရောမိဘတွေရှိသေးလား”

“မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်မ (၁၀) နှစ်သမီးအရွယ်မှာ အသတ်ခံခဲ့

ရတယ်

“ဟာ...”

“ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါသတ်တယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်

တွေ့ခဲ့ပါဘူး။ တွေ့တဲ့သူတွေပြောတာတော့ သူပုန်တပ်ဖွဲ့တစ်ခုက

သတ်ဖြတ်သွားကြတာ။ သူတို့လက်ထဲမှာ သေနတ်ကိုင်ထားပြုဆိုရင်

အာဏာရှင်ကြီးတွေလို သတ်ချင်တိုင်း သတ်ခဲ့ကြတော့ ကျွန်မတို့
ပြည်သူတွေအတွက် သူပုန်တွေရဲ့လုပ်သမျှကို ရင်စည်းခံပြီး ဘဝတို့
ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရတာပါ။ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်ဘဝနဲ့ပြေးလွှားခဲ့ရတဲ့နေ့
ရက်တွေကို ပြန်ပြီးတောင်မတွေးချင်ပါဘူး”

“ခု...မင်းအဖေဆိုတာကရော”

“ကျွန်မကို လူယုတ်မာတစ်စုရဲ့လက်ထဲကနေ ခေါ်ယူပြီးဇွေ
စားခဲ့တာပါ”

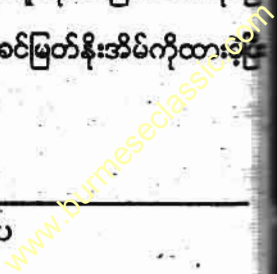
“ဪ...”

ခံစားချက်တွေရောယှက်ပါဝင်လာသော ခင်မြတ်နိုးအိမ်ကို
ပြန်ပြီးခံစားမှုတွေ မဖြစ်စေချင်တာကြောင့် စကားလမ်းကြောင်း
ပြောင်းဖို့စဉ်းစားလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင်

“ဝုတ်...ဟင်...ဟာ...”

ခွေးနက်ကလေးဟောင်သံနှင့်အတူ ဆိုင်အပြင်ဘက်ကိုဖြေ
ထွက်သွားသောကြောင့် စစ်ငြိမ်းနိုင်... ခင်မြတ်နိုးအိမ်ကိုထားခဲ့ပြီး
အပြင်ကိုထွက်ပြီးလိုက်လာသည်။

“နက်...နက်ကျော်”

ခွေးနက်လေးကိုလှမ်းပြီးအော်ပေမဲ့မရ... ကားတစ်စီးနောက်ကို ပြေးလိုက်နေသည်။ စစ်ငြိမ်းနိုင်နောက်ကနေပြေးလိုက်ပေမယ့်မမိနိုင် တော့သောကြောင့်ရပ်နေလိုက်သည်။

“ကိုစစ်ငြိမ်းနိုင်...ဘာဖြစ်တာလဲနက်ကျော်ရော..”

“ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာတော့မပြောတတ်ဘူး၊ နတ်ကျော်တော့ ကားတစ်စီးနောက်ကိုပြေးပြီးလိုက်သွားတယ်”

“ဒါ...ဒါ...ထူးခြားတယ်”

“ထူးခြားတာထက်နက်ကျော်အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်”

“ရှင်...ဒါဆိုဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ခင်မြတ်နိုးအိမ်...သွားကြမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“နတ်ကျော်လိုက်သွားတဲ့လမ်းကြောင်းကိုခြေရာခံပြီးလိုက်မှ ဖြစ်မယ်”

“အင်း...အင်း...”

ရပ်ထားသော ကားဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လေးပြန်လာကြပြီး နက်ကျော်နောက်ကိုလိုက်ခဲ့ကြတော့သည်။

နေရာတော်တော်များများကို လိုက်လံရှာဖွေပေမဲ့ အရိပ်
အယောင်ပင် မတွေ့ရသဖြင့် နက်ကျော်အတွက် စိုးရိမ်စရာအခြေ
အနေသို့ရောက်နေခဲ့ကြသည်။

“သူလိုက်သွားတဲ့သူဟာသူ့သခင်နဲ့ပတ်သက်နေမယ်ထင်
တယ်”

“သေချာသလောက်ပဲ၊ ရှေ့ဆက်မောင်းရင် ဘယ်ကိုရောက်နိုင်
သလဲ ခင်မြတ်နိုးအိမ်”

“အင်္ဂလိပ်စေတနာစစ်သင်္ချိုင်းတစ်ခုကိုရောက်မယ်”

“ဒီကိုပဲ သွားကြည့်မယ်”

နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်နဲ့အတူ အင်္ဂလိပ်စစ်သင်္ချိုင်းဟောင်း
ဆီကိုမောင်းဝင်လာခဲ့သည်။

“ဝူး... ကျွီး...”

“ကိုစစ်ငြိမ်းနိုင်ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သေနတ်သံလိုလို ခွေးဟောင်းသံလိုလို ကြားနေရတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်တယ်... ဒီခွေးဟောင်းသံက နက်ကျော်ဖြစ်နိုင်

သံ

ကားကိုဆက်ပြီးမောင်းတော့ဘဲ ရပ်ထားကာ ခြေလျင်
လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဒိုင်း...”

“ဟာ...”

သေနတ်သံကြောင့် စစ်ငြိမ်းနိုင်နှင့်ခင်မြတ်နိုးအိမ်တို့ နှစ်
ယောက်ဘေးရှိ တာပီဟာဟောင်းပုံကြီးနားသို့ကပ်ပြီးနေလိုက်ကြ
သည်။

“ရောက်...”

စစ်ငြိမ်းနိုင်သေနတ်ကိုအသင့်အနေအထား ပြင်ထားလိုက်
ပြီးအခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟို...ဟိုမှာနက်ကျော်”

နက်ကျော်နောက်သို့သေနတ်သမား(၂)ယောက် ပြေးလိုက်
လာနေတာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ နက်ကျော်မှာ စစ်ငြိမ်းနိုင်တို့ရှိသော
နေရာဆီသို့အပြေးကလေးလာနေတာကြောင့်

“နက်ကျော်ဒီကိုလာ”

“ဝုတ်...”

နက်ကျော်သူတို့နားသို့အပြေးကလေးရောက်လာသည်နှင့်

“ခင်မြတ်နိုးအိမ်ရေ... ဒီနှစ်ယောက်ကိုခွဲပြီးရှင်းမှဖြစ်မယ်”

“တူန့်မတစ်ယောက်ကိုတာဝန်ယူမယ်”

ဖြစ်ပျံ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊စောင့်ကြည့်လိုက်” ဒုက္ခ

နှစ်ဦးသားတစ်ဖက်စီကိုခွဲထွက်လိုက်ပြီးနောက်မှလိုက်လာ
သောနှစ်ယောက်ကိုအသင့်စောင့်နေလိုက်သည်။နက်ကျော်မှာတစ်
ဖက်ရန်သူတွေကိုမြင်သာအောင်အယောင်ပြလိုက်သဖြင့်

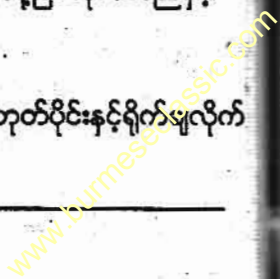
“ဟိုမှာခွေးစုတ်...သေဖို့သာပြင်တော့”

“ဖြောင်း...အီး...ဟင်...”

နက်ကျော်ကို မဲပြီးလိုက်လာသော နှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်
ယောက်ကတော့ ဝိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင် လက်ချက်ဖြင့် ခွေကျသွားချိန်
တွင်နောက်တစ်ယောက်မှာ သူ့ကိုတိုက်ခိုက်ဖို့ပြင်လိုက်သည်နှင့်

“ဒုတ်...အီး...အီး...”

ခင်မြတ်နိုးအိမ် အသင့်တွေ့သော တုတ်ပိုင်းနှင့်ရိုက်ဖျက်လိုက်
သည်။နှစ်ယောက်လုံးမှောက်သွားတော့မှ

“ချောက်...”

ဘေးမှတိုင်နှင့်တွဲပြီးလက်ထိတ်ခတ်ထားလိုက်ရသည်။

“ဟို...ခွေးလိုက်တဲ့ (၂)ကောင် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။

ခွေးတောင် မသတ်နိုင်တဲ့ကောင်တွေ၊ဘာမှ အသုံးမကျဘူး
တာက...”

အသားနီစပ်စပ် တရုပ်မျက်နှာနှင့်လူတစ်ယောက် ဒေါသ
မျက်နှာနှင့်တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့လက်ထဲတွင်သေနတ်ကို ကျစ်ကျစ်
မိအောင်ဆုပ်ကိုင်ထားပြီးနက်ကျော်ကိုသဲကြီးမဲကြီးပစ်ရှာနေလေသည်။

“ဝုတ်...ဝုတ်...ဂီး...”

“ခွေးဝုတ်...မင်း...မင်း...သေစမ်းကွာ”

“ဒိုင်...ဝေါင်း...ဂီး...”

“နက်ကျော်”

ထိုလူလှမ်းပြီးပစ်လိုက်သောသေနတ်ကျည်မှာနက်ကျော်ကို
မွတ်သာသီကာလေးကပ်ထွက်သွားသည်။နက်ကျော်ကသဲကြီးမဲကြီး
ပစ်ထိုလူကိုကိုက်ခဲနေသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် သေနတ်နှင့်ပစ်ရန် ကြိုးစား၍ ဘဲတော့

စစ်ငြိမ်းနိုင်ထိုလူလွင့်ကျနေသော သေနတ်ကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး

“နက်ကျော်...တော်တော်”

“မင်း...မင်း...”

“ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ ခင်ဗျားကောင်းကောင်းသိနေ
မှာပေါ့အေးအေးဆေးဆေးလိုက်ခဲ့တော့”

“ဘာကွ...ငါကဘာလို့မင်းခေါ်တိုင်းလိုက်ရမှာလဲ”

“မင်းဘာကြောင့်လိုက်ရသလဲဆိုတာကို မင်းကိုယ်မင်း
မသိဘူးနဲ့တူထယ်”

“ငါဘာမှမသိဘူး”

“မင်းလိုလူစိတ်မရှိတဲ့ကောင်တွေကိုခွေးကတောင်သိတယ်
ဒါစကားတွေသိပ်အများကြီးမပြောတတ်ဘူးလူစိကိုမ်း”

“ငါ့ကိုမင်းဖမ်းလို့ရမယ်ထင်နေလား”

“ဟားဟားဟား...မင်းတို့ကောင်တွေကဥပဒေကိုလေးစားမှု
မရှိကြတာပဲ၊မင်းတို့လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့မရတော့ဘူး”

“ဟဲ့...ဟင်...ဖြောင်း...အား...”

စစ်ငြိမ်းနိုင်လတ်ထဲက သေနတ်ကိုလူစိကိုမ်းအမှတ်တမဲ့လုယူ

ကြီးတားပေမဲ့မရလိုက်၊ စစ်ငြိမ်းနိုင်စေ၊ တုံ့ပြန်မှုအရမ်းကိုမြန်သန်တာ
ကြောင့် နှာရိုးကိုလက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်သဖြင့် သွေးများစီးယိုကျလာ
နေသည်။

“မင်း...မင်း...ငါ့ကို”

“စကားတော်တော်များတဲ့ကောင်ပဲ...ကဲကွာ”

“ခွပ်...အင့်”

ဒီတစ်ခါတော့ လူဝီဂျိမ်းထံမှ စကားသံပင်ထွက်မလာနိုင်
တော့ပေ။ စစ်ငြိမ်းနိုင်မှ သက်ဆိုင်ရာနယ်မြေစခန်းကို အကြောင်း
ကြားပြီး လဲကျနေသော လူဝီဂျိမ်းကို ဆွဲထူပြီးဘေးတွင်ကပ်ထား
လိုက်သည်။

“တိ...တိ...တိ...”

လူဝီဂျိမ်းအိတ်ကပ်ထဲမှ ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် ကောက်ယူပြီးနား
ထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို...”

ရှင်...ရှင်...ဘယ်သူလဲ...ဂျိမ်းရော”

“ဂျိမ်းက အနားယူနေတယ်”

“သူ့ကိုခုချက်ချင်းဖုန်းပေးလိုက်”

“ဘယ်သူလို့ပြောလိုက်ရမလဲ”

“မင်းသိစရာမလိုဘူး”

“စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး၊ မင်းပြောတဲ့စကားတွေကိုလူဝီဂိုင်းနားထောင်လို့မရသေးဘူး”

“ဟင်...”

တစ်ဖက်မှ စစ်ငြိမ်းနိုင် စကားဆုံးသည်နှင့် ဖုန်းချက်ချင်းပိတ်လိုက်သည်။ စစ်ငြိမ်းနိုင်ကတော့ ထိုအမျိုးသမီး အသံကိုကောင်းစွာမှတ်မိနေသည်။ ပန်းရတီဆူးပင်ဖြစ်သည်။

နယ်မြေခဲခဲနန်းမှ ခဲနန်းပျူးနှင့်အထူးတပ်ဖွဲ့မှ ဆရာလှအောင်တို့ရောက်လာကြပြီး ဖမ်းဆီးထားသူတွေကိုခေါ်ဆောင်သွားကြတော့သည်။

ကလေးများ ပြုစုပျိုးထောင်သော ကျောင်းကလေး တစ်
ကျောင်းတွင်ကလေးသူငယ်အလွှာပေါင်းစုံကိုရင်ခွင်ပိုက်ပျိုးထောင်
နေသောကြောင့်ကလေးသူငယ်ရာနှင့်ချီပြီးတက်နေသောကျောင်း
ဆင်ဖြစ်သည်။

ထိုကျောင်းတွင် မြန်မာဆရာ၊ ဆရာမများအပြင် နိုင်ငံခြား
(NGO) အဖွဲ့တွေမှ ဆရာ၊ ဆရာမတွေပါ သင်ကြားပေးနေသော
ကျောင်းတစ်ကျောင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုကျောင်းလေးမှာ အ ခိုးရပိုင်

www.burmeseclassic.com

မဟုတ်၊ အပြင် (NGO) လူမှုအဖွဲ့အစည်းတွေက ဖွင့်လှစ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောင်း၏လုံခြုံရေးကို ငြိမ်းချမ်းရေးယူထားသော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က နေတာဝန်ယူထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုထိုကျောင်းလေးကို အသိသော လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှ အနကြမ်းဝင်စီးထားကြသည်။

“ဗိုလ်ကြီး... ဘယ်လိုဆက်ပြီးဆောင်ရွက်မလဲ”

“ဆရာလှအောင်... ကျောင်းဝင်ပေါက်၊ ထွက်ပေါက် အားလုံး ပိတ်ဆို့ထားပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြီးပါပြီ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးတပ်ဖွဲ့တွေကလည်း ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်နေကြပါတယ်”

“ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်တာကိုတော့ ကြိုဆိုပါတယ်၊ တစ်ခုခု သိထားရမှာက တိုက်ရိုက်ညွှန်ကြားချက်ကိုတော့ လိုက်နာရမယ်”

“အားလုံးပြောပြထားပြီးပါပြီ ဗိုလ်ကြီး”

“လူကြီးတွေဆီက ညွှန်ကြားချက်ကိုစောင့်နေတယ်။ ဘက်က ဆက်သွယ်မှုရတာနဲ့ ချက်ချင်း အကြောင်းကြားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝစ်ငြိမ်းနိုင် အနီးကပ် ကွပ်ကဲရေးစခန်းဆီသို့လျှောက်လာခဲ့

“ဆရာမြင့်-ဘာထူးသေးလဲ”

“ထူးခြားမှုကတော့ မရှိသေးဘူး ဝိုလ်ကြီး”

“ကျောင်းထဲမှာ ကလေးသူငယ်အင်အားနဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမ အင်အားကို သိချင်တယ်”

“ကလေးသူငယ်တွေက (၅၀၀) နီးပါးရှိပါတယ် ဝိုလ်ကြီး၊

ဆရာမက (၃၀) ကျော်ရှိတယ်၊ ပြင်ပနိုင်ငံတွေက ဆရာ၊ ဆရာမ ခန့်လည်းရှိနေတယ်”

“အထဲဘက်က ဘာမှ သတင်းမရသေးဘူးပေါ့”

“မရသေးဘူး ဝိုလ်ကြီး၊ အပြင်ကနေ ခန့်မှန်းသလောက်က သွားကောင်တွေအင်အား (၂၀) လောက်နဲ့ လက်နက်အပြည့်အစုံ

“ကျောင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မြေပုံ ရပြီလား”

“သွားယူခိုင်းထားပါတယ် ဝိုလ်ကြီး”

“သူတို့စပြီး အနကြမ်းဝင်စီးတာ ရုစိဘယ်နှင်နာနီလောက်ရှိ

သွားပြီလဲ”

“မနက် (၁၀:၀၀)နာရီကနေ သတင်းရတာပါ။ နှစ်နာရီနီးဖိ
တော့ရှိနေပြီ”

နှစ်နာရီကြာမြင့်တဲ့အထိ အဆက်အသွယ်မလုပ်ခြင်းကြောင့်
ကျောင်းထဲတွင် တစ်ခုခုကို စီစဉ်နေပြီဆိုတာကို သဘောပေါက်လို့
သည်။

“မိုင်းတွေ ဆင်ထားလောက်ပြီ”

“ဟင်...ဒုက္ခပဲ။ ကလေးတွေအတွက် အန္တရာယ်အရမ်းကိုကြီး
နေပြီဗိုလ်ကြီး”

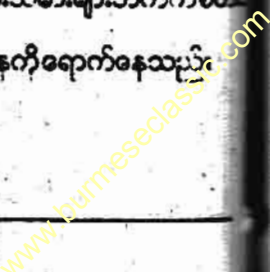
“ကျုပ်တို့ဘက်က ကိုင်တွယ်တာ မှားယွင်းသွားတာနဲ့ အပြစ်
ကလေးတွေ ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်”

“ဒီကောင်တွေ တစ်ခုခုတောင်းဆိုမှာတော့ သေချာတယ်”

ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်သည် အနကြမ်းသမားများဘက်က စောင့်
ပြီး လှုပ်ရှားချိန်ကို စောင့်ရမည့် အခြေအနေကို ရောက်နေသည်။

“ဗိုလ်ကြီး...ဗိုလ်ကြီး...”

“ဆရာလှအောင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျောင်းထဲကကလေးငယ်တစ်ယောက်ထွက်လာနေတယ်”

“ဟင်...”

ကလေးငယ်လေးမှာကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုတွေနှင့်ငိုယိုကာ ထွက်လာနေသည်။

“ဆရာလှအောင် ကျောင်းနဲ့အနီးဆုံးပစ်မှတ်နားထိရောက်အောင်ချဉ်းကပ်ထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ငိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်သည် ကလေးငယ်ဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားလိုက်သည်။

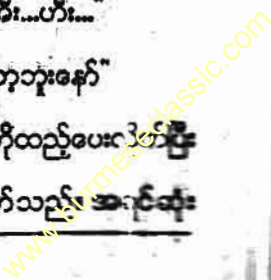
“သား...မငိုနဲ့လာလား...”

ကလေးကိုစစ်ငြိမ်းနိုင်ပွေ့ချိပြီးခေါ်လာခဲ့သည်။ ကလေးလက်ထဲတွင် ဝိစိဒီအစွေတစ်ချပ်ပါကိုင်လာသည်။

“သား...သားကိုဒါပေးခိုင်းလိုက်တယ်...အီး...ဟီး...”

“သား...မငိုနဲ့၊ ဘာမှကြောက်စရာမရှိတော့ဘူးနော်”

ဆရာလှအောင် လက်ထဲ ကလေးငယ်ကိုထည့်ပေးလျက် ငြိမ်းပေးလိုက်သော ဝိစိဒီအစွေကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အရှင်ဆုံး

ကလေးတွေကို ခန်းမတစ်ခန်းထဲတွင် စုထားတာကိုရိုက်ပြပြီး ဆရာ၊
 ဆရာမတွေကို ကလေးငယ်တို့၏ရှေ့ထိုင်ခုံများတွင် လက်နောက်ပြန်
 ကြိုးတုပ်ပြီး ထိုင်ခိုင်းထားတာကို ရိုက်ပြထားသည်။ ပြီးတော့မှ
 ဗျက်နှာဆုံးအနက် စွပ်ထားသော ခေါင်းဆောင်လုပ်သူမှ ကလေး
 ငယ်တစ်ယောက်နှင့် ဆရာမ တစ်ယောက်ကိုခေါ်လာပြီး သူ့ရှေ့တွင်
 ဒူးထောက်ခိုင်းကာ..

“ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ကို ဝင်ပြီးတိုက်ခိုက်ဖို့ကို စဉ်းစား
 မနေနဲ့၊ ရမည်နေရတဲ့ ကလေးတွေရဲ့အသက်တွေကို နှမြောရင် ကျုပ်
 တို့တောင်းဆိုတဲ့အချက်တွေကို သေသေချာချာစဉ်းစားပါ။ ခင်ဗျားတို့
 ဇင်ထားတဲ့ ကျုပ်တို့လူတွေကို ပြန်ပြီးလွှတ်ပေးမယ်ဆိုရင် ခုဒိမ္မာရှိနေ
 တဲ့သူအားလုံးရဲ့အသက်တွေကို အာမခံတယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်တော့
 တစ်ယောက်မှ ကျန်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင် စဉ်းစားဖို့
 နောက်ထပ် အချိန် မိနစ် (၃၀) ရမယ်။ စဉ်းစားပြီးတာနဲ့
 ခုနီး x x x x x x x x ကို ဆက်သွယ်လိုက်ပါ”

တစ်ခက်မှ ရိုက်ကူးထားသော ဝီစီဒီခွေမှာ ဘာမှ သပ်ပြီးမတွေ့
 ရတော့ဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ဗိုလ်ကြီးကလေးမိဘတွေနဲ့အရပ်သားတွေရော၊ သတင်း သမားတွေပါအများကြီးရောက်နေကြပြီ”

“ဆရာကြီးကိုကိုကြီး၊ သူတို့တွေကိုအတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းထားပါ။ စုချိန်မှာ ရှုပ်ထွေးလို့ မရသေးဘူး။ သူတို့တောင်းဆိုချက်တွေကို လူကြီးတွေနဲ့ညှိရမယ်”

ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်သည် အကြမ်းဖက်အဖွဲ့မှ ပေးပို့လိုက်သော အခွေကိုယူပြီး အရေးပေါ်အခြေအနေအတွက် လူကြီးတွေနဲ့ တွေ့ဆုံရန် ထွက်ခဲ့သည်။ ပြည်နယ်ဝန်ကြီးချုပ်၊ တိုင်းမှူး၊ လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ်တွေနှင့် တိုင်းရင်းသားကိုယ်စားလှယ်လူကြီးတွေစုံညီ စွာရှိနေကြသည်။ အချိန်က မိနစ် (၃၀) သာရတာကြောင့် လူကြီး အားလုံး မှ ဖမ်းဆီးထားသောသူတွေကို ပြန်လွှတ်ပေးပြီး အပေး အယူလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

“ဒီမှာရောက်နေတဲ့ လူကြီးများအားလုံး ကျွန်တော့်ကို နောက် ထပ်အချိန် မိနစ် (၃၀) လောက်အချိန်ပေးစေချင်ပါတယ်”

“ငါတို့ဘက်က အချိန်ပေးလို့မရဘူးလေ၊ သူတို့ဘက်က ခုတ်ထားတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နောက်ထပ်အချိန်တိုးနိုင်အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်”

“ကောင်းပြီ... ခုစစ်ဆင်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး တာဝန်တွေ အားလုံးဝိုက်ကြီးကိုလွှဲပေးလိုက်မယ်၊ ကြိုးစားပါ၊ ကျုပ်တို့လူကြီးတွေ ရဲ့သဘောထားကိုသိပြီပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးကြိုးစားကြည့်ပါမယ်၊ သွား ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဝိုက်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်”

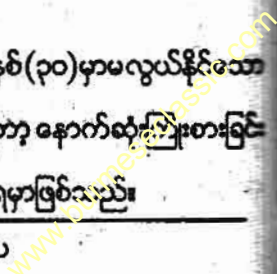
“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါရဲချုပ်ကြီး”

“ကျောင်းထဲမှာ ရှိနေကြတဲ့ ကလေးတွေရော၊ ဆရာ၊ ဆရာမ တွေအားလုံးတစ်ယောက်မှ အထိအခိုက်မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“စိတ်ချပါရဲချုပ်ကြီး”

“သွားနိုင်ပါပြီ”

ဝိုက်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင် နောက်ဆုံးမိနစ် (၃၀) မှာမလွယ်နိုင်သော ဆီလုပ်ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက်တော့ နောက်ဆုံးကြိုးစားခြင်း ဆီလုပ်သည်မှာ ပြည့်နှင့်ဖြတ်ကျော်ရမှာဖြစ်သည်။

ယမ်းငွေမပြယ်သေးသော ကျည်တစ်ထောင့် ၃၀၀ ၁၅၁

“ဗိုလ်ကြီးအခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

“လူကြီးတွေကတော့ သူတို့တောင်းဆိုချက်တွေကိုလက်ခံဖို့
ညွှန်ကြားလိုက်ပြီ”

“ဟာ..”

“ဒီလိုကောင်တွေရဲ့တောင်းဆိုချက်ကိုလိုက်လျောပေးရတာ
အသည်းအနာဆုံးပဲဗိုလ်ကြီး”

“နောက်ဆုံးရွေးချယ်ခွင့်တော့ပေးလိုက်ပါတယ်”

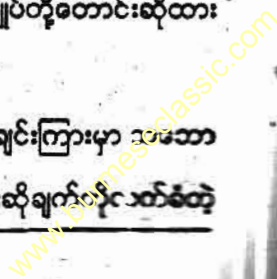
“ဘယ်လိုလဲဗိုလ်ကြီး”

“ကျုပ်တို့အနေနဲ့ အနကြမ်းသမားတွေဆီက နောက်ထပ်
အချိန်မိနစ်(၃၀) ထပ်ပြီးရမယ်ဆိုရင်တော့ ကြီးစားကြည့်တာပေါ့”

စစ်ငြိမ်းနိုင်သည် အနကြမ်းသမားတွေပေးထားသော ဖုန်း
နံပါတ်အတိုင်းဆက်ပြီးခေါ်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်၊ ကျုပ်တို့တောင်းဆိုထား
တာတွေကိုစဉ်းစားပြီးပြီလား”

“စဉ်းစားပြီးပါပြီ၊ လူကြီးတွေအချင်းချင်းကြားမှာ သဘော
ထား ကွဲလွဲနေကြတယ်၊ ခင်ဗျားတို့တောင်းဆိုချက်ကိုလက်ခံတဲ့

၁၅၂ **နိုင်းပဟာ**

ဘက်ကတော့များပါတယ်”

“သတင်းကောင်းပါပဲ”

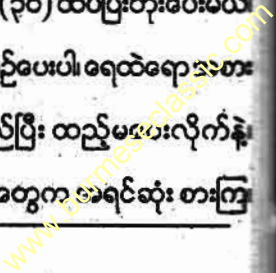
“တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့ကို နောက်အချိန် ထပ်ပြီးတော့ ပေးစေချင်တယ်”

“ခင်ဗျား...ဘာဉာဏ်များဦးမလို့လဲ”

“ဉာဏ်များလို့မရနိုင်ပါဘူး။ ကားလေးတွေရဲ့အသက်က ခင်ဗျား တို့လက်ထဲကနေ ဘယ်လိုမှ လုယူလို့မရဘူးဆိုတာကို သဘောပေါက် ပါတယ်။ အခုတောင်းဆိုရတာက လူကြီးတွေစီက ဆုံးဖြတ်ချက် နိုင်စာအောင်လို့စောင့်ခိုင်းတာပါ။ ခင်ဗျားတို့အတွက် အကျိုးမယုတ် ဝါဘူး။ ဇမ်းထားတဲ့သူတွေကို ချက်ချင်းလွှဲပေးနိုင်အောင် စီစဉ် ပေးမှာပါ”

“ခင်ဗျားတို့စကားကို ယုံလို့ရတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ

ထော့သုံးပေးလိုက်မယ်။ နောက်ထပ်မိနစ် (၃၀) ထပ်ပြီးတိုးပေးမယ်။ လောလောဆယ်စားစရာနဲ့ရေပို့ပေးဖို့ စီစဉ်ပေးပါ။ ရေထဲရော အစား အစာထဲမှာရော မဟုတ်တာတွေ ကြံစည်ပြီး ထည့်မပေးလိုက်နဲ့။ ခင်ဗျားတို့ ထာလေးတွေနဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေက မရင်ဆုံး စားကြ

သောက်ကြရမှာ”

“ကျုပ် ခုချက်ချင်း စီစဉ်ပေးလိုက်မယ်”

“ကျေးဇူး... အထူးတင်ပါတယ် ဝိုလ်ကြီး စစ်ငြိမ်းနိုင်၊ ဟဲဟဲ...!”

တစ်ဖက်မှ ပပ်ယဲ့ယဲ့လေးရယ်သံနှင့်လှောင်ပြောင်နေသည်။

“ဆရာလှအောင် ကျုပ်တို့အတွက် မိနစ် (၃၀) ကတော့ ရလိုက်

ပြီ၊ ယခုလောလောဆယ် ရေနဲ့စားစရာ စီစဉ်ပေးလိုက်ဦး... ပြီးမှ

ကျောင်းမြေပုံကို ကြည့်ပြီးတော့ ဝင်လို့ရတဲ့လမ်းပေါက်ကိုရှာရမယ်”

နောက်ဆုံးရခဲ့သော အခွင့်အရေးပေါ်မှာ အသုံးပြုနိုင်ဖို့ကို

ကြိုးစားကြတော့သည်။

“တီ...တီ...တီ...”

“ဟင်...”

ဝိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်ဆီသို့ ဖုန်းခေါ်တာကြောင့် နားထောင်

လိုက်သည်။

“ဟလို...”

“ကိုစစ်ငြိမ်းနိုင်လား”

“ဟင်... ခင်မြတ်နိုးအိမ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မကျောင်းထဲမှာရောက်နေတယ်”

“ဘာ...”

“ကလေးတွေအတွက် ဖြည့်စွက်အားဆေးတွေကို NGO အဖွဲ့နဲ့ဝေပေးဖို့ရောက်လာရင်းပိတ်မိနေတာ”

“မင်းကို သူတို့မဖမ်းထားဘူးလား”

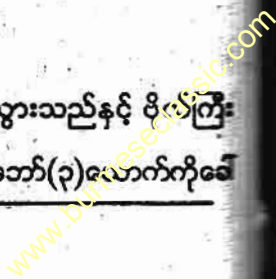
“အင်း...ကျွန်မနဲ့အတူ (၃)ယောက်လွတ်နေတယ်၊ သူတို့ လုံးလုံးမရိပ်မိဘူး”

“ခင်မြတ်နိုးအိမ်... အထဲကိုဝင်ဖို့မင်းကူညီနိုင်မလား”

“ကူညီနိုင်တယ်၊ ကျောင်းရဲ့နောက်ဖက်မှာ ရေမြောင်းကြီး တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီကနေ ကျောင်းနားကို ကပ်လို့ရတယ်၊ ကျောင်းနား ကိုရောက်တာနဲ့ နောက်ဘက်အပေါ်ကို ပိုက်လှိုင်းကနေ တက်ခဲ့ပါ အပေါ်မှာစောင့်နေတဲ့အစောင့်ကို ကျွန်မရှင်းထားလိုက်မယ်၊ ဒါပဲနော်၊ ခြေသံတွေကြားနေရတယ်”

“အင်း...”

ခင်မြတ်နိုးအိမ်ဘက်မှ ဖုန်းပိတ်သွားသည်နှင့် ပိုက်ကြီး ဝစ်ငြိမ်းနိုင်သည် ဆရာလှအောင်နှင့်အတူရဲဘော်(၃)ယောက်ကိုခေါ်

ခွဲပြီး ခင်မြတ်နိုးအိမ်ပြောတဲ့ ရေမြောင်းဘက်ဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။

“ဗိုလ်ကြီး...ဟိုမြောင်းကြီးဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်မယ်...ဆင်းကြရအောင်”

တစ်ဖက်မှ အနုကြမ်းသမားတွေက သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုတွေကို

ဖျက်ခြည်မပြတ် အပေါ်ကနေ စောင့်ကြည့်နေတာကြောင့် တစ်ချက်

လေးမှ အမှားမခံဘဲ မြောင်းကြီးအောက်ကနေ လာခဲ့ကြတော့သည်။

“အသေးစားဓာတ်မီးတွေကိုသုံး”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြောင်းကြီးမှာ လူတစ်ယောက်ငုံ့ပြီး သွားလို့ရနိုင်အောင်

အောက်လှုပ်ထားသလို အပေါ်မှ အမိုးပိတ်ရှိနေတာကြောင့် အပေါ်မှ

စောင့်ကြည့်နေသူတွေဘယ်လိုမှ မမြင်နိုင်ချေ။

“ဗိုလ်ကြီး...ဆက်ပြီး သွားလို့မရတော့ဘူး”

“ဆုံးပြီနဲ့တူတယ်၊ ဆရာလှအောင်...ခေါင်းပေါ်က သံဇကာကို

ခွဲကြည့်”

“ရတယ်ဗိုလ်ကြီး...အရှင်လှုပ်ထားတာ”

“အပေါ်ကို တစ်ယောက်အရင်တက်ပြီး လမ်းကြောင်း ရှင်း

မရှင်းကြည့်”

ရဲဘော်တစ်ဦးသံဇကာကိုမပြီးအပေါ်ကိုတက်သွားသည်။

“ဝိုလ်ကြီး...အားလုံးရှင်းတယ်”

“တက်ကြမယ်”

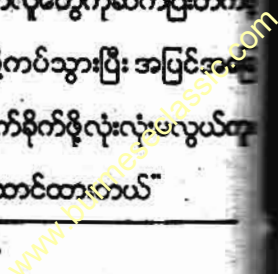
အပေါ်ကိုရောက်သည်နှင့် သံပိုက်လုံးတွေအတိုင်းဆက်ပြီး တက်ခဲ့ကြသည်။ အားလုံးတော့မဟုတ်...စစ်ငြိမ်းနိုင်အရင်ဆုံးတတ် လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ဝင်ရမယ့်ပြတင်းပေါက်တံခါးနားသို့ရောက် တော့ စင်မြတ်နိုးအိမ်အထဲမှ လူကိုရှင်းနိုင်ပါ့မလားဆိုပြီးတွေးမိလိုက် သည်။

“ကိုစစ်ငြိမ်းနိုင်တက်ခဲ့တော့”

“စင်မြတ်နိုးအိမ်”

ပြတင်းပေါက်မှတက်ပြီး အထဲကိုဝင်လိုက်တော့ ကြမ်းပြင် တွင် (၂)ယောက်မှောက်နေသည်။ နောက်လူတွေကိုဆက်ပြီးတက်၍ အချက်ပေးလိုက်ပြီး အခန်းတံခါးနားသို့ကပ်သွားပြီး အပြင်အဝင် အနေကိုအကဲခတ်ကြည့်တော့ ဝင်ပြီးတိုက်ခိုက်ဖို့လုံးလုံးမလွယ်တူ

“ကလေးတွေဘေးမှာမိုင်းတွေထောင်ထားဘယ်”

“တော်တော်ယုတ်မာတဲ့ကောင်တွေ”

အထူးတပ်ဖွဲ့ဝင် (၅)ဦးလုံးရောက်ပြီဖြစ်တာကြောင့်

“ဆရာလှအောင်နဲ့ခင်မြတ်နိုးအိမ်တို့က ဒီမှာနေခဲ့ကြလေ”

“ဗိုလ်ကြီးကရော..”

“ကျုပ်နဲ့ရဲဘော်ကျော်ဝင်းက ဒီကောင်တွေ ဝတ်ထားတဲ့

အတိုင်းဝတ်ဆင်ပြီးဒီကောင်တွေကိုအနီးကပ်ရှင်းမယ်”

“ကောင်းပြီဗိုလ်ကြီး”

စစ်ငြိမ်းနိုင်တဲ့ လုပ်ဆောင်ရမယ့်ကိစ္စတွေကိုသာ အမြန်ဆုံး

ဆုပ်ဆောင်လိုက်ပြီးချိန်တွင် အနုကြမ်းသမား(၂)ဦး ရောက်လာ

သဖြင့်အခန်းထဲတွင်အားလုံးပုန်းနေပြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်နှင့်ကျော်ဝင်းတို့

သာရပ်နေသည်။

“မင်းတို့ဘာကိစ္စလဲ”

“လူချင်းချိန်းမလို့မင်းတို့သွားစားပြီးရင် ပြန်ချိန်းမယ်”

“အေး..”

လူချင်းလာပြီးချိန်းတဲ့နှစ်ယောက်ကိုဆရာလှအောင်တို့အနီး

တပ်ရှင်းလိုက်ပြီးအခန်းထဲတွင်ကြီးများဖြင့်တုပ်နှောင်ထားလိုက်သည်။

ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်တို့ကတော့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့်အောင်
ထပ်ကို ဆင်းသွားသည်။ သူတို့အတွက် စားစရာတွေကို ယူပြီး ဝိုင်
တွေကိုလေ့လာနေသည်။ အကြမ်းဖက်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်လုပ်သူ
သူတို့နားကိုလျှောက်လာပြီး

“မင်းတို့က A အဖွဲ့လား။ B အဖွဲ့ကလား”

“ဟင်...ဟာ.. A အဖွဲ့ပါ”

စစ်ငြိမ်းနိုင် အမှတ်မထင် သူအဝတ်အစားလဲယူလာသော
သူစီမှ A ဆွဲပြားလေးကိုတွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့် ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ဆွဲပြားရော”

“ရှိ”

“တိ...တိ...တိ..”

သူတို့ကိုမေးနေစဉ် တစ်ဖက်မှ ဖုန်းခေါ်တာကြောင့် ခေါ်
ဆောင်လုပ်သူ ဆက်ပြီး မမေးတော့ဘဲ ဖုန်းကိုဖွင့်ပြီး နားထောင်ကြ
သည်။

“ဟလို”

“ဘသောင်း...”

“မ...မ...လေး...”

“နင် သူတို့ကို အချိန်နာရီဝက် ထပ်ပြီးပေးလိုက်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် မမလေး”

“နင် ဘာမှ အသိဉာဏ်မရှိတဲ့ကောင်ပဲ၊ စစ်ငြိမ်းနိုင်ဆိုတဲ့သူက အရမ်းကို ဉာဏ်များတာ၊ ခုချက်ချင်းဆက်သွယ်ပြီး ချွေလဲခိုင်းတော့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကို”

ဖုန်းစပီကာကို ဖွင့်ထားတာကြောင့် တစ်ဖက်မှ ပြောဆိုနေတာ တွေကို ကြားနေရသလို့။ အပြင်မှာ ကျန်ခဲ့သောသူတွေကို အချိန်ဆွဲ နိုင်အောင် ပြောထားတာကြောင့် စစ်ငြိမ်းနိုင်ကိုယ်စား သူတို့လုပ် ဆောင်နိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်သည်။ စစ်ငြိမ်းနိုင်သည်မိုင်းအဝေးထိန်း လှေတိုက်ကို ကိုင်ထားသော လူနားသို့ ကပ်သွားပြီး လှုပ်ရှားနိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

“ဆရာ...ဆရာ...အပေါ်ထပ်မှာ ရန်သူတွေ”

“ဘာ...မိအောင်ဖမ်းစမ်း”

ဆရာလှအောင်နှင့် ခင်မြတ်နိုးအိမ်တို့ကိုတွေ့သွားပြီး ငါးထီး

နိုင်ဖို့လှုပ်ရှားချိန်တွင်

“ဖြောင်း...အီး...”

“ဟာ...မင်း...မင်းတို့”

“ခင်ဗျားအသက်ကို နှမြောရင် မင်းကောင်တွေကို မလှုပ်ရှား

ပိုင်းနဲ့”

ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်သည်ခေါင်းဆောင်လုပ်သူ၏နားထင်ထိ
သေနတ်နှင့်တော့ပြီးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အဝေးထိန်းလှုပ်ရှား
လည်း မိမိလက်ထဲကိုရောက်နေပြီဖြစ်တာကြောင့် စိုးရိမ်စရာထော
မရှိတော့ပေ။

“ချောက်...ချောက်...ချောက်...”

“ဟေ့ကောင်တွေ...မပစ်နဲ့၊ ငါ့စကားကို နားထောင်ကြ”

အပေါ်တွင်နေရာယူထားကြသော အကြမ်းဖက်သမားတွေ
ဆရာလှအောင်တို့က ရှင်းလင်းပြီးသားဖြစ်တာကြောင့် ကျန်နေသော
အကြမ်းဖက်သမား (၅)ယောက်လောက်မှာ ဘာမှ မထင်
နိုင်ကြတော့ဘဲ လက်နက်ချ အဖမ်းခံလိုက်ကြတော့သည်။

ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်တို့၏ စစ်ဆင်ရေးမှာ မိနစ် (၃၀) တိတိ

ဤလိုက်ပြီး အဆုံးသတ်သွားတော့သည်။

“ခင်မြတ်နိုးအိမ်ကို ဒီတစ်ခါ အရမ်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောပါရစေ”

“ရပါတယ် ဗိုလ်ကြီးရယ်... တိုက်ဆိုင်သွားတာပါ”

“ခင်မြတ်နိုးအိမ်က ဒီတစ်ခါ ကလေးတွေရဲ့အသက်ပေါင်းများစွာနဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ အသက်တွေကိုပါ ကယ်တင်လိုက်နိုင်တာပါ”

အပြင်တွင် ကလေးမိဘတွေ၊ သတင်းမီဒီယာသမားတွေက စောင့်နေကြပြီး ဓာတ်ပုံတဖျပ်ဖျပ် ရိုက်နေကြသည်။

“ဟူး...”

စစ်ငြိမ်းနိုင်တယ်လောက် ကျောင်းလှေကားရင်းတွင် သက်ပြင်းညှပ်ကြီးကိုချပြီး ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။ သူ့ဘေးတွင် ခင်မြတ်နိုးအိမ်ထိုင်ထိုင်ရင်း

“သက်ပြင်းတွေ ချနေတုန်းပဲလား ကိုစစ်ငြိမ်းနိုင်”

“ပွဲက မပြီးသေးဘူးလေ”

“ဟင်... ဘယ်သူတွေ ကျန်နေသေးလို့လဲ”

“ခုလို ယုတ်မာပက်စက်တဲ့ အကြံအစည်ကြီးကို ကြံစည်တဲ့

ခေါင်းဆောင်ကို မဖမ်းမိသရွေ့ ခုလိုကိစ္စမျိုးတွေက ဆက်ပြီးဖြစ်နေ
ဦးမှာ”

“ခုဖမ်းမိတဲ့ကောင်တွေက ကြေးစားတွေဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ နယ်စပ်ကနေ ခေါ်လာတဲ့ကောင်တွေ၊ တစ်ဖွဲ့
တည်းမဟုတ်ဘူး။ အဖွဲ့(၂)ဖွဲ့ကို ငှားခဲ့တာ၊ နောက်ထပ်လည်း ခုလို
ကြေးစားတွေကို အသုံးပြုပြီးခိုင်းနေဦးမှာပဲ”

“ခေါင်းဆောင်ဘယ်သူတယ်ဝါဆိုတာရော မသိသေးဘူးလား”

“သိသင့်သလောက်တော့ သိနေပါပြီ၊ သက်သေခိုင်ခိုင်လုံလုံ
တော့ မရသေးဘူး”

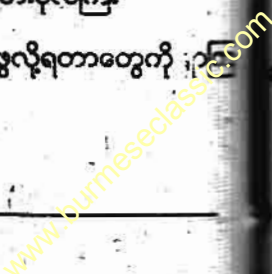
“ဗိုလ်ကြီး”

“ဪ...ဆရာလှအောင်”

“ဗိုလ်ကြီး...ဟိုကောင်ဆီက ဖုန်းကို သိမ်းဆည်းထားတာ
စခန်းကို အပ်မှာလား။ တပ်ဖွဲ့ကို ယူသွားမှာလားဗိုလ်ကြီး”

“တပ်ဖွဲ့ကို ယူသွားပါ။ ဒီထဲက ရှာဖွေလို့ရတာတွေကို
တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်မြတ်နိုးအိမ်”

“ပြောပါ...ခိုလ်ကြီး”

“ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

“ရှင်...”

စပ်ငြိမ်းနိုင်စကားကိုခင်မြတ်နိုးအိမ်သိပ်နားမလည်သလိုဖြစ်

သွားသည်။

“ကျွန်မဘာကိုခွင့်လွှတ်ပေးရမှာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဇီ၊ သွားကြရအောင်နော်”

နစ်ဦးသားစကားသံတိတ်ဆိတ်စွာနဲ့ကျောင်းအပြင်ဘက်ကို

ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။ ကားပေါ်သို့တင်ပေးပြီးမှ

“ခင်မြတ်နိုးအိမ်”

“ကျွန်မနားထောင်နေပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့(၂)ယောက်စကားအေးအေးဆေးဆေးပြော

အသံနေ့လေးကိုစောင့်နေပါတယ်”

“ကျွန်မလည်းစောင့်နေမှာပါ”

“ဆရာချစ်ဖေ...”

“အမိန့်ရှိပါဗိုလ်ကြီး”

“ခင်မြတ်နိုးအိမ်ရဲ့လုံခြုံရေးကို အထူးဂရုစိုက်ပေးပါ။ တစ်ဖက်က အလွတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

“စိတ်ချပါဗိုလ်ကြီး...”

ကားလေးမောင်းထွက်သွားတာကို ရပ်ပြီး ကြည့်နေရင်းနှင့်

“ကိုယ့်ဘက်က တကယ့်ကို အားနာနဲ့ရပါတယ်ခင်မြတ်နိုးအိမ်”

“ဖုန်းမှတ်တမ်းထဲက ရှာဖွေတွေ့ခဲ့တဲ့ အချက်အလက်တွေ
အရဆိုရင် ပန်းရတီဆူးနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေတာတော့ သေချာ
တယ်ဗိုလ်ကြီး”

“ပတ်သက်တာတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ သူ့ကိုဖမ်းလို့မရဘူး၊
ဖမ်းမိ တဲ့သူတွေဆီက ထွက်ချက်တွေကလည်း
ခိုင်လုံတဲ့သက်သေခံချက်တွေမဟုတ်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ဒီကောင်တွေတမင်ထိန်ချန်ထားတာရောမဖြစ်နိုင်ဘူးလား
ဗိုလ်ကြီး”

www.burmeseclassic.com

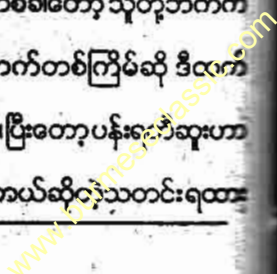
“သူတို့ထွက်ဆိုချက်တွေကသူတို့သိသမျှအကုန်ဆိုတာသေချာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပန်းရတီဆူးဟာ ကမ္ဘာကိုပတ်ပြီး ဂိုဏ်းဖွဲ့ထားတဲ့သူဆိုတော့ တစ်ယောက်ယောက်ဆီက သိနိုင်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အရမ်းကို ပါးနပ်ပြီး အကွက်စေ့တယ်... ဟင်း...”

စစ်ငြိမ်းနိုင် သက်ပြင်းချရင်းပန်းရတီဆူးကို ဖမ်းဆီးနိုင်သော နည်းလမ်းတွေကို စဉ်းစားနေမိသည်။

“သူ့ဘက်ကနေ နောက်ထပ်မကောင်းကြံမှုတွေကို မလုပ်ခင် လက်ဦးမှုယူဖို့တော့ လိုမယ်ထင်တယ်”

“ဒီအတွက်ပဲ စဉ်းစားနေတာ၊ ဪ... ဆရာလှအောင်၊ နယ်မြေ လုံခြုံရေးတွေကို ဂရုစိုက်ပြီးလုပ်ထားပါ”

“နယ်မြေမှာရှိတဲ့ အဖွဲ့အားလုံးလုံခြုံရေးလုပ်ဆောင်မှုတွေကို အချိန်ပြည့်လုပ်ဆောင်နေကြပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့ဘက်က အတော်ကို အထိနာသွားတာဆိုတာ နောက်တစ်ကြိမ်ဆို ဒီလက် ဆိုးဝါးတဲ့လုပ်ရပ်တွေကို လုပ်လာနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ပန်းရတီဆူးဟာ အကြမ်းဖက်ဂိုဏ်းတွေနဲ့ဆက်နွယ်မှုရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းရထား

တယ်ခိုလ်ကြီး”

“ဟုတ်တယ် ဆရာလှအောင်၊ သူတို့ရဲ့လုပ်ဆောင်မှုတွေဟာ အကြမ်းဖက်ဂိုဏ်းတွေရဲ့လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း အကြမ်းဖက်မှုတွေကိုပြုလုပ်လာနိုင်တယ်၊ ဒါနဲ့ မိုင်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေထပ်ပြီး သိထားသေးလဲ”

“ဗုံးအမျိုးအစားတွေက အင်အားကြီးနိုင်ငံက ပြုလုပ်တဲ့ အမျိုးအစားဆိုပေမဲ့ ခေတ်နောက်ကျနေပါပြီ”

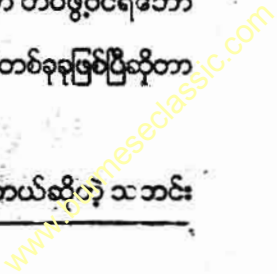
“ဘယ်လိုအမျိုးအစားပဲဖြစ်ဖြစ် လူတွေကို အကြောင်းမဲ့တိုက်ခိုက်တာတွေတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ အရေးကြီးတာက ပန်းရဟီထူးတို့အမြန်ဆုံးဖမ်းဆီးနိုင်ရေးကိုတော့ ကြိုးစားရမယ်”

“ခိုလ်...ခိုလ်ကြီး”

“မောင်သောင်း...ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ရုံးခန်းထဲကို အပြေးကလေးဝင်လာသော တပ်ဖွဲ့ဝင်ရဲဘော်ဆောင်သောင်းကို မြင်လိုက်သည်။ နယ်မြေထဲတွင် တစ်ခုခုဖြစ်ပြီဆိုတာတို့ သိနိုင်သည်။

“မြို့အဝင်ဆိုင်မှာ ဗုံးပေါက်ကွဲမှုဖြစ်ပွားတယ်ဆိုတဲ့ သဘင်း

ဝင်လာတယ်၊ အသေးစိတ်တော့ မသိရသေးဘူး”

“ဟင်..”

စစ်ငြိမ်းနိုင် စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်နေသည့်အတိုင်း ခင်မြတ်နိုးအိမ်
တွင် အန္တရာယ်နှင့် ကြုံလာရပြီဖြစ်သည်။

“ဆရာလှအောင် သွားကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရုံးခန်းထဲမှ အမြန်ဆုံး ထွက်လာခဲ့ပြီး ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်ပွားသော
ခင်မြတ်နိုးအိမ်တို့ ဆိုင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“သူတို့ဘက်ကတော့ ဇာတ်လမ်းစပြု ဆရာလှအောင်”

“ခင်မြတ်နိုးအိမ်အတွက်တော့ အန္တရာယ်က အရမ်းကို ကြီး
မားနေပြီ”

“ဝိုလ်ကြီး သူနဲ့ဆက်သွယ်ကြည့်ပါလား”

စစ်ငြိမ်းနိုင်... ခင်မြတ်နိုးအိမ်ဖုန်းကို ဆက်သွယ်ကြည့်ပေမဲ့
ဖုန်းပိတ်ထားသည်။

“သူတို့ခင်မြတ်နိုးအိမ်ကို ဒုက္ခပေးနေပြီ”

“သတ်များ သတ်ပစ်လိုက်ပြီလား”

“ကျွန်တော့်အထင်တော့ သတ်တော့ မသတ်လောက်ဘူး”

“ဗိုလ်ကြီးက ဘယ်လိုထင်ထားလို့လဲ”

“သူတို့ရဲ့အဓိကပစ်မှတ်က ကျွန်တော်ဆိုတော့ ခင်မြတ်နိုးအိမ်ကို အသုံးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကိုရှင်းဖို့လုပ်ကြမှာသေရာတယ်”

ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်တို့ကားလေးထုံးပေါက်ကွဲမှုဖြစ်သွားသော နေရာဆီသို့ရောက်တော့ ဆိုင်တစ်ခုလုံး မြင်မကောင်းအောင် ပျက်စီးနေတာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“လေးစားပါတယ်ဗိုလ်ကြီး”

“စခန်းမှူးကြီး သေဆုံးမှုတွေရှိလား”

“သေဆုံးမှုတော့ မရှိဘူး။ စားသောက်နေတဲ့လူတွေထဲက (၃)

ယောက်လောက်တော့ ဒဏ်ရာရကြတယ်”

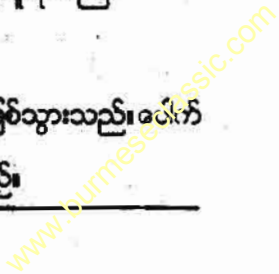
“ခင်မြတ်နိုးအိမ်နဲ့ သူ့အဖေဖေရော”

“နှစ်ယောက်လုံး သတင်း ဘာမှမကြားရဘူးဗိုလ်ကြီး”

“ဟင်...”

ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်၏ စိုးရိမ်မှုတွေ ပိုပြီးဖြစ်သွားသည်။ ယောက်

တွေ့မှုကြောင့် ကျိုးပဲ့နေသော ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။

ဆိုင်၏ရှေ့ခန်းမှာ မြင်မကောင်းအောင်ပင် ပျက်စီးနေသလို
နောက်ဘက်အခန်းတံခါးတွေလည်း ပျက်နေလေပြီ။ ဝိုက်ကြီးစစ်ပြီးနိုင်
သည် ခင်မြတ်နိုးအိမ် အိပ်ခန်းဟုထင်ရသောအခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်
မိသည်။

စာရေးစားပွဲပေါ်တွင် ရေးလက်စ စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် စားပွဲ
အောက်တွင်ကျနေသော ဒိုင်ယာရီစာအုပ်နက်လေးကိုတွေ့လိုက်ရ
သဖြင့်ကောက်ယူလိုက်သည်။

ရေးလက်စစာအုပ်ရှေ့ဘက်စာရွက်မှာ ဆွဲဖြုတ်ထားသည်။

နောက်စာရွက်ပေါ်မှာကတော့

မောင်နှံပတ်သက်ရင် အမြဲတမ်းကျေနပ်စွာပဲ။

မိယူလိုက်မှာပါ...

အိမ်

“ဟင်”

စစ်ငြိမ်းနိုင်မှာ စာပိုဒ်လေးကိုဖတ်ပြီး ရင်ထဲမှာ မကောင်း
ကြေကွဲရာ ဝေဒနာလေးတွေ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ဒိုင်ယာရီ
စာအုပ်လေးကိုယူပြီး အပြင်သို့အထွက်

“တိ...တိ...တိ”

စုန်းခေါ်သံကြောင့် စစ်ငြိမ်းနိုင် နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟလို”

“ဝိုင်းကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်လားမသိဘူး”

“မင်းဘာပြောချင်လို့လဲ ပန်းရတီဆူး”

“အလဲ-ကျွန်မဆိုတာရှင်က တိုက်ရိုက်ကိုပြောနေပါလား”

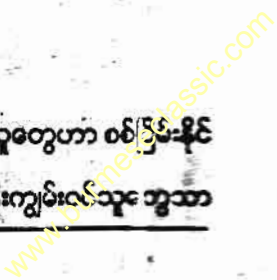
“မင်းဘာမှ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်တွေ ပြောမနေနဲ့၊ ပြောချင်

တာကိုတည့်တည့်ပြော”

“အပိုစကားတွေ နားမထောင်ချင်ဘူးပေါ့၊ အင်းပေါ့လေ၊ ခင်မြတ်နိုးအိမ်လို ကျွန်မ စကားသံတွေက ရင်ခုန်စရာမှမကောင်းခဲ့တာပဲ၊ ဒါတွေ ခဏထားလိုက်ပါ၊ တစ်ခုတော့ ရှင့်ကိုပြောလိုက်ချင်တယ်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ သိပ်ပြီးစိမ်းတဲ့ သံယောဇဉ်တွေ မဟုတ်ပါဘူးမောင်ရယ်”

“ဟင်..”

မောင်ဆိုတဲ့ အမည်လေးကို သိထားသူတွေဟာ စစ်ငြိမ်းနိုင်သဝ၏ အတိတ်ပုံရိပ်ကာလတစ်ခုဆိုမှာ ရင်းနှီးကျွမ်းလင်သူ ဘွဲ့ထား

ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုအတိတ်တွင် ခင်မြတ်နိုးအိမ်လည်း ပါဝင်
နေသည်။

“ဒီလောက်ဆိုရှင်ကျွန်မကိုမှတ်မိနေမလား”

“မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီးငါ့ရာဇဝင်မှာဘာစာတန်းမှမရှိဘူး”

“ဒီလိုကြီးတော့မပြောသင့်ဘူးလေ၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ ခုချိန်
မှာ သံယောဇဉ်စကားတွေကို ပြောနေလို့ဘာမှမထူးပါဘူး၊ ရှင်နဲ့
နောက်ဆုံးရှင်းတမ်းကိုရောက်နေပြီပဲ”

“မင်း...ခင်မြတ်နိုးအိမ်ကိုဖမ်းထားတာလား”

“ဖမ်းထားတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မလိမ္မာတဲ့သူကို ဆုံးမပေးမလို့
ခေါ်ထားတာပါ”

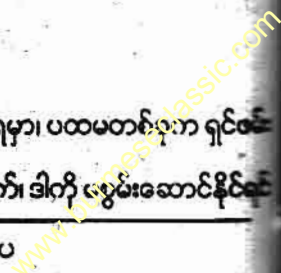
“မင်း...မင်း...သူ့ကိုဘာမှမထိနဲ့နော်၊ ရှင်းချင်ရင်ငါနဲ့ရှင်းမယ်”

“သဘောပေါက်ပြီးသားပါ၊ ကျွန်မကလည်း ရှင့်ကိုပဲ စာရင်
ရှင်းချင်တာ”

“မင်းဘာလုပ်ချင်လဲပြော”

“ရှင့်ဘက်က တစ်ခုပဲရွေးချယ်ရမှာ၊ ပထမတစ်ခုက ရှင်ဖော်

အားတဲ့ သူတွေကို ပြန်ပြီးလွှတ်ပေးလိုက်၊ ဒါကို ဖွမ်းဆောင်နိုင်ရင်

ရှင်အသက်နဲ့လဲယူရမယ်”

“မင်းပြောတဲ့ ပထမတောင်းဆိုချက်က ငါချက်ချင်းကြီးလုပ် ကိုင်လို့မရဘူး”

“ဒါဆိုဒုတိယအချက်ကရော”

“ငါ့ကိုသတ်ပြီး ခင်မြတ်နိုးအိမ်ကို လွှတ်ပေးမယ်ဆိုရင်-ငြင်း စရာမရှိဘူး”

“သိပ်ပြီးကြားလို့ကောင်းတဲ့စကားလုံးတွေပဲ၊ ရှင်ကိုစဉ်းစားဖို့ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီတိတိအချိန်ပေးလိုက်မယ်၊ ဒါဟာ ရှင် အတွက် တွန့်မရဲနောက်ဆုံးလက်ဆောင်ပေးလိုက်ခြင်းပါ၊ ခြေရာကောက်ပြီး ရွာဖို့တော့ စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့ ဝိုက်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်၊ ဒီတစ်ခါက ရှင် အတွက် သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့ကိုပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပြည့်တာနဲ့ မင်းက ဆက်သွယ်မှာလား၊ ငါကဆက်သွယ်ရမှာလား”

“ရှင်ဘက်က ဆုံးဖြတ်ရမှာဆိုတော့ ရှင်ပဲဆက်သွယ်လိုက်ပါ၊ အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူး၊ ရှင်က အရမ်းကိုဉာဏ်ကောင်းတဲ့လူဆို တော့ တွန့်မပဲ ဆက်သွယ်လိုက်မယ်၊ စောင့်နေပါ”

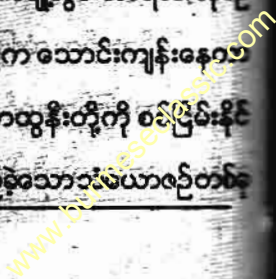

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းပိတ်သွားတာကြောင့် စစ်ငြိမ်းနိုင် အကြောင်း အရာပေါင်းမျိုးစုံကို ခေါင်းထဲတွင် စဉ်းစားနေမိသည်။ ထိုအထဲတွင် ပန်းရတီဆူး၏ စကားသံတွေသည် သူနှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဘူးသလိုရှိ နေသော အကြောင်းက စဉ်းစားစရာပင်ဖြစ်နေသည်။

စစ်ငြိမ်းနိုင် နှလုံးသားထက်တွင် ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဘူးသော ဧပြီလှိုင် ၏ပုံရိပ်နှင့် အသွင်တူသလိုတော့ရှိနေသည်။

ဧပြီလှိုင်ကတော့ ချစ်ခြင်းတရားတွေကို ဥပေက္ခာပြုပြီး အတ္တ ကြီးမားစွာနှင့် သူနှင့်အတူ တိုင်းပြည်ကိုကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသူ ပင်ဖြစ်သည်။

လမ်းခွဲခြင်း၏ပုံရိပ်ဟောင်းတစ်ခုကို ပြန်လည်အမှတ်ရနေမိ သည်။ ထိုစဉ်က စစ်ငြိမ်းနိုင်သည် ဗိုလ်သင်တန်းဆင်းပြီးခြေလျင်တစ် တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် ထိုစဉ်းခဲ့သော ချစ်သူကတော့ ဧပြီလှိုင်ပင်ဖြစ်သည်။ ခရီးသွားရင်း ကားစက်ချို့ယွင်းတာရယ်၊ ထိုစဉ် က နယ်မြေတွင် လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့တွေက သောင်းကျန်းနေတာ ကြောင့် ဧပြီလှိုင်နှင့် သူ့အခေါ် ခေါ်မာလာထွန်းတို့ကို စစ်ငြိမ်းနိုင် ထပ်တွင် ခတ္တနားရှိခွင့်ပေးရင်းနှင့် ဖြစ်တည်ခဲ့သော သံယောဇဉ်တစ်ခု

ခင်ဖြစ်သည်။

ဒီနောက်ပိုင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဖုန်းဖြင့်စကားပြောခဲ့ကြရင်း
လူချင်းမကြာခဏတွေ့ခဲ့ကြရင်းမှ ချစ်သူဘဝလေးကိုရောက်ခဲ့ကြ
ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုချစ်သူဘဝလေးသည် ကာလကြာရှည်စွာ မခံ
လိုက်ရပါ။ ဧပြီလိုင်၏ ဖခင်မှာ မူးယစ်ဆေးဝါး စောင်းဝယ်မှုကြီးကို
လုပ်ကိုင်နေသော ခေါင်းစောင်တစ်ဦးအဖြစ် သိလိုက်ရပြီးနောက်
ဒိုင်းတွင် ဧပြီလိုင်နှင့် စစ်ငြိမ်းနိုင်တို့ဆက်ဆံရေးတွေ ပျက်သုဉ်းလာခဲ့
သည်။ နောက်ဆုံးလမ်းခွဲခဲ့သည့် ကာလလေးကတော့

“မောင်...”

“လှိုင်...ကိုယ့်ကိုတွေ့ချင်တာ ဘာကိစ္စလဲပြောပါ”

“ဒယ်ဒီကပြောလိုက်တယ်၊ မောင်နဲ့လှိုင်တို့ မင်္ဂလာကိစ္စကို
သဘောတူသလို သူကိုယ်တိုင်လက်ထပ်ပေးချင်တယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့”

ဧပြီလိုင် နှုတ်ဖျားဆီကစကားသံကဆက်ပြီးတော့ ထွက်မလာ
သဖြင့်

“ဒါပေမဲ့ဆိုတာဘာလဲ၊ ဆက်ပြီးပြောလေ”

“မောင်တာဝန်ယူနေရတဲ့လမ်းကြောင်းကနေ ဒယ်ဒီက...”

စီးခြတ်ကျော်တာကိုခွင့်ပြုပေးဖို့ပါ”

“ဟင်... မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့င်၊ ခုချိန်မှာ လုံခြုံရေးဆိုင်ရာတွေက သိပ်ကိုအရေးကြီးနေတယ်၊ အထူးသဖြင့် မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ပတ်သက်ပြီး နိုင်ငံတကာပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုတွေကို တိုးမြှင့်ပြီး လုပ်ဆောင်နေချိန်မှာ မောင်တို့အနေနဲ့ မသိကျိုးကျွံပြုပြီး ခွင့်ပြုလို့မရဘူး”

“မောင်နဲ့လွိုင်တို့ရဲ့ဘဝထက် အရေးကြီးတာ ဘာရှိသေးလို့လဲ”

“ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုအတွက် ကြည့်ပြီး တိုင်းပြည်ရဲ့ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုတွေကို ကျေနပ်နေနိုင်စရာမရှိဘူးလို့င်”

“မောင့်စကားလုံးတွေက အရမ်းကိုကြီးနေတယ်၊ ဒီလိုပဲလုပ်ကိုင်နေသူတွေ အများကြီးရှိနေတာပဲ”

“ဘယ်သူတရားပျက်ပျက်ကိုယ်မပျက်ဘူးလို့င်”

“မောင်ရယ်... စဉ်းစားပါဦး၊ လွိုင်တို့နစ်ယောက်ရဲ့အနာဂတ်အရမ်းကို သာယာလှပမှာပါ”

“စိတ်မကောင်းပါဘူးလို့င်၊ ကိုယ့်ဘက်က မလို့တ်လျော့နိုင်

သိဘူး”

“ခုကိုစွဲကြောင့်လှိုင်နဲ့မောင်တို့ဘဝအဆုံးသတ်သွားနိုင်တယ်
နော်”

“ကိုယ့်ကို ဒီစကားလုံးတွေနဲ့ အကျပ်မကိုင်ပါနဲ့လှိုင်၊ ကိုယ့်
အခြေအနေနဲ့လှိုင်ကိုကောင်းကောင်းမွန်မွန်ထားနိုင်ပါတယ်”

“ဘာမှမဟုတ်တဲ့လစာလေးနဲ့လှိုင်ဘဝသာယာနိုင်မလား”

“ကိုယ်ဘယ်လိုလူဆိုတာကို လှိုင်က ခုမှ သိတာမဟုတ်ဘဲ၊
အစကစည်းကသိခဲ့တာပဲ၊ ဒီအတွက်ပြောင်းလဲဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မောင်”

စပြုလှိုင်အသံကလေးမှာမာကျောသယောင်ဖြစ်လာပြီး ဖျက်
လုံးအိမ်တွေအရောင်တောက်လာသည်။ စစ်ငြိမ်းနိုင်နှုတ်ဖျားမှစကား
ဆိုတဲ့ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အတွက် စကားတွေ ကုန်သွားပြီပေါ့
နော်”

“ကိုယ့်ဘက်ကဘာမှမပြောလိုတော့ပါဘူး”

“ကောင်းပြီးတစ်နေ့နေ့ရှင်နောင်တရလာမှာပါ”

ကျောပေးပြီးထွက်သွားသော ဧပြီလိုင်နောက်တွင် စစ်ငြိမ်းနိုင်
 ကြေကွဲခြင်းဆိုတာကို မခံစားလိုက်ရပေ။ ရျစ်ခြင်းတရား၏ အဆုံး
 သတ်မှာ မလှပသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ဖြစ်ပေမဲ့ သူမ၏ လမ်းခွဲခြား
 ပေါ်မှာတော့ တုန်လှုပ်မှုမဖြစ်ခဲ့သည်မှာ အံ့အားသင့်စရာ ဖြစ်နေသည်
 သူမနှင့်ဝေးကွာခြင်း (၁) လပြည့်တဲ့နေ့မှာပင် သတင်းဆိုတာ
 စုကိုထပ်ပြီးကြားလိုက်ရသည်။ ထိုသတင်းကတော့ ဧပြီလိုင်တို့သာ
 အဖမူးယစ်ဆေးဝါးတင်ဆောင်လာသော ကားကို လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့
 တွေနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ ပြီး ရှောင်ပြေးရာမှ ကားမှောက်ပေါက်တဲ့
 ဖြစ်ပြီးသေဆုံးခဲ့သည်ဆိုသည့် သတင်းဆိုပင်ဖြစ်သည်။

“ဟင်...”

စစ်ငြိမ်းနိုင် သတိလစ်သလိုဖြစ်နေသော အကြောင်းအရာ
 တစ်ခု ဖခင်ထံသို့ ဝင်လာသည်။ ထိုအကြောင်းအရာက တစ်
 မဟုတ်၊ ခွေးနက်ကလေး နက်ကျော်ပင်ဖြစ်သည်။ နက်ကျော်
 ဝင်ပြတ်နိုးအိမ် အိမ်တွင် အတူတူရှိနေခဲ့တာမို့ ခု နက်ကျော်လို
 အနုပင်မတွေ့ နက်ကျော်ကို တစ်ဖက်မှ လွယ်လွယ်ကူကူ တွေ့
 ရတာပဟုတ်၊ နက်ကျော်သည် ခွေးဖြစ်ပေမဲ့ အရင်လိုပဲ ပါးနပ်သော

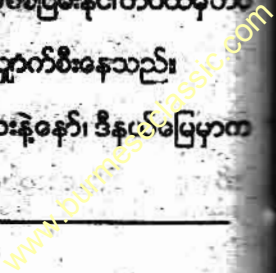

စစ်ငြိမ်းနိုင်သိနေသလိုပင်။ (၁၅) နှစ်ကျော်ကာလတစ်ခုက အိပ်မက်
ဆန်လှသော အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုက သူ့ရင်ကိုပြန်ပြီးတိုးဝင်လာ
နေသည်။ ထိုစဉ်က နီးနီးဆိုသော ကောင်မလေးတစ်ဦးနှင့်ကြောက်
မက်ဖွယ်ကောင်းသော နေရာလေးတစ်ခုတွင် တွေ့ဆုံခဲ့ကြဘူးသည်။

စစ်ငြိမ်းနိုင်ကို အားလုံးက မောင်လို့ခေါ်ကြသည်။ ကျောင်း
အမည်ကတော့ စစ်ငြိမ်းနိုင်၊ အိမ်မှာခေါ်ကြတာက မောင်၊ ဖခင်ဖြစ်သူ
က တပ်မတော်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရတာမို့ နေရာအတည်
အကျ တော့ မရှိခဲ့။ ပြောင်းရွှေ့မှုတွေကြောင့် ဖေဖေဘက်မှ အဘိုးနဲ့
အဘွားက မန္တလေးမှာ ငယ်စဉ်တည်းက ခေါ်ထားပြီး ကျောင်းပိတ်မှ
မိဘတွေရှိတဲ့ဒေသကိုသွားခဲ့ရသည်။

စစ်ငြိမ်းနိုင် (၆) တန်းနှစ် ကျောင်းပိတ်လို့ မိဘတွေရှိသည့်
ကရင်ပြည်နယ်ဘက်ကို အလည်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်လေး
ကတည်းက မြင်းစီးရတာကို ဝါသနာပါခဲ့တဲ့ စစ်ငြိမ်းနိုင်၊ တပ်ထဲမှတစ်
ကြပ်ကြီးကို အကူအညီတောင်းပြီး မြင်းလျှောက်စီးနေသည်။

“မောင်ရေ... သိပ်အဝေးကြီးမသွားနဲ့နော်၊ ဒီနယ်မြေမှာက
သူနဲ့တွေ့ဝင်ထွက်တတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဇေဇေတပည့် တပ်ကြပ်ကြီး ဆရာလှဇေက သူ့ကိုလှမ်းပြီး အော်သတိပေးကာ တပ်ထဲသို့ပြန်ဝင်သွားသည်။ သူကတော့ မြင်းကို ကောင်းကောင်းစားစားနဲ့

“ဇေသားကြီးပြေးလိုက်စမ်း”

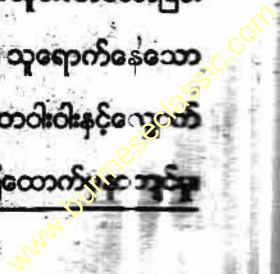
မြင်း၏တင်ပါးကို မြင်းသိုင်းကြီးနှင့်ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ရိုက်ချလိုက်တာကြောင့် မြင်းညှိကြီးမှာ တစ်ရှိန်ထိုးပြေးလေသည်။

“ဟာ...ဟင်”

မြင်းဝက်ကြီးကို ထိန်းပေမဲ့မရ၊ မြင်းညှိကြီးပြေးကောင်းနေဆဲ၊ စစ်ငြိမ်းနိုင် ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်လို့မရနိုင်တော့ဘဲ မြင်းပေါ်မှလွင့်စဉ်ကျသွားတော့သည်။

“အား...ဘုန်း...”

မြင်းနှင့်လူတခြားစီဖြစ်သွားတော့သည်။ သူစီးလာသော မြင်းမှာလည်း ဘယ်ကိုရောက်သွားမှန်းမသိတော့။ သူရောက်နေသော နေရာကလည်း ဘယ်နေရာဆိုတာကိုမသိ။ စစ်တဝါးဝါးနှင့်လွှတ်လာခဲ့ရင်း တောလမ်းတစ်ခုကိုရောက်ချိန်မှာ ခြေထောက်မှာ

ရေတာပူတွေကြောင့် မျက်လုံးတွေပြာဝေပြီး ခေါင်းတွေပါပူနောက်
လာတော့သည်။ ဆက်ပြီးလျှောက်ရန် အင်အားမရှိတော့သဖြင့်
သစ်ပင် ခြေရင်းတွင် ဖင်ထိုင်ချပြီး အမောခြေနေတော့သည်။ ခဏ
အကြာတွင် နာကျင်မှုတွေကြောင့် ကိုက်ခဲတက်လာပြီး ဘာကိုမှမမြင်
ရတော့ဘဲ အရာအားလုံး ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

"ဟေ့...ဟေ့..."

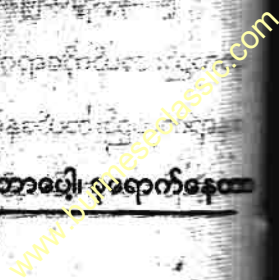
"ဟင်..."

စစ်ပြိမ်းနိုင် ဘယ်လောက်ကြာအောင်လောကကြီးနှင့်အဆက်
အသွယ်ပြတ်သွားသလဲဆိုတာကို မသိ။ အေးမြသော ရေစက်က
လေးမျက်နှာပေါ်ထိတွေ့မှုမျက်လုံးကိုဖွင့်ပြီး ကြည့်တော့ ကရင်ဝတ်စုံ
လေးနှင့်သူနှင့်ရွယ်တူ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရ
သည်။ ပြီးတော့ သူထိုင်ခဲ့သော သစ်ပင်ခြေရင်းမဟုတ်၊ တံအိမ်
ကလေးတစ်အိမ်ထဲမှာ

"ဝါ...ဝါတယ်ရောက်နေတာလဲ"

"ထဲထဲကိုရောက်နေတာပေါ့"

"ဒါတော့ မင်းပြောမှလား။ ငါသိတာပေါ့။ နှမရောက်နေတာ"

ယမ်းဝေ့ပပြယ်သေးသော ကျည်တစ်စောင်နှင့် ၃၀၃

ဘယ်နေရာလဲလို့မေးတာ”

“ဒါဟာငါတို့နေတဲ့ဒေါနတောင်တန်းရဲ့တောထဲလေ”

“ငါ့ကိုပြန်ပြီပို့ပေးပါလား”

“ဘယ်ကိုပို့ပေးရမှာလဲ”

“ငါ့အဖေတပ်ထဲကို”

“ရှု...တိုးတိုးပြော”

“ဘာလို့လဲဟ”

“ခု...နင်ရောက်နေတဲ့နေရာကကရင်သူပုန်တွေနေတဲ့နေရာဟ...စစ်တပ်အကြောင်းကိုဘာမှမဟနဲ့”

“ဒါဆိုနင်တို့လည်းသူပုန်တွေပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့ဖထီးကမှဆိုးပါ။ နင့်ကိုတော့စစ်မှာတွေ့လို့ခေါ်လာတာ”

“ငါ့ကိုပြန်ပြီပို့ပေးပါလား”

“ဒါတော့ငါမသိဘူး။ ဖထီးလာမှမေးကြည့်ပေါ့”

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်...”

ထိုင်နေရာမှထမည်အပြုတစ်ကိုယ်လုံးတိုက်

“နင်အရမ်းမထနဲ့၊ နင့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာအက်ရာတွေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတောထဲကိုရောက်ခဲ့တာလဲ”

“မြင်းလျှောက်စီးရင်းနဲ့ရောက်ခဲ့တာပါ။ မြင်းလည်း ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲဆိုတာ မသိဘူး၊ နင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“စောနိုးနိုး... နင့်နာမည်ရော”

“မောင်...”

“ဝေ... ကောင်လေး သတိပြုလား”

“ဗျာ... ဟုတ်ကဲ့”

“သူက ဂုဏ်ထူးလေး... နင့်ကို ကယ်ခဲ့တာ”

“ဖိုးမူး... ကောင်လေး... ဝိုက်စောရောပေါ့၊ နောက်ဖေးမှာ ဆန်ပြုတ်ထားတယ်၊ ဂျီသားခြောက်လေးနဲ့ ကျွေးလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖထီး”

စောနိုးနိုး... နောက်ဖေးဝင်သွားသည်နှင့် ကရင်အဘိုးကြီး သူလေးကြီးကို ထရဲတွင်ချိတ်ပြီး

“ကောင်လေးမင်းမြို့ကနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆိုဒီနယ်ပြေမှာ မြို့ကဆိုလို့ စစ်တပ်ထဲကပဲဖြစ်မယ်”

“ကျွန်တော့်အဖေကတပ်ကအရာရှိပါ”

“အင်း...တကယ့်နေရာကိုရောက်တာပဲကွ၊ စစ်တပ်နဲ့ပတ်သက်ရင် ဒီကကောင်တွေက မလွယ်ဘူး၊ မင်းကိုသာသိသွားရင် အစိမ်းလိုက်စားမှာ”

“ဗျာ...”

ကရင်အဘိုးကြီးစကားကြောင့် စစ်ငြိမ်းနိုင် ဘာလုပ်ရမှန်းပင် မသိဖြစ်သွားသလိုအရမ်းကြောက်သွားသည်။

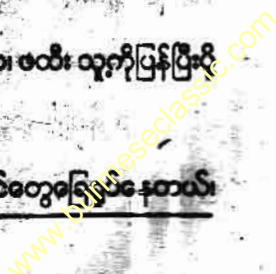
“ဖထီးရယ်...ဘာလို့ကြောက်အောင်ပြောနေရတာလဲ”

“ကြောက်အောင်ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ကောင်လေးသိအောင်ပြောပြနေတာ”

စောနိုးနိုးသူ့ကိုဆန်ပြုတ်နဲ့ဂျီသားခြောက်ဖုတ်လေးကိုချပေးပြီး

“အားရှိအောင်စား၊ ဒါမှ နင်ပြန်လို့ရမှာ၊ ဖထီး သူ့ကိုပြန်ပြီးပို့ပေးလိုက်ပါ”

“ပို့ပေးတာကလွယ်တယ်၊ ခုဟိုကောင်တွေရေပြန်နေတယ်၊

၁၀၆ **နင်းမဟာ**

စစ်တပ်နဲ့တိုက်ပွဲတွေအရမ်းကိုဖြစ်နေတာ၊ ဒီမှာရှိနေတာတောင် သိရင်မလွယ်ဘူး။ ဟာ... ခြေသံတွေကြားနေရတယ်၊ ဒီကောင်တွေလာနေတာဖြစ်မယ်”

“ဟေ့... ဖထီး”

“ဘာလဲခေ...”

ဖထီးအသံပြုလိုက်ပြီး စစ်ဦးစီးရုံးကို နောက်ဖေးထင်းရုံထဲသို့ ခေါ်သွားရိုင်းသည်။

“စင်ဗျားမနေကတော့ပစ်ထွက်သေးလား”

“သွားတယ်လေ... ယုန်မဲရတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

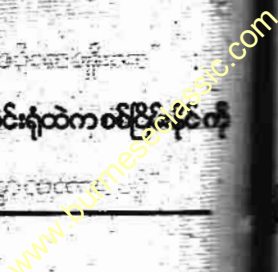
“စစ်တပ်ထဲက ကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့မိလားလို့”

“မတွေ့ဘူး”

“ဒီကောင်လေးက စစ်တပ်က အရာရှိသားလို့ ကြားတယ်၊ တွေ့ရင် ကျုပ်တို့ကို ပြောပါ”

“အေး... အေး... တွေ့ရင် ပြောမယ်”

သုန်းအဖွဲ့တွေ ပြန်ပြီး ထွက်သွားမှ ထင်းရုံထဲက စစ်ဦးစီးရုံးကို ပြန်ပြီး ခေါ်ထုတ်ခဲ့ကြသည်။

“ကောင်လေး...သူတို့ပြောတာကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ကြားပါတယ်”

“ထီးဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ၊ အခြေအနေကြည့်ပြီးတော့ ပြန်ပို့ပေးရမှာ

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ထီး”

“ငါတို့သားအဖအတွက်တော့ အန္တရာယ်ကအရမ်းကိုကြီးနေ
ပြန်ကောင်လေး၊ လူတစ်ယောက်ကို ကယ်ပြီးမှတော့ ပြီးရဲ့တဲ့ထိ ကူညီ
ရမှာပေါ့မို့...”

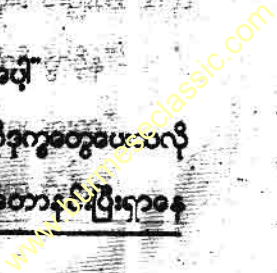
“ရှင်...”

“ဒီမှာဆက်ပြီးနေလို့မကောင်းတော့ဘူး၊ ဒီကောင်တွေက
အနှံ့သိပ်ကောင်းတာ၊ ဒီညပ်ကောင်လေးကိုခေါ်ပြီးထွက်ကြမယ်”

“သမီးကရာဇထီး”

“နင့်ကိုထားခွဲလို့မှမရတာ၊ ခေါ်သွားရမှာပေါ့”

“ဝမ်းပြိုနိုင်ကြောင့်သားအဖနှစ်ယောက်ကိုဒုက္ခတွေ့ပေးမလို့
ခြစ်နေလေပြီ၊ စုလောက်ဆို ဖေဖေတို့လည်း တောနှင်းပြီးရှာနေ

လောက်ပြီ။

“နင် အားရှိအောင်စားထားနော်၊ သွားရမယ့်တောရီးက ကြမ်းတယ်”

“အေးပါလာ”

“ပြီးတော့ ဒီအဝတ်အစားတွေကို ဘတ်ထားလိုက်”

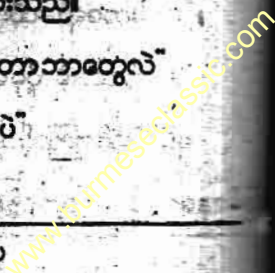
ကရင်အဝတ်အစားလေးတွေကို သူ့ရှေ့မှာချထားပေးပြီး တဲအပြင်ကိုပြန်ပြီးထွက်သွားကြသည်။ သူလည်း စားပြီးတာနဲ့ စောနီးနီးပေးသော အဝတ်အစားတွေကို လဲပြီးဝတ်ဆင်ထိုက်သည်။ ဒီလိုနှင့်အချိန်တွေက တဖြည်းဖြည်းကုန်ဆုံးလာနေသည်။

အပြင်ဘက်တွင် မှောင်ရီသန်းနေလေပြီ။ သူတို့တဲလေးတွင် မီးခွက်အလင်းလေးနှင့် စောနီးနီးရယ်၊ သူရယ်ပဲရှိနေသည်။ ဖထီးအပြင်သွားတာ ပြန်မရောက်သေး။ စောနီးနီးကရင်လွယ်အိတ်ကို သိုင်လွယ်ထားပြီး သွားရိုအတွက်ပြင်ဆင်ထားသည်။

“နင့်လွယ်အိတ်ကြီးက ကြီးလိုက်တာ ဘာတွေလဲ”

“စားစရာတွေရော ဆေးတွေရောပဲ”

“ရီးက အရမ်းကိုစေးလို့လား”

"ဝေးတာပေါ့၊ အနောက်ဘက်တောခြမ်းကနေ ပတ်ပြီးတော့

သွားရမှာလေ"

"ရှေ့ဘက်ခြမ်းက သွားလို့မရဘူးလား"

"အရှေ့ဘက်ခြမ်းမှာက နင့်ကိုသတ်ကြမယ့်ကောင်တွေနေရာ

ဆိုင်းမှာရှိနေကြမှာ၊ ဒါကြောင့်မို့ အနောက်ဘက်ခြမ်းကနေ သွားကြ

ရမှာ"

"နင်ကျောင်းနေလား"

"ငါတို့တောထဲမှာ ကျောင်းမှမရှိတာ၊ ငါက ရွာက ကျောင်းမှာ

ဆရာသွားတက်တယ်"

"ဘယ်နှစ်တန်းရောက်ပြီလဲ"

"(၅)တန်း"

"အဲ...မဆိုးဘူး၊ ငါက (၆) တန်း နင့်ထက်တစ်တန်းကြီးတယ်၊

မတော်လား"

"မတော်ဘူးညံ့တယ်၊ နင်ရော"

"ငါလည်း နင်နဲ့သိပ်မကွာပါဘူး"

"ဝိုးမှု..."

“ရှင်...ဖထီး”

“မီးခွက်မှုတ်ပြီးကောင်လေးကိုခေါ်ခဲ့တော့”

“ဟုတ်...ဖူး...”

မီးခွက်လေးကိုမှုတ်ပြီး တဲနောက်ဘက်ကနေ ထွက်လာစဉ်

“ဟင်...ဟာ...အဲ...”

မီးတုံတ်တွေနဲ့လူအုပ်စုကြီးကိုလှမ်းပြီးတွေ့နေရသည်။

“လာလာ...ဒီမှာဝပ်နေကြ”

ချုံကြီးသဖွယ်ရှိနေသော နေရာတွင် (၃)ယောက်သားပုန်းနေ
လိုက်ကြသည်။

“ဖထီး...ဖထီး... ခင်ဗျား ခုထွက်ခဲ့စမ်း။ ကျုပ်တို့ကို ခင်ဗျားက
ညာတယ်ပေါ့။ ဟိုစစ်တပ်ကကောင်လေးကိုပါခေါ်ထုတ်ခဲ့နော်”

“ကြာတယ်ဝင်ပြီးရှာကြကွာ”

သူပုန်တွေ တဲထဲကိုဝင်ပြီးရှာဖွေနေတာတွေကို တွေ့မြင်နေ
ရသည်။

“ဝုန်း...ဖြောင်း...ခွမ်း...”

တဲအိမ်တစ်ခုလုံးကိုရုစရာမရှိအောင် ဖျက်ဆီးနေကြသည်။

“ဗိုလ်ကြီးမတွေ့ဘူး”

“တောက်... ဒါ... ဒါ... ငါတို့ကိုတစ်ပတ်ရိုက်သွားတာ၊ တွေ့ကြ
ပြီပေါ့ကွာ၊ အိမ်ကိုပါမီးရှို့လိုက်

“ဟင်...”

တဲအိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးကိုမီးရှို့နေကြသည်။ သူ့အတွက်ကြောင့်
အန္တရာယ်တစ်ခုကိုလက်စောင်ရလိုက်ကြပြီဖြစ်သည်။

“သွားကြမယ်”

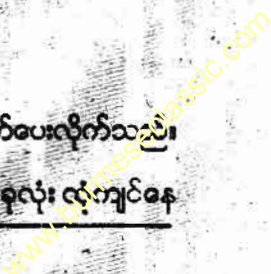
တောလျှိုလမ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ မှုံတဝါးဝါး အလင်းရောင်
လေးနှင့် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ စောနိုးနိုးက သူ့လက်ကလေးကို
ဆုပ်ကိုင်ပြီးခေါ်လာခဲ့သည်။ ရှေ့ဆုံးတွင်ဖထီးက ဦးစောင်ပြီးခေါ်သွား
သည်။

“အ...”

“ဟင်... နင်ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ခြေ... ခြေထောက်ဆူး... ဆူးသလိုပဲ”

ဖထီး သူ့ခြေထောက်ကိုကိုင်ပြီး ဆူးကို နှုတ်ပေးလိုက်သည်။
ဆစ်ငုတ်ဆူးဖြစ်သောကြောင့် ခြေထောက်တစ်ခုလုံး လုံ့ကျင်နေ

သည်။ အဝတ်စနှင့်စည်းပေးထားလိုက်သည်။

“ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်၊ ရှေ့တောင်ကြောကို ကျော်ပြီးရင် တော့ ဂဏနားလိုရပြီ”

“ရှပ်...ရှပ်...ရှပ်”

“ဟင်..”

နောက်ဘက်ဆီမှ ခြေသံတွေရော မီးရောင်တွေပါ တွေ့လိုက်ရ သည်။

“ခွေးကောင်တွေလိုက်လာကြပြီ... သွားကြမယ်”

စင်ပြိုင်းနိုင် ခြေထောက်က အော်ရာကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ အသက်ဘေးကလွတ်အောင် လျှောက်နေရတော့သည်။ ဖထီးက တောကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် နောက်မှလိုက်သူ ဘွဲ့ကို ခြေရာဖျောက်ပြီး သွားနိုင်ခဲ့သည်။ လျှောက်ပါများတာကြောင့် ခြေထောက်မှာ သွေးကျ ပြီး အရမ်းကို ကိုက်ခဲနေသည်။ စောနိုးနိုးကတော့ သူ့လက်မောင် လေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး တွဲခေါ်လာပေမဲ့မရ။

“ကောင်လေး...”

“ဗျာ..”

ယမ်းဝေ့မပြယ်သေးသော ကျည်တစ်ထောင့် ၁၉၃

“မင်းလျှောက်နိုင်သေးလား”

“မရတော့ဘူးဇေယျာ၊ ခြေထောက်က အရမ်းကို နာနေပြီ”

“ကဲ...ကဲ... ငိုကျောပေါ်ကို တက်ကွာ”

“ဟာ...”

“ဟေ့ကောင်လေး ဒီနေရာမှာ စက္ကန့်လောက် တောင် နေ့ကွေး
နေလို့မရဘူး”

“နင်တက်မှာသာ တက်လိုက်၊ ဇေယျာ လေးနဲ့ မြားအိတ်ကို ပေး
ထား”

စောနိုးနိုး သူ့အရွယ်နှင့် မမျှတဲ့ လေးနှင့် မြားအိတ်ကို လွယ်ပြီး
နောက်က နေလိုက်ခဲ့သည်။ သူ၏ ဒုက္ခတွေက တစ်ဖက်ဆီသို့ ပေးဝေ
နေသလိုပင် ဖြစ်နေသည်။

“ဒီချောင်းကို ကျော်ပြီး ရင်တော့ ဒီည အတွက် စိတ်ချရပြီ၊
ဒီကောင်တွေက ညဘက် ဒီချောင်းကို မကူးရဲဘူး၊ ကောင်လေး မြေပြ
တိုင်ထား၊ ချောင်းက ရေခါးတစ်ဝက် လောက်ရှိတယ်၊ ဖိုးမှူး... ကူးလို့ရ
လား”

“ရပါတယ်...”

ချောင်းကိုဖြတ်ကူးလို့ တစ်ဝက်လောက်ရောက်မှ တစ်ဖက်
ကမ်း ဆီမှ သူပုန်တွေရောက်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ချောင်းကို
ကူးပြီးမလိုက်ခဲ့ကြ။ ချောင်းတစ်ဖက်သို့ရောက်ပြီး သိပ်မကြာ၊ ဘုရား
ကျောင်းပျက်တစ်ခုဆီကိုရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ဟေ့ဟေ့...”

“ဟာ...စောလူထော”

ဘုရားကျောက်ပျက်ထဲမှ လူတစ်ယောက် မီးအိမ်နဲ့ထွက်လာ
တာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲစောလူထော”

“ဖြစ်တာကတော့ ပြောမနေနဲ့ပတော့၊ လောလောဆယ်
ဒီကလေး ကို အဝတ်အစားလဲပြီး စေးတိုက်ရမယ်၊ သစ်ငုတ်ဆူးစု
ထားတယ်”

“အေး...အေး... အထဲကိုဝင်ကြ... နောက်က ပုခိုကောင်တွေ
လာသေးလား”

“ဒီကောင်တွေ ဒီဘက်ကို ညှာတွင်းချင်းကူးရဲမှာပဲဟာ့ဟာ့”

ဘု”

www.burmeseclassic.com

ကျောင်းပျက်ထဲကိုဝင်လိုက်ကြပြီး အရင်ဆုံး သူ့ရဲ့အဝတ်
အစားတွေကို ရွတ်လဲပြီး ဒဏ်ရာကိုဆေးထည့်နေသည်။ ဒဏ်ရာ
အရှိန်ကြောင့်တုန်ယင်ကာ ရှမ်းတက်လာတော့သည်။

“ကောင်လေး...ဒီဆေးခါးလေးကိုသောက်လိုက်၊ သက်သာ
သွားမှာပါ။ ဝိုးမူ... နင်လည်း ဓွေးဓွေးထွေးထွေးနေဦး”

“ဟုတ်...”

ဖထီးတိုက်သော ဆေးခါးကြီးကိုသောက်ပြီး ခင်းကျင်းပေး
ထားသော ဖျာပေါ်မှာ စောင်လေးပြိုပြီးအိပ်နေလိုက်သည်။ သူ့ဘေး
တွင် စောနိုးနိုး စိုးရိမ်နေသော မျက်လုံးဝိုင်းကလေးနှင့်ထိုင်ပြီး ကြည့်
နေသည်။

“နင်မအိပ်သေးဘူးလား”

“အိပ်မှာပေါ့၊ နင်သက်သာလား၊ မသက်သာဘူးလားဆိုတာကို
ကြည့်နေတာ”

“ဆေးသောက်ပြီးမှ နည်းနည်းတော့သက်သာလာတယ်၊
နင်တို့ရွာကိုပြန်လို့မရတော့ဘူးပေါ့နော်”

“အင်း... ပြန်ရင် ငါတို့ကိုသတ်မှာပေါ့”

၁၃၆ **နိုင်းမဟာ**

“ဒါဆိုဘယ်ကိုဆက်ပြီးသွားမှာလဲ”

“မသိဘူး...ဖထီးပီစဉ်မှာပေါ့”

“ငါ့အဖေကိုပြောပြပြီးမန္တလေးကိုငါ့ခေါ်သွားမယ်လေ၊ ပြီးမှ
ငါနဲ့အတူကျောင်းတက်ပေါ့”

စစ်ပြိုမ်းနိုင်စကားကိုစောနိုးနိုးဘာမှမပြောဘဲဝေးကြည့်နေ
သည်။

“နင်တို့ကမလိုက်ချင်ဘူးလား”

“ငါကကလေးပဲရှိသေးတာ၊ ငါ့မှာအဖေရှိသေးတယ်လေ၊ သူ
တုံးဖြတ်မှာပေါ့၊ ကဲပါဟာ...နင်အိပ်လိုက်ပါဦး”

“နင်လည်းအိပ်လေ”

“အင်း...”

သူ့ဘေးတွင်စောနိုးနိုးစောင်လေးငြိမ်းစကားခွေးလေးအ
လိုက်တော့သည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးစုစည်းမှုလေးကတာမှ
ခွဲသော်လည်းတကယ်ကိုနှစ်ပေါင်းများစွာတွေ့တဲ့နဲ့နဲ့ကြသေးသူ
ချင်းတွေလိုခင်တွယ်မိလိုက်သည်။

မနက်အလင်းရောင်လေးကိုတွေ့လိုက်သည်နှင့်ဖထီးမှသူ

ယမ်းငွေမပြယ်သေးသော ကျည်တစ်ထောင့် ၁၉၇

နှစ်ယောက်လုံးကိုနှိုးပြီး ကိုယ်လက်သန့်စင်ခိုင်းသည်။ သင်းအုပ်
ဆရာမှကောက်ညှင်းပူပူလေးကိုကျွေးပြီး

“ရနေသွားကြတော့၊ ဒါမှဟိုကောင်တွေဒီဘက်ကိုကူးလာရင်
လွဲမှာ”

“ဖာသာ...ကျေးဇူးပဲ”

“စောလူထောရယ်...ပြောရမယ့်အခုတွေမှမဟုတ်တာ၊ မင်း
တို့သာဒီကောင်တွေလက်ထဲကလွတ်အောင်သွားကြ”

ဖာသာကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ခြေထောက်
ဒဏ်ရာမှာ သိသိသာသာကြီး သက်သာပေမဲ့ ဝမ်းကြမ်းကြမ်းတော့
မသွားနိုင်သေး။

“ရှေ့ကကြီးတံတားကိုကျော်ပြီးရင်တော့ရွာတစ်ရွာကိုရောက်
ပြီကွ၊ ဒီရွာမှာပြည်သူ့ကာကွယ်ရေးတပ်တွေရှိတယ်၊ သူတို့ဆီကတစ်
ဆင့်အကူအညီတောင်းလိုက်ရင် ကောင်လေး...မင်းမိဘတွေဆီကို
ရောက်ပြီ”

“ထီးတို့ရော”

“ငါတို့ကတော့ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လိုခရီးဆက်ရမလဲဆိုတာ

၁၉၈ **နှိုင်းမဟာ**

မစဉ်းစားရသေးပါဘူးကွာ၊ ခပ်သွက်သွက်လေးသွားကြမယ်”

ကြီးတံတားနားသို့ရောက်သည်နှင့်

“ဒိုင်...ဒိုင်...အား”

“ဖထီး...ဖထီး...”

အနောက်ဘက်ဆီကနေ လှမ်းပြီးပစ်လိုက်သောသေနတ် ကျည်ဆံမှာ ဖထီးကိုထိမှန်သွားသည်။

“ဖိုးမုန့်ကောင်လေး...ပြေး...ပြေးတော့၊ တံတားတစ်ဖက်ကို ရောက်အောင်ပြေး”

“ဖထီး...”

“ငါ့ကားကိုနားထောင်စမ်း၊ ဟိုကောင်တွေလာနေပြီ”

ဖထီးက သူတို့နှစ်ယောက်ကိုတွန်းလွှတ်ပြီး မြေပြင်တွင်ခွေကျ သွားသည်။

“မောင်...”

“နိုးနိုး...”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ပြီး တံတားတစ်ဖက်ဆီ သို့ပြေးခဲ့ကြသည်။

“ခိုင်း...ခိုင်း...ခိုင်း...”

နောက်ထပ်သေနတ်သံများထပ်ပြီးထွက်ပေါ်လာပြီး တိုက်ပွဲ တစ်ခုဖြစ်နေသလိုပင်။

“သာ...မောင်”

“ဟင်...ဒယ်ဒီ”

ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်တပ်ဖွဲ့တွေကိုလှမ်းတွေ့လိုက်သည်။ နောက်မှ လိုက်လာကြသော သူပုန်တွေလည်း ပြန်နောက်ထုတ်ပြေးသွားကြ သည်။

“ဒယ်ဒီ...ဟိုဖထီးကိုကယ်ပါဦး...”

“ဖထီး...”

သွေးအိုင်ထဲတွင် လိကျနေသော စောလူထောက်ကို သွားပြီး ကြည့်တော့ အသက်ပိညာဉ်ကင်းမဲ့နေလေပြီ။

“သာ...သူသေနေပြီ”

“ရှင်...”

“ဗျာ...”

စောနိုးနိုးတစ်ယောက် ဖခင်ဖြစ်သူကို ဖက်၍ငိုကြွေးရှက်လွှဲ

၂၀၀ ▲ နိုင်းမဟာ

ပြီးဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပေ။ သူ့ကြောင့် သူ့ကိုယ်ရင်းအသက်ကို
ပါပေးလိုက်ရပြီမဟုတ်လား။

နောက်ပိုင်းစောနီးနီးကို ဖခင်ဖြစ်သူက တပ်တွင် ခေါ်ထားပြီး

ကျောင်းဆက်ထားပေးခဲ့တယ်။ စစ်ငြိမ်းနိုင် သည် စောနီးနီးနှင့် (၇)

ရက်လောက်ပဲ နေခဲ့ရပြီး မန္တလေးကို ပြန်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီနှစ်မှာပဲ ဖခင်

ဖြစ်သူ ရှမ်းပြည်စတောင်ပိုင်းကို တပ်မှူးအဆင့်နဲ့ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီး

စောနီးနီးနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်ခဲ့ကြသည်။ စောနီးနီးသတင်းကို

စုံစမ်းရင်း စစ်ငြိမ်းနိုင် (၁၀) တန်းရောက်ချိန်တွင် စောနီးနီးကို သူ့

ဦးလေး တစ်ယောက်က ခေါ်ယူမွေးစားခဲ့သော သတင်းကို နောက်

ဆုံးကြားလိုက်ရပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အဆက်အသွယ်ပြတ်ခဲ့တာ

www.burmeseclassic.com

ခုချိန်ထိပင်ဆိုရမည်။

ရပြန်ပြီးတွေ့ချိန်မှာ စစ်ငြိမ်းနိုင် သတိမမူသလိုဖြစ်ခဲ့တာကိုစိတ်
မကောင်းဖြစ်ခဲ့မိသည်။

“ဂုတ်...ဂုတ်...”

“ဟင်...”

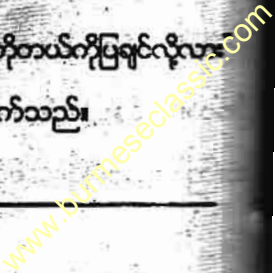
သူ့ကားနောက်ကနေရွေးဟောင်သံကြောင့်ကြည့်လိုက်တော့
နက်ကျော်ဖြစ်နေတာကြောင့် ကားကို ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်က
ခေါ်ပေမဲ့ နက်ကျော်မတက်ဘဲ ကားရှေ့ကနေ ပြေးသွားနေတာမို့
စစ်ငြိမ်းနိုင် သဘောပေါက်ပြီး နက်ကျော်ခေါ်ဆောင်ရာနောက်ကို
လိုက်ခဲ့တော့သည်။

နက်ကျော်ပြေးသွားသောနေရာမှာ ငြိမ်းအိမ်အစွန်ဆုံးပြီတစ်ခုပင်
ဖြစ်သည်။ ထိုငြိမ်မှာ အဆင့်မြင့်ဟိုတယ်တစ်ခု ဆောက်လက်စနေရာ
ပင်ဖြစ်သည်။

“နက်ကျော်...မင်းငိုကိုခေါ်လာတာ ဒီဟိုတယ်ကိုပြရှင်လို့လား”

နက်ကျော်အမြီးလေးကိုလှုပ်ခါပြလိုက်သည်။

“ငါသဘောပေါက်ပြီ”

ဝမ်းပြိုနှင် တပ်ခွဲတွေ့စီကို အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

“က...နက်ကျော် မင်းနဲ့ငါတော့ အထဲကိုအရင်ဝင်ပြီး စွန့်စား

ရတော့မယ်”

ကားကိုအဝေးမှာ ရပ်ထားခဲ့ပြီး ဟိုတယ်ခြံဝန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြ

သည်။

အုတ်ပုံ၊ သဲပုံတွေကို အကာအကွယ်ယူပြီး ဟိုတယ်နားသို့ကပ်

ရန်ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဆောက်လက်စ ဟိုတယ်ထဲတွင် ပန်းရတီဆူး၏

ကြေးစားတွေက (၁၀)ယောက်မက ရှိနေကြသည်။ လက်ထဲမှာတော့

သေနတ်တွေကို ကိုင်ထားခြင်းမရှိ။

“နက်ကျော် မင်းကရှေ့ကနေ အယောင်ပြုပြီး ပြေးကွာ၊ ငါ

နောက်ကနေ အထဲကိုရောက်အောင်ဝင်မယ်”

“ဝုတ်...”

နက်ကျော်မှာ ယူစကားကို နားလည်သလိုနှင့် ပြန်ဟောင့်ပြီး

ဆူတွင်စောင့်နေသော လူတွေရှေ့ကနေ ပြေးသွားသည်။

“ဟိုမှာ...ရွေး...ရွေး...”

“ဟာကွာ...ရွေးတွေ့တာပဲ ဘာထူးဆန်းလို့လဲ”

“မင်းကဘာသိလို့လဲ၊ ဒီခွေးက ပြုသနာခွေးကွ”

“ဒါဆိုရှင်းပစ်လိုက်ကွာ”

ဘေးနံရံတွင် ကပ်ပြီး ထောင်ထားသော သေနတ်ကို ယူပြီး ခွေး
နောက်သို့ ပြေးလိုက်သည်။ စစ်ငြိမ်းနိုင် ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး
ဟိုတယ်အပေါ်ထပ်ဆီသို့ ပြေးတက်လိုက်သည်။ ခင်မြတ်နိုးအိမ်တို့ကို
ဘယ်မှာဖမ်းထားတယ်ဆိုတာကို ရှာဖွေရမည်ဖြစ်သည်။

“ကျားကြီးနဲ့ လက်ဝါး”

“ဗျာ... မမလေး”

“ငါ ခုကတည်းက ပြောထားမယ်၊ စစ်ငြိမ်းနိုင် ရောက်လာရင်
ဘယ်သူမှ လက်ဖျားနဲ့ တောင် မထိနဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင် သတ်မယ် ကြား
လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ့ကို အရှင်ဖမ်းမိတာပဲ လိုချင်တယ်”

“သူက ရောလားပျဲမလား”

“မလားမှာ မပူနဲ့၊ ဟောဒီက သူ့မဒီရောလေး ဘဟွတ်

ဆုတ်အောင်လားမှာ”

ယမ်းဝေ့မပြယ်သေးသော ကျည်တစ်ထောင့် ၂၀၅

“ငါ့ကိုသတ်ချင်သတ်လိုက်၊ သူ့ကိုဒုက္ခပေးပေးနဲ့”

“အလဲ့...တယ်လည်း ချစ်နေကြပါလား။ ငါကလည်း နင်တို့

ချစ်ခြင်းကိုမခွဲပါဘူး။ အတူတူပေါင်းစည်းပေးမှာပါ။ အသက်ရှင်ရက်

နဲ့တော့မဟုတ်ဘူးနော်... ခင်မြတ်နိုးအိမ်...တစ်ခုတော့ ပြောထားရ

ဦးမယ်။ ငါက တခြားလူတော့မဟုတ်ဘူး။ စစ်ငြိမ်းနိုင်ရဲ့ချစ်သူ သိလား။

သူကတော့ ငါ့ကိုသေသွားပြီလို့ထင်နေမှာပဲ။ ငါကားထဲကနေ အသက်

မသေဘဲ လွတ်ခဲ့တာကို သူမသိခဲ့ဘူး။ ငါ့မျက်နှာကို ပလတ်စတစ်

ဆာဂျီရီနဲ့ ပြောင်းလိုက်တာလေ။ ဒါလေးကို သူသိအောင်တော့

ပြောခဲ့ရမယ်။ ငါ့စကားကိုသာ သူနားထောင်ခဲ့ရင် သူနဲ့ငါ့ဘဝက

အရမ်းကိုလှပနေမှာ။ ဒင်းကြောင့် ငါ့အဖေလည်း သေခဲ့ရတယ်။ ငါ့

ဘဝလည်း ခုလိုပုံစံ နှစ်မျိုးနဲ့ အသက်ရှင်နေခဲ့ရတာ ဒင်းကြောင့်”

“ရှင့်အဖေဟာ ဦးခလိုင်မောင် မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟားဟားဟား... ဒါဟာ လူတွေ သိထားတဲ့ကိစ္စပါ။ တကယ်

တော့ ဦးခလိုင်မောင်ဟာ ငါ့ခင်ပွန်း။ ငါ့ဘဝကို ခုလိုဖြစ်အောင် သူက

တယ်တင်ခဲ့တာ။ ငါကားနဲ့ချောက်ထဲကျပြီး မီးလောင်ခဲ့စဉ်ကလည်း

www.burmeseclassic.com

သူပဲကယ်တင်ခဲ့တာ၊ ကဲ...ရှင်းပြီလား”

“ရှင်းသွားပါပြီ...ပြေလို့”

“ဟင်...မောင်”

ပြေလို့ (ခေါ်) ပန်းရတီဆူး ပြောနေသောစကားတွေကို စစ်ငြိမ်းနိုင် အားလုံးကြားလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

“မလွန်နဲ့နော်၊ ငါ့လက်တွေက သိပ်ပြီးပြန်တာ၊ မင်းကောင်တွေ လက်နက်အောက်ချခိုင်းလိုက်”

“ရှင်က ခြေတစ်လှမ်းဦးသွားပြန်ပြီပေါ့၊ ကျားကြီးနဲ့ လက်ဝါး သေနတ်တွေ အောက်ချလိုက်၊ ရှင်တစ်ယောက်တည်းနဲ့အားလုံးကို ဖမ်းမယ်ဆိုရင် ရယ်စရာဖြစ်နေမှာပေါ့ ဗိုလ်ကြီးစစ်ငြိမ်းနိုင်ရယ်...ရှင် နောက်ကိုကြည့်ပါဦး”

စစ်ငြိမ်းနိုင်ကို သေနတ်တွေနှင့်ချွန်ရွယ်ထားကြသည်။

“မင်းတို့အတွက် ထွက်ပေါက်မရှိတော့ပါဘူးပြေလို့”

“ဟားဟားဟား... ပန်းရတီဆူးဘဝမှာ ထွက်ပေါက်မရှိဘူးဆို... ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ပြက်လုံးပဲ၊ ဟေ့... သူတို့နှစ်ယောက်ကိုခေါ်ခဲ့

ပြေလို့လုပ်ပြီး အပြင်ကိုထွက်မယ်၊ ရှင်လက်ထဲက သေနတ်ကြီး

ကိုကိုင်ရတာလေးပါတယ်၊ အောက်ကိုချလိုက်ပါ”

“ဝတ်...ခေါင်း...ဟင်...ဟာ...”

နက်ကျော်နှင့်အတူတခြားရွေးနက်ကြီး(၂)ကောင်ပါ ပြေးဝင်ပြီး ပန်းရတီဆူးတို့ကို ဝင်ပြီးကိုက်သဖြင့် မြေသို့မကျသေးသော ဝစ်ပြိုမ်းနိုင်၏သေနတ်ကသေနတ်သမားတွေကိုပစ်ခတ်လိုက်တော့သည်။

“ခိုင်း...ခိုင်း...ဝုန်း...”

သေနတ်သံတွေမှာအောက်ဘက်မှလည်း ထွက်ပေါ်လာပြီး ဟိုတယ်သို့တပ်ဖွဲ့တွေဝင်ပြီးစီးနေကြပြီဖြစ်သည်။

“ချောက်...”

“ပြေလှိုင်...ဒီတစ်ခါတော့မင်းမလွတ်နိုင်တော့ပါဘူး”

“ရှင်ပစ်ရဲရင်ပစ်လေ၊ ဒီမှာတွေ့လား”

“ဟင်...ကျွန်မကိုမငဲ့နဲ့၊ သူတို့ကိုမလွတ်စေနဲ့”

ခင်မြတ်နိုးအိမ်ကိုပန်းရတီဆူးသေနတ်နဲ့ရိုက်ရှယ်ထားသည်။

“နင့်အသည်းဘူးလေးရဲ့အသက်ကိုမသနားရင်တော့လဲကြ

မယ်လေ”

“မင်းရဲ့အမိက်ဇာတ်တွေကိုရုပ်လိုက်ပါတော့ဧပြီလို့”

“ဘာတရားမှလာပြီးဟောမနေနဲ့တော့၊ ကျွန်မကို ကားစီစဉ်ပေးရင် သူ့ကိုလွှတ်ပေးမယ်”

“ကောင်းပြီ...မင်းတောင်းဆိုတာကို ငါလုပ်ပေးမယ်”

“မောင်...မလုပ်ပေးနဲ့”

“ဂီး...အ...ဟင်...ဒိုင်း”

နက်ကျော်ကပဲ ဇာတ်သိမ်းပေးလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ဧပြီလို့ခေါ်သောနတ်ကိုင်ထားသောလက်ကို နက်ကျော်ပြေးဝင်ကိုက်သည်နှင့် စစ်ငြိမ်းနိုင်သည် ဧပြီလို့ခေါ်လက်ကို သေနတ်နှင့်ပစ်ချလိုက်သည်။

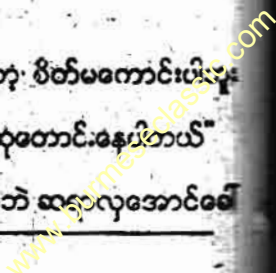
“ဖိုလ်ကြီး”

“ဆရာလှအောင်”

“အားလုံးကိုဖမ်းထားလိုက်ပြီဖိုလ်ကြီး၊ ထိခိုက်မှုတော့ မရှိဘူး မဟုတ်လား”

“အချိန်မီပဲဗျာ၊ သူ့ကိုခေါ်သွားတော့ စိတ်မကောင်းပါသေး ဧပြီလို့မင်းနောင်တတွေရနိုင်ပါစေလို့ ငါဆုတောင်းနေပါတယ်”

ဧပြီလို့ ဘာကားမှ မပြောတော့ဘဲ ဆရာလှအောင်ခေါ်

ဆောင်သောနောက်သို့လိုက်ပါသွားတော့သည်။

“နိုးနိုး...”

“မောင်...”

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်ထဲမှ စကားသံတွေ ထွက်မလာပေမဲ့ လက်ကလေးတစ်စုံကတော့ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ကြ တော့သည်။

“မောင်ကိုစပြီးတွေ့ကတည်းက သိနေခဲ့တာပါ”

“ကိုယ့်ဘက်က အားနည်းသွားတာကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

“သိပ်ပြီးတော်တဲ့စုံထောက်ကြီးရဲ့အားနည်းချက်ပေါ့နော်”

“ဒီအတွက်ပေးတဲ့အပြစ်ကိုခံပါမယ်”

“တကယ်”

“တကယ်ပါနိုးနိုး”

“တစ်သက်လုံးစောင့်ရှောက်ပေးရမယ်”

“စိတ်ချ၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းတင်မဟုတ်ဘူး၊ နောက်

တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

www.burmeseclassic.com

၂၁၀ **နှိုင်းမဟာ**

“ဟိုမှာ...လေ”

သူတို့နှစ်ယောက်ကို အပြေးလေးနဲ့ ပြေးကြည့်နေသော ရွေးနက်
ကလေးနက်ကျော်နဲ့ သူ့မိတ်ဆွေရွေးကြီး(၂)ကောင်ကို ပါတွေ့လိုက်
ရသည်း

“နက်ကျော်...သွားကြစို့”

“ဝတ်...”

တေးမြဲနေသော ရုပ်ခြင်းတေးတစ်ပုဒ်လေးက ကောင်းကင်
ထက်သို့ ပျံလွင့်လျက်.....

ပရိသတ်များကို အစဉ်လေးစားလျက်

နှိုင်းမဟာ

